FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

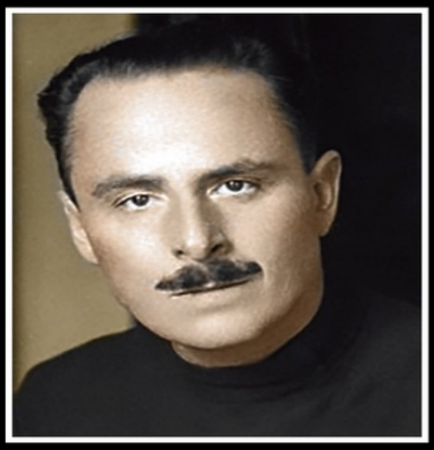
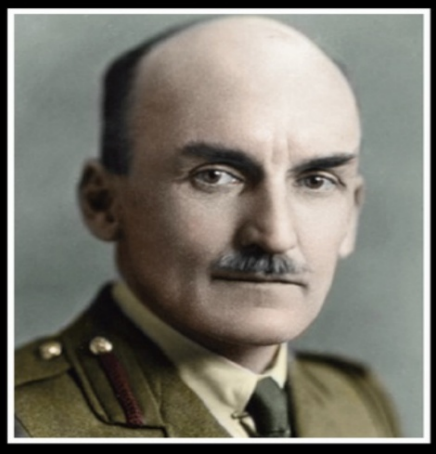

Volume One

Machine Translated by Google

Fascistiske stemmer

Essays fra «Fascist Quarterly» 1936–1940

Bind én

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fascistiske stemmer

Essays fra «Fascist Quarterly» 1936–1940

Bind én

Opphavsrett © 2019 Sanctuary Press

Ltd Alle rettigheter forbeholdt. Ingen deler av denne boken kan reproduseres i noen form på noen elektronisk eller mekanisk måte, inkludert fotokopiering, opptak eller lagring og gjenfinning av informasjon uten skriftlig tillatelse fra utgiveren.

Sanctuary Press Ltd
71–75 Shelton Street
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
post: info@sanctuarypress.com

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

FASCISTISKE STEMMER – BIND EN

Denne utgaven inneholder essays av:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

General Franco

Generalmajor J. F.: C. Fuller Joseph

Goebbels J.K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks
William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling
Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-
Thomann Claud

Sutton Alexander Raven
Thomson A.

Yusuf Ali

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Innholdsfortegnelse

Fascistiske stemmer

Fasismens filosofi av Sir Oswald Mosley Tyskland og kvinnene hennes av Anne Seelig-Thomann Hva er sosialisme? av Joseph Goebbels

Verdensfilosofi og utenrikspolitikk av Alfred Rosenberg Fascisme, kvinner og demokrati av Norah Elam Precious Acres av Jorian Jenks Hitlers Berchtesgaden

en idyll i det nye Tyskland av Joan Morgan En nordisk verdensføderasjon av Vidkun Quisling En tolkning av fascismen av Claud Sutton Krigen i Spania av generalmajor JFC Fuller

General Francos tale mot en økonomisk ortologi av Ezra Pound Årsaker til nedgangen

av A. Raven Thomson Revolusjonen forrådt av Ezra Pound Marxismen, forfallslæren av Francis Mcevoy Fienden er liberalismen av JK

Heydon Thomas Carlyle - Nasjonalsosialist av William Joyce William Morris - Nasjonalsosialist av

Arthur Reade Den jødiske myten av «Scepticus»

Den muslimske verden og Palestina av A. Yusuf Ali

Fascisme og dialektikk av A. Raven Thomson Jordens arveløse av Francis Mcevoy Bedriftsøkonomi av A.

Raven Thomson Nazibevegelsen i perspektiv av

James Drennan Sosialdemokrati i forfall av John Beckett

Fascisme og krig av generalmajor JFC Fuller

Fremad i fascisme av Oswald Mosley Styrke gjennom glede av Dr. Robert Ley Det tyske vinterhjelpsarbeidet av Max Hunger

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fascismens filosofi av Sir Oswald Mosley

Et foredrag holdt av Sir Oswald Mosley ved English Speaking Union onsdag 22. mars 1933.

Å Våre motstandere hevder at fascismen ikke har noen historisk bakgrunn eller filosofi, og det er min oppgave i ettermiddag å antyde at fascismen har røtter dypt i historien og har blitt opprettholdt av noen av de fineste av det spekulative sinnets ferdigheter. Jeg er selvfølgelig klar over at ikke mye filosofi er knyttet til våre aktiviteter i dagspressens spalter, og da dere leste at jeg skulle forelese om «Fascismens filosofi», sa sannsynligvis mange av dere: «Hva har denne gangsteren med filosofi å gjøre?» Jeg stoler imidlertid på at dere vil tro at disse store speilene av det offentlige sinn ikke alltid gir en veldig nøyaktig refleksjon, og selv om dere bare leser om de mer rørende øyeblikkene i vår fremgang, finnes det andre øyeblikk som har en viss dybde i tankene og konstruktiv oppfatning. Så langt er det til en viss grad sant at den fascistiske filosofien ikke har antatt en veldig konkret og definert form, men dere må huske at den fascistiske troen bare har eksistert i litt over ti år: det er en vekst det siste tiåret. Allerede er imidlertid dens filosofiske bakgrunn i stand til å formuleres på en måte, og det har skjedd på langt kortere tid enn en tilsvarende utvikling i noen annen stor politisk tro i historien. Akkurat som den fascistiske bevegelsen selv, i flere store land, har avansert mot makt med en fenomenal hastighet, har den fascistiske troen og filosofien som en permanent oppfatning, en holdning til livet, utviklet seg langt raskere enn filosofiene til de eldre trosretningene. Ta liberalismen: Det gikk et veldig langt tidsrom mellom skriftene til menn som Voltaire og Rousseau, og den endelige dannelsen av den liberale trosbekjennelsen i hendene på engelske statsmenn på slutten av det attende og begynnelsen av det nittende århundre.

Faktisk krystalliserte disse store politiske bevegelsene og psykologiske omveltningene seg bare svært sakte til et bestemt tankesystem, så vel som et handlingssystem; og i det fascistiske tilfellet er det sannsynligvis ganske snart å forvente at det etter ti år har antatt en konkret krystallisert form. Likevel tror jeg at fascistisk filosofi kan uttrykkes i forståelige termer, og selv om den gir et helt nytt bidrag til denne tids tanker, kan den likevel vises å hente både sin opprinnelse og sin historiske støtte fra fortidens etablerte tanker.

For det første foreslår jeg at de fleste handlingsfilosofier er avledet fra en syntese av kulturelle konflikter i en tidligere periode. Der man i en tidsalder med kultur, tanke og abstrakt spekulasjon finner to store kulturer i skarp antitese, finner man vanligvis i den påfølgende handlingsalderen en syntese i praksis mellom disse to skarpe antitesene som fører til en praktisk handlingstro. Denne oppfatningen kan til en viss grad virke som en spenglersk tilnærming; og det er helt sant at den store tyske filosofen sannsynligvis har gjort mer enn noen annen for å tegne den brede bakgrunnen for fascistisk tankegang. Men det er en veldig bred bakgrunn. Det er en stor bakgrunn for verdenshistorien som et fascistisk forslag kommer fra.

Ikke så mye mer enn det. Og muligens hindres han i å komme nærmere emnet av sin medfødte pessimisme, som jeg ydmykt vil påstå at stammer fra hans fullstendige uvitenhet om moderne vitenskap og mekanisk utvikling.

Hvis du ser gjennom Spengler-brillene, kommer du garantert til konklusjonen om ******ebokkonverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

ekstrem pessimisme fordi de tilslører faktoren som for første gang gir mennesket muligheten til å eliminere fattigdomsproblemet fullstendig. Og jeg tror det er vår tyske filosofs misforståelse av denne enorme nye faktoren som fører ham til hans pessimistiske konklusjon. Likevel ugyldiggjør ikke det på noen måte hans enorme bidrag til verdenstanken.

Du vil med rette utlede at mitt forslag om at ekteskapet mellom tilsynelatende antitetiske kulturer, som i den påfølgende handlingsalderen fører til produksjonen av et filosofisk barn av perioden, som kommer til uttrykk i handling, har en viss avledning fra spenglersk tankegang. Men jeg tror jeg kan vise deg hvordan denne tesen fungerer i praksis i det fascistiske tilfellet. Jeg vil foreslå at i forrige århundre oppsto den store intellektuelle kampen fra den enorme innvirkningen nietzscheansk tankegang hadde på den kristne sivilisasjonen i to tusen år. Denne innvirkningen ble bare svært sakte realisert. Dens fulle implikasjoner begynner først i dag å virke ut. Men snu deg hvor du vil i moderne tankegang, finner du resultatene av den kolossale kampen for å mestre menneskets sinn og ånd. Det fantes en religion som, så vidt Vesten angikk, hadde dominert menneskelig tankegang i mange århundrer. Og plutselig, for første gang, ble den religionen og den tanken effektivt utfordret, og dens grunnlag for øyeblikket i det minste, ble rystet. Den ble fordømt med rasende energi og med ekstraordinær genialitet – fundamentalt fordømt.

Jeg argumenterer ikke – som du vil se senere – selv mot kristendommen, fordi jeg skal vise deg hvordan jeg mener at den nietzscheanske og den kristne læren kan forenes. Men på dette tidspunktet er det nødvendig for meg å undersøke de essensielle forskjellene mellom disse to trosbekjennelsene, og å se hvor forskjellene har samlet seg og hvor likhetene dukker opp. Nietzsche utfordret, som du vet, hele grunnlaget for kristen tankegang. Han sa i realiteten: «Dette er slavens og den svekkendes religion. Dette er troen til de menneskene som er på flukt fra livet, som ikke vil møte virkeligheten, som søker frelse i et drømmeaktig hinsidige – frelsen som de ikke har vitaliteten eller manndommen til å gripe for seg selv her på jorden. Den stammer fra en ånd av svakhet og overgivelse.» Han fordømte den med et flott uttrykk, hvis jeg husker riktig, som «religionen som hadde lenket og svekket menneskeheten».

Og i stedet for denne troen skapte han forestillingen om overmennesket, mannen som møter vanskeligheter og farer, går fremover gjennom materielle ting og gjennom miljøets vanskeligheter, for å oppnå, vinne og skape sin egen verden her på jorden. Det var en utfordring for hele grunnlaget, ikke bare for tanken, men for livet. Og det rystet tanken om verden i sine grunnvoller. Det må ha virket, for de som var alvorlig opptatt av denne kontroversen på den tiden, som om den ene eller den andre av disse trosbekjennelsene måtte komme seirende ut, og den ene eller den andre måtte dø; at enhver kombinasjon, enhver syntese av disse motstridende læresetningene var fullstendig uaktuelt.

Nå tror jeg, slik det så ofte skjer i dagliglivet, at trosbekjennelser som tilsynelatende er så forskjellige, faktisk er mottakelige for en viss forsoning når de undersøkes nærmere, og faktisk for en viss syntese; og jeg tror jeg kan vise deg at du faktisk, i den fascistiske læren i dag, finner en fullstendig sammensmelting av de store egenskapene til begge trosbekjennelsene. På den ene siden finner du i fascismen, hentet fra kristendommen, hentet direkte fra den kristne oppfatningen, den enorme visjonen om tjeneste, om selvfornektelse, om selvoppofrelse for andres sak, for verdens sak, for ditt lands sak; ikke eliminering av individet, så mye som sammensmelting av individet i noe langt større enn seg selv; og du har den grunnleggende doktrinen om fascisme – tjeneste, selvovergivelse – til det fascisten må oppfatte som den største saken.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

og den største impulsen i verden. På den annen side finner du hentet fra nietzscheansk tankegang viriliteten, utfordringen til alle eksisterende ting som hindrer menneskehetens marsj, den absolutte fornektelsen av læren om overgivelse; den faste evnen til å gripe tak i og overvinne alle hindringer. Du har faktisk skapelsen av en lære om menn med kraft og selvhjelp, som er det andre fremtredende kjennetegnet ved fascismen.

Derfor finner vi – jeg tror jeg kan påstå – en slags sammensmelting av disse to store doktrinene som uttrykker seg i fascismens praktiske trosbekjennelse i dag. Og det slår faktisk ut i hele vår livsholdning. Vi kan bringe det ned til de minste detaljer i den generelle eksistensen. Fra den videste og mest abstrakte oppfatning kan vi komme ned til de mest detaljerte tingene i dagliglivet.
Vi krever av hele vårt folk en overordnet oppfatning av offentlig tjeneste, men vi gir dem også medhold i gjengjeld og tror at staten i den fascistiske oppfatningen bør gi medhold i absolutt frihet. I sitt offentlige liv må en mann oppføre seg som et passende medlem av staten, i enhver handling må han tilpasse seg nasjonens velferd. På den annen side mottar han fra staten til gjengjeld en fullstendig frihet til å leve og utvikle seg som individ. Og i vår moral – og jeg tror muligens jeg kan hevde at det er den eneste offentlige moralen der privat praksis helt sammenfaller med offentlig protest – i vår moral er den eneste testen på ethvert moralsk spørsmål om den på noen måte hindrer eller ødelegger individets makt til å tjene staten. Han må svare på spørsmålene: «Skader denne handlingen nasjonen? Skader den andre medlemmer av nasjonen? Skader den min egen evne til å tjene nasjonen?» Og hvis svaret er klart på alle disse spørsmålene, har individet absolutt frihet til å gjøre som han vil; og det gir individet den desidert største mengden frihet under staten som noe system under staten eller noen religiøs autoritet noen gang har gitt individet.

Den nærmeste tilnærmingen til denne moralske testen var muligens den greske sivilisasjonens tilnærming, som i organisering selvfølgelig hadde en oppfatning av staten som ikke var langt dårligere enn den fascistiske oppfatningen i dag.

Den holdningen, den filosofiske bakgrunnen, pålegger fascisten visse svært klare regler for sosial oppførsel, som utgjør en detaljert utfordring av den eksisterende tingenes orden, selv om vi ikke vil gå dypt inn på disse detaljene, utover å vise at disse brede prinsippene kan reduseres til detaljer. For eksempel anser vi et system som latterlig der en mann kan bli bøtelagt hvis han i det hele tatt risikerer å skade seg selv ved å ta en drink etter den timen det er lovlig å gjøre det, men som i sin offentlige egenskap som en større eller mindre offentlig person, med fullstendig straffrihet kan iverksette tiltak som kan true hele statens struktur. Hvis han risikerer den minste skade på seg selv, mobiliseres hele lovens kraft mot ham; likevel kan han i sin offentlige egenskap true hele nasjonens liv: han kan true selve statens søyler.

Det fascistiske prinsippet er privat frihet og offentlig tjeneste. Det pålegger oss, i vårt offentlige liv og i vår holdning overfor andre mennesker, en viss disiplin og en viss tilbakeholdenhet; men bare i vårt offentlige liv; og jeg vil argumentere sterkt for at den eneste måten å oppnå privat frihet på var gjennom en offentlig organisasjon som brakte en viss orden ut av det økonomiske kaoset som eksisterer i verden i dag, og at en slik offentlig organisering bare kan sikres ved hjelp av autoritetsmetoder og disiplin som er iboende i fascismen.

For å vende tilbake til den filosofiske siden, finner vi imidlertid at fascisten naturlig blir pålagt en viss disiplin i livet av sin filosofi, en ordnet atletisk ånd, som jeg vil kalle det, og en følelse av tillit til lederskap, en tro på autoritet, som er fremmede for andre bevegelser. Og her blir vi straks brakt i kollisjon med de grunnleggende prinsippene i sosialisme og liberalisme.
Sosialismen skiller seg selvsagt sterkt fra liberalismen i sin oppfatning av økonomisk organisering; ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

men innen filosofi tror jeg det er få sosialister eller liberalister som ville være uenige i at de virkelig har en felles opprinnelse hvis vi går langt nok tilbake i Voltaire-Rousseaus livsholdning; og fremfor alt sistnevnte. Nå kan jeg foreslå den grunnleggende forskjellen som her oppstår mellom liberalisme og sosialisme på den ene siden, og fascisme på den andre? Rousseau, etter vår mening, gjorde enten en stor feil, eller ble sterkt misforstått. Rousseau sa likhet. Vi svarer: Hvis du mener like muligheter, ja; hvis du mener likhet mellom mennesker, nei. Det er absurd. Jeg tror personlig at hvis han leses riktig, mente Rousseau like muligheter, at Rousseaus hovedangrep var rettet – og med rette rettet – mot det dekadente systemet han levde under. Han sa i praksis: «Det er absurd at denne dovne, dekadente adelen i Frankrike» (slik de utvilsomt var på den tiden) «skulle kreve privilegier som kveler nasjonens liv. Like muligheter er en grunnleggende ting. La de som er skikket til å herske, herske. La ingen mann herske fordi bestefaren hans viste seg å være skikket til å herske.» Det var et opprør mot privilegier, en bekreftelse på at mannen med talent og kapasitet skulle være mannen til å lede en stor nasjons anliggender. Men denne læren ble grepet av hans senere disipler som om den betydde menneskets likhet, at alle mennesker var like.

Fra den konstruksjonen oppstår hele feilslutningen, slik vi ser den. Det er en åpenbar og klar absurditet. Én mann, i sinn og fysikk, er enormt forskjellig fra en annen. Det er ikke et spørsmål, som sosialister ofte sier, om moralsk eller åndelig likhet. Det er en helt annen ting. Moralsk og åndelig sett kan mannen som feier gulvet i en stor bedrift være langt overlegen lederen av den virksomheten. Men spørsmålet er hvilken mann som er egnet til å gjøre hvilken jobb. Hva er den rette funksjonen han må utføre? Noen mennesker er flinke til én ting og noen til en annen.
Vi eliminerer riktignok fullstendig forestillingen om sosial klasse fra fascismen fordi den hviler på arvelighet; men vi sier at visse mennesker er skikket av natur til å gjøre visse ting, og andre ikke. Og når du først tar til deg det tankegrunnlaget, utfordrer du hele forestillingen om demokrati.

Du utfordrer troen på at ethvert spørsmål i verden, uansett hvor komplisert det er, kan avgjøres av hvem som helst, uansett hvor uerfaren det er; og sett i det lyset er det absurd at en tekniker i regjeringen eller i noe annet kan bli instruert av folk som ser på emnet i omtrent fem minutter i året. Hvis jeg gikk inn i et ingeniørverksted, så ingeniøren gjøre jobben sin, og deretter begynte å fortelle ham hvordan han skulle gjøre det, ville han sagt til meg – og med rette – at jeg var en arrogant dust. På samme måte virker det som en absurd forestilling for oss at en mann som ikke har foretatt noen undersøkelse av landets problemer overhodet, skal forventes å sette ølkruset sitt på disken og gå til valglokalet og gi detaljerte instruksjoner om hvordan landet hans skal styres i løpet av de neste fire årene. «Alle mennesker er like, og alle mennesker er like kvalifisert til å gi en mening om ethvert emne, så lenge det er et emne så komplisert som et lands styre:» det er den tolkningen sosialdemokratiet gir av Rousseaus skrifter, og den oppfatningen er åpenbart absurd. Det er imidlertid det filosofiske grunnlaget for hele det demokratiske systemet. Vi utfordrer derfor den grunnleggende oppfatningen om at alle mennesker er likeverdige til å avgjøre alle problemer. Vi tar og gjør likheten til vår egen, og vi står – og må stå – imot oppfatningen om privilegert arvelighet.

Når en mann har bevist hva han synes, kan han nå de største stillingene i landet, og hele utdanningssystemet vårt må være utformet på denne måten. Men han skal ikke være på toppen bare fordi faren eller bestefaren hans var der før ham. Og derfor utfordrer vi på den ene siden høyresidens privilegium, og på den andre siden utfordrer vi venstresidens absurde lære om at alle mennesker er likeverdige, gitt av naturen. Nå kan du si, og kanskje med en viss sannhet si, at

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Disse doktrinene har blitt hørt før, at dette var grunnlaget for bonapartismen, eller for å gå enda lenger tilbake til dens opprinnelse, var grunnlaget for keiserdømmet.

Det er selvsagt sant at fascismen har en historisk forbindelse til keiserdømmet, men den moderne verden skiller seg dypt fra formene og forholdene i den antikke verden. Moderne organisasjon er for omfattende og for kompleks til å hvile på et individ alene, uansett hvor begavet det er. Moderne keiserdømme, som alt moderne, er kollektivt. Viljen og talentet til individet alene erstattes av viljen og evnen til de disiplinerte tusenene som utgjør en fascistisk bevegelse. Hver svartskjorte er en individuell celle i en kollektiv keiserdømme. Den organiserte viljen til hengivne masser, underlagt en frivillig disiplin, og inspirert av det lidenskapelige idealet om nasjonal overlevelse, erstatter viljen til makt og en høyere orden hos det individuelle overmennesket. Likevel står denne kollektive keiserdømmet, bevæpnet med moderne vitenskaps våpen, i samme historiske forhold som det antikke keiserdømmet til reaksjon på den ene siden og anarki på den andre. Keisarismen sto mot spartakismen på den ene siden og det patriariske senatet på den andre. Denne posisjonen er like gammel som historien om de siste to tusen årene. Men de manglet, på den tiden, mulighetene for konstruktive prestasjoner som er til stede i dag, og den eneste lærdommen vi kan trekke fra de tidligere bevisene for denne doktrinen er ganske enkelt denne, at når verden, under innflytelse av Spartacus, drev mot fullstendig kollaps og kaos, var det alltid det Spengler kalte de «store faktamennene» som trakk verden ut av det resulterende kaoset og ga menneskeheten ofte århundrer med fred og orden i et nytt system og en ny stabilitet. Og det ble gjort, og det har blitt gjort, av moderne fascistiske bevegelser, «ved å anerkjenne visse grunnleggende fakta innen politikk og filosofi. Igjen har du en viss sammensmelting av to tilsynelatende motstridende doktriner. Vi blir ofte beskyldt for å ta noe fra høyresiden og noe fra venstresiden. Vel, det er en veldig fornuftig ting å låne fra andre trosretninger; å forkaste det som er dårlig og beholde det som er godt; og med en gang du kommer deg bort fra det gamle parlamentariske tankesettet, ser du selvfølgelig visdommen i enhver slik kurs. Og fascismen tar selvfølgelig noe fra høyresiden og noe fra venstresiden, og legger til nye fakta for å møte den moderne tidsalderen.»

I denne nye syntesen av fascismen, som kommer noe nærmere vår umiddelbare situasjon, finner vi at vi tar det store prinsippet om stabilitet støttet av autoritet, orden, disiplin, som har vært høyresidens egenskap, og vi forener det med prinsippet om fremskritt, dynamisk endring, som vi tar fra venstresiden. Konservatismen – for å kalle den ved navnet den er kjent under i dette landet – tror på stabilitet og støtter den ved sin tro på orden; men der konservatismen alltid har sviktet i den moderne verden, er i sin manglende evne til å oppfatte at stabilitet bare kan oppnås gjennom fremskritt: at en standhaftig motstand mot endring fremskynder den revolusjonære situasjonen som konservatismen frykter mest. På den annen side har venstresiden alltid unnlatt å innse, takket være sitt Rousseau-kompleks, at den eneste måten å oppnå fremskritt på er å ta i bruk de utøvende instrumentene som bare gjør endring mulig.

Vi har derfor kommet til denne konklusjonen: at dere bare kan oppnå stabilitet hvis dere er forberedt på å gjennomføre ordnede endringer, for for å forbli stabile må dere tilpasse dere til de nye faktaene i den nye tidsalderen. På den annen side kan dere bare oppnå den fremgangen som venstresiden ønsker hvis dere tar i bruk de utøvende instrumentene for fremgang, nemlig autoritet, disiplin og lojalitet, som alltid har blitt ansett som kun tilhørende høyresiden. Ved å forene disse to prinsippene oppnår vi grunnlaget for fascistisk tro og fascistisk organisering.

Igjen vil du si: «Dette er nok en gang keiserisme eller bonapartisme. Det har sluttet å være et spørsmål om rent individuelt lederskap. Maskineriet vi har å gjøre med er altfor stort til at et enkelt individ kan håndtere det alene. Så det har blitt en kollektiv keiserisme – den

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

ledelse av en organisert og disiplinert masse, bundet sammen i en frivillig disiplin av idealer om nasjonal og global regenerering som lidenskapelig inspirerer den. Men de grunnleggende prinsippene forblir de samme; og derfor, selv om deres fascistiske bevegelse kan utføre det formålet som keiserdømmet har utført før, kan bringe orden ut av kaoset som konflikten mellom Spartacus og reaksjonen har fremkalt, kan i noen få år eller noen få århundrer gi stor fred til verden, bærer den likevel i seg sitt eget forfall, og oppnår ikke egentlig det vi mener er nødvendig.»

Jeg tror svaret på den saken, som er den eneste virkelig gyldige saken, er at den moderne vitenskapens faktor alltid har manglet før. Nå har du fått en helt ny faktor. Hvis du kan introdusere en ny effektivitet i ditt styresett, og alle innrømmer at slike bevegelser i det minste er effektive når de kommer til makten: hvis du kan bringe inn i regjeringen i bare noen få år en utøvende makt og en effektivitet som får ting gjort, kan du frigjøre – og du vil frigjøre – det fengslede vitenskapsgeniet til å utføre oppgaven den må utføre i den moderne verden. Uansett hva våre divergerende syn på statens og økonomiens struktur måtte være, tror jeg vi alle må være enige om at det ville være mulig, ved en fornuftig organisering av verden, med kraften til moderne vitenskap og industri til å produsere, å løse fattigdomsproblemet én gang for alle, og å avskaffe, én gang for alle, fattigdom og de verste egenskapene til sykdom og lidelse fra verden.

Derfor, hvis det er mulig å ha en effektiv styreform, har dere tilgjengelig for et slikt system, for første gang i historien, et instrument som kan endre jordens ansikt for all tid. Når det essensielle er gjort, når moderne vitenskap og teknikk er frigjort og har utført sin oppgave, når dere har endret deres politiske og filosofiske system fra et forbigående og politisk til et permanent og teknisk grunnlag, vil det ikke lenger være behov for politikken og kontroversene som distraherer verden i dag. Fattigdomsproblemet vil bli løst, de store problemene vil bli forvist så mye de kan bli, og som alle vet at de kan bli, hvis moderne vitenskap mobiliseres på riktig måte. Da vil menneskeheten bli frigjort for de tingene i livet som virkelig betyr noe.

Derfor, selv om det kanskje er sant at visse av disse fenomenene i historiens evige gjentakelser har blitt sett i verden før, og sett til stor nytte for menneskeheten, har aldri før de store utøvende bevegelsene hatt muligheten til å fullføre den oppgaven som moderne vitenskap og oppfinnelse nå gir dem.

I et øyeblikk med stor verdenskrise, en krise som til slutt uunngåelig vil forverres, dukker det opp en bevegelse fra en historisk bakgrunn som gjør dens fremvekst uunngåelig, idet den bærer visse tradisjonelle egenskaper som stammer fra en svært strålende fortid, men står overfor dagens fakta bevæpnet med instrumenter som bare denne tidsalderen noen gang har gitt menneskeheten. Ved denne nye og fantastiske sammentreffen av instrument og hendelse kan denne tidsaldrens problemer overvinnes, og fremtiden kan sikres i en progressiv stabilitet. Muligens er dette den siste store verdensbølgen av det udødelige, den evig tilbakevendende keiserbevegelsen; men med hjelp av vitenskapen og med inspirasjon fra det moderne sinn, skal denne bølgen føre menneskeheten til den fjernere bredden.

Da vil endelig «Cæsarismen», den mektigste utstrålingen av den menneskelige ånd i stor streben etter varig prestasjon, ha utført sitt verdensoppdrag, ha sonet sitt offer i tidenes kamp og ha oppfylt sin historiske skjebne. En menneskehet frigjort fra fattigdom og fra mange av sykdommens redsler og plager til gleden av en verden gjenfødt gjennom vitenskapen, vil fortsatt trenge en fascistisk bevegelse forvandlet til formålet med en ny og edlere menneskehetsorden; men du vil ikke lenger trenge de merkelige og foruroligende mennene ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

som i dager med kamp og fare og i netter med mørke og arbeid har smidd stålinstrumentet som verden skal bruke til å bevege seg mot høyere ting.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Tyskland og kvinnene hennes av Anne Seelig-Thomann

DUNDER mitt siste besøk i England spurte mange engelske kvinner meg om kvinners stilling i Det tredje riket. Ifølge historiene de hadde hørt, syntes de at vi ikke var annet enn slaver. Faktisk sa de dette åpent, og la til at de syntes synd på oss fra bunnen av sitt hjerte. Jeg vil gjerne fortelle dere hvordan vi tyske kvinner føler om Det nye riket, og jeg vil begynne med konene og mødrene.

Vi vet alle fra historien at hver revolusjon etterfølges av nye konstitusjonelle former, og på grunn av opprøret som har frembrakt disse nye formene, finner vi generelt også grunnleggende endringer i folks sosiale liv. Det nye systemet i Tyskland, «nasjonalsosialismen», kom som en velkommen forandring for millioner av familier, som hadde lidd forferdelig under konsekvensene av krigen som hadde gjort livet til en byrde for mange mødre og deres barn.
Det var Adolf Hitlers oppgave å hjelpe dem og sette en stopper for den katastrofale ideen om at «det er bedre å ikke ha barn i det hele tatt».

Vi må ikke glemme at egoisme var grunnlaget for det gamle systemet før Føreren kom for å bygge det nye riket. Det var han som igjen fikk tyske kvinner til å tro at familien er statens essensielle enhet, og i den er moren det levende symbolet på nasjonal overlevelse gjennom sin oppfostring av sunne barn. Morsrollen og kvinnerollen gjenvant sin gamle mening og ære.

TJENESTE FOR MØDRE

I 1934 kom den nasjonalsosialistiske kvinneligaen sammen for første gang for et seriøst samarbeidsarbeid og grunnla Rikstjenesten for mødre. Denne tjenesten administreres av alle avdelinger av liganen og består av spesielle undervisningskurs som er åpne for alle kvinner, gifte eller ugifte, unge og gamle. Siden 1934 har ikke mindre enn 600 000 tyske kvinner deltatt på disse kursene og fått opplæring i hushold, matlaging og sying, samt elementene i hygiene og pleie. Siden vi tyskere tilhører en nasjon uten kolonier, må vi også være forsiktige med alle slags råvarer, og på disse kursene lærer kvinnene hvordan de kan bruke tilsynelatende unyttige ting til et nyttig formål. Som regel dekker hvert kurs ti kvelder, med totalt tjuefire timers undervisning.

Kostnaden for et slikt kurs varierer mellom to til tre mark på landet og tre til fem mark i byen. De som har råd til det forventes å betale fullt ut, men tilleggsbeløp bidrar fra kvinneseksjonen i Arbeiderfronten og den nasjonalsosialistiske velferdsorganisasjonen for de som ikke har råd til disse betalingene. Svært ofte betales hele beløpet av arbeidsgiveren for en jente som snart pensjonerer seg fra jobb for ekteskap. Det finnes flere hundre slike mødreskoler permanent etablert i Tyskland, som finner et yrke for tusenvis av frivillige arbeidere som verger, lærere i offentlig velferd, ungdomsledere og så videre.
Det er et slikt arbeid som gir enhver tysk kvinne en mulighet til å ta aktivt del i den nasjonalsosialistiske statens liv, for enhver kvinne innser at hun må ta sin del side om side med mennene med det samme ansvaret for vår nasjons fremtid.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

DEN ARBEIDENDE KVINNEN

Ingenting har blitt mer diskutert av andre nasjoner enn stillingen til yrkesaktive – og arbeidende kvinner – i Det tredje riket. Motstanderne av nasjonalsosialismen har insistert på at fra det øyeblikket Adolf Hitler kom til makten, skulle alle arbeidende kvinner tvangsfjernes fra yrkene sine og erstattes av menn. Ingenting kunne faktisk være mer i strid med sannheten, for alle aktive kvinner i industrien og yrkene er organisert innenfor Arbeiderfronten, og de kvinnene som ikke tidligere var ansatt, men som ønsket å bidra til å bygge opp Det nye riket, meldte seg frivillig inn i Kvinneforbundet, under nasjonal ledelse av Frau Scholz-Klink. I disse to organisasjonene finner vi husmoren, læreren, sykepleieren, jordmoren, kunstneren, kvinnelegen og alle kvinner med universitetskompetanse.

Ettersom det er nasjonalsosialismens ideal å bevare familien som statens essensielle enhet, er det sant at Arbeiderfronten har sørget for at kvinner fjernes fra fabrikkarbeid som ikke passer for kvinnekroppen, og erstattes av arbeidsledige menn. Disse kvinnene har imidlertid funnet mer behagelig arbeid andre steder.

Tyske kvinner er fortsatt ansatt i alle yrker som har med klesfag å gjøre, og millioner i tillegg er lærere, sykepleiere og hushjelper, mens det finnes en rekke kvinnelige leger, kvinner som arkitekter og på scenen og i filmer, ikke bare som skuespillerinner, men også som fremragende produsenter, som den berømte Leni Riefenstahl, som har ansvaret for all fotografering på viktige partimøter og i de olympiske leker. Millioner av kvinner er også ansatt i den generelle industrien, og danner en spesiell seksjon, som jeg har sagt, av Arbeiderfronten. Det kan absolutt ikke sies at tyske kvinner har blitt presset inn i hjemmene.

HJEMMETJENESTE

Selv de som, som hushjelper eller husmødre, er spesielt begrenset til husholdningssfæren har fått spesiell oppmerksomhet. Da Adolf Hitler kom til makten, fikk Kvinneforbundet den spesielle oppgaven med å overvinne den universelle fordommen om at husarbeid bare er et yrke for de lavere klassene. Nå må hver jente, enten rik eller fattig, bestå en streng eksamen i huslige plikter når hun forlater skolen, og i tillegg til dette melder de fleste av jentene våre seg frivillig til kvinnearbeidstjenesten ved atten års alder, før de starter sitt eget yrke, som ofte innebærer huslige plikter for å avlaste en hardtarbeidende mor.

Kvinnens andel i den nye samfunnsordenen har ikke blitt planlagt ut fra det gamle slagordet om «kvinners rettigheter», men i forhold til den tjenesten kvinnen kan gi samfunnet som helhet – nasjonen. Ettersom kvinnens innflytelse alltid har vært størst i utformingen av nasjonens intime sosiale liv, er vi ikke så opptatt av hvor vår tjeneste gis, men hvordan den gis.

DEN TYSKE JENTA

Allerede på skolen blir den tyske jenta med i BDM (Bund Deutscher Mädel), som er den største organisasjonen av sitt slag i verden. Tilknyttet Hitlerjugendbevegelsen får BDM detaljerte instruksjoner i trening, og spesielt i innprenting av en sunn livsfilosofi (Weltanschauung), fra den nasjonale ungdomslederen, Baldur von Schirach.
Førti skoler er blitt bygget over hele landet med det ene formål å undervise jenter som

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

ungdomsledere basert på disse prinsippene.

Som vordende mødre, leger, økonomer, lærere, advokater osv. har alle tyske jenter en plikt til å bruke sine gaver til det beste nasjonale formål, men de må først skaffe seg en sikker sosial bakgrunn som grunnlag. Hvor kan dette bedre oppnås enn i kameratskapet til tyskerjenteorganisasjonen, BDM? Den første nødvendigheten er fysisk trening, og derfor må hver jente gjennomgå en systematisk utvikling av sine fysiske standarder i henhold til alder. Samtidig gis det opplæring i førstehjelp og sykepleie. Det finnes BDM-leirer der jentene lærer å hjelpe til på landet, og husholdningsskoler for opplæring som barnepleiere, ernæringsfysiologer og annet husarbeid.

Når jentene er ferdige med skolen, oppfordres de til å tilbringe et år i «Landårstjenesten» og gjøre nyttig arbeid på landet. Dette er en parallell organisasjon til «Arbeidstjenesten» for de unge mennene, og utfører nyttig arbeid som ikke konkurrerer med vanlige yrker. Faktisk har man funnet arbeid av stor økonomisk verdi i å erstatte kvinner som er uføre på grunn av sykdom og gi dem tilstrekkelig ferie til å komme seg. Dette har vært spesielt fordelaktig for den overbelastede moren, hvis husarbeid har blitt overtatt av jenter fra «Arbeidstjenesten», mens barna hennes blir tatt vare på i en lokal «barnehage».

Selv om statistikken til denne gigantiske organisasjonen av tyske kvinner er imponerende nok, ligger den virkelige verdien i de moralske standardene som er skapt. Den tyske jenta i sin BDM og «Landårstjeneste» får ikke bare stor erfaring, men tilegner seg en følelse av sosialt ansvar, ettersom hun får nøyaktig lignende forelesninger og instruksjoner om politiske og økonomiske problemer som de unge mennene i deres organisasjoner. Den som har besøkt en kvinnearbeidsleir har blitt henrykt over de sterke, velbygde jentene, med øyne som glitrer av helse og lykke. Mange av mine engelske venner har spurt meg her borte: «Hvordan kan det være at hele atmosfæren til deres unge mennesker er så full av renslighet og utstråling av styrke og liv? Hvordan klarte du det?» Det kan bare være ett svar: «Adolf Hitlers ånd»!

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Hva er sosialisme? av

Joseph Goebbels

En svært fornuftig moderne politisk oppfatning dreier seg, enten den erkjennes eller ikke, rundt den sentrale faktoren i all fremtidig utvikling – det sosiale problemet.

Sosial nød er mer enn et hverdagsspørsmål. Hvis det ikke var mer enn det, ville marxisten hatt rett. Proletaren er ikke internasjonal av kjærlighet til internasjonal blanding, men på grunn av den tragiske erkjennelsen av at det tidligere ikke fantes noen nasjonal løsning på hans eksistensproblem. Borgerlig egoisme og jødisk konkurranse virket sammen, bevisst og ubevisst, og produserte det som stjeler fra folket selve lyset og livspusten – klassekrigen.

Sosial nød avler lidenskapen for sikkerhet. Dypt inne i proletariatet slumrer en kjærlighet til hjem, jord og fedreland, som finner sitt uttrykk i gode så vel som dårlige former, alltid klar til det edleste offer. Selv under marxismen føler proletariatet ikke noe hat for fedrelandet, men bare for den borgerlige perversjonen av fedrelandet – systemet. Dette systemet skapte virkelig en tilstand der nasjonalisme og kapitalisme var ett og det samme. Kampen mot internasjonalisme kan aldri vinnes med fraser. Sosial nød kan bare løses gjennom sosial handling. Proletariatet vil fortsette å tenke internasjonalt så lenge de ikke har noen del i nasjonen. Hvordan kan man elske og respektere noe man ikke kjenner?

Det sosiale problemet handler om å gjøre det internasjonale byproletariatet enda en gang bevisst sitt grunnleggende forhold til jorden. Mennesket kan bare slå rot i sin egen jord. Han føler seg bare knyttet til det som er sitt eget. Den eneste effektive kampen mot bolsjevismen er å eliminere kapitalismen.

Det viser mangelen på politisk instinkt hos middelklassen at de identifiserte seg med kapitalismen, som de tross alt hadde lite å gjøre med. Kapitalisme er den umoralske fordelingen av kapital. Kapitalisme i økonomi er det samme som demokrati i politikken: nemlig den umoralske fordelingen av makt innenfor staten. Begge faktorene, kapitalisme og demokrati – deres forhold er som sønn til far – er de svorne fiendene til en ny sosial organisering av staten. Frem til i dag har de vært fornøyde med å ignorere det sosiale problemet, og unngikk problemet så langt det var mulig ved en hyklersk filantropisk yrke. Det er liberalismens tragedie – filantropi: en blanding av borgerlig feighet, sentimentalitet, sadisme og frykt. Hele historien om sosial «forbedring» utfolder seg foran øynene våre som et forferdelig eksempel på liberal manglende evne til å håndtere det sosiale problemet – langt mindre å forstå dets dybder. Det sosiale problemet har ingenting, absolutt ingenting, å gjøre med sentimentalitet og «veldedighet». Det er et problem av nasjonal nødvendighet. Det er ikke bare det faktum at noen millioner sulter som gir dette problemet dets verdensomspennende politiske betydning, men at det kan forårsake nasjonens kollaps. Bare det gir kontinuitet til sosiale ideer. Sentimentalitet og «veldedighet» er fullstendig upålitelige i seg selv. Nasjonal nødvendighet alene skaper fanatisme og den voldsomme impulsen av tro. Slik er det at det sosiale problemet er forankret i strukturen av fremtidig politisk utvikling og gir ungdommen nye plikter og nye oppgaver.

Fra denne erkjennelsen oppstår et sant sosialt konsept om staten, som har like lite å gjøre med

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Marxistisk-proletarisk som med liberal-demokratiske forestillinger. Jeg tenker i sosial forstand når jeg ønsker at de undertrykte klassene blant mine landsmenn skal oppnå sine naturlige rettigheter, som rettigheter, og ikke som mer eller mindre frivillige gaver. Jeg tenker i sosial forstand når jeg krever disse rettighetene ikke av motiver av borgerlig frykt eller sentimentalitet, men ut fra realiseringen av nasjonal nødvendighet og sosial rettferdighet.

Den liberale mannen tenker som en borger; den marxistiske mannen tenker som en proletar; den sosialistiske mannen tenker nasjonalt, i form av en nasjonalstat som er utformet for å oppfylle en felles skjebne. For ham betyr nasjonal og sosial tenkning én og samme ting: Kjærlighet til nasjonen; tro på dens fremtid; og viljen til frihet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Verdensfilosofi og utenrikspolitikk av Alfred Rosenberg

I hverdagen innser gjennomsnittsmennesket sjelden at det politiske og sosiale livet til syvende og sist er formet av filosofiske motiver. Oppfatningen av den borgerlige moralkoden, oppfatningen av lov og alt annet i dagliglivet som er knyttet til den, er alltid på en eller annen måte bestemt av menneskets indre holdning til dem; men det er bare i anledning av store revolusjonære hendelser, som påvirker en nasjons liv som helhet, at folk blir tydelig bevisste på dette faktum. Man kan sies at dette er hva som skjer i dag over hele verden. Uansett hva den umiddelbare effekten av konflikten i 1914-1918 måtte være på de politiske hendelsene i de forskjellige nasjonene og statene, er det ett faktum som i stadig større grad preger alle sinn hvis tanker ikke bare er overfladiske, og det er at etter en så enorm omveltning kan ikke mennesker bare vende tilbake til sin tidligere daglige tilværelse som om ingenting hadde skjedd. Praktisk talt alle nasjoner i verden har blitt påvirket av de store kampene under verdenskrigen, eller har i det minste lidd i en viss grad av dens konsekvenser. Millioner og atter millioner av menn står overfor en skjebne som overveldet dem med en tilsynelatende plutselig hendelse, og som ga opphav til spørsmål som er svært forskjellige fra de som hadde vært viktige i mange tiår.

jeg

Før 1914 levde verden i en atmosfære av optimisme. Det er sant at de i ansvarlige stillinger i de forskjellige landene så at skyer samlet seg igjen og igjen i den politiske horisonten, men selv blant statsmenn var det mange som trodde at, akkurat som ved tidligere lignende anledninger, ville det politiske systemet med daglig kompromiss seire. Økonomer beregnet med matematisk presisjon at enhver konflikt mellom store nasjoner ville få så katastrofale økonomiske og sosiale resultater at et kollaps av verdensøkonomisk struktur ville være uunngåelig og føre til slutten på krigen innen få måneder. Intellektuelle optimister baserte sitt håp på troen på at «verdens sunn fornuft» ville seire, og var enige med de ledende økonomene i å si at nasjonene aldri ville tolerere galskapen i en verdens...

krig.

Men, i likhet med naturen selv, gikk ikke folkets og rasenes liv fremover langs logikkens rette vei, men langs de kronglete sideveiene av opphissede følelser og ville lidenskaper. Det er disse uberegnelige elementene som til slutt løste verdenskatastrofen. Det er viktig, tror jeg, at vi i dag erkjenner at året 1914 ikke bare markerte begynnelsen på en stor militær kamp, men at hele den gamle verden begynte å kollapse på de fatale augustdagene. Det faktum at nasjonene og deres ledere ikke var i stand til å forhindre en så forferdelig konflikt, er et avgjørende bevis på at de sosiale konfliktene, hele tendensen i verdensøkonomien på den tiden og nasjonenes sosiale struktur, ikke lenger var kraftige nok til å garantere en klart definert fredspolitikk. Tvert imot måtte det vies så mye oppmerksomhet til kaotiske massebevegelser i de lavere sjikt, til politiske lidenskaper og økonomiske interesser, at roret ofte gled ut av hendene på statsmennene, og verden vaklet mot en kollisjon som den begynte å komme seg etter først mange år senere, etter at heroiske krefter var brukt opp og enorme ofre var blitt gjort.

Det er naturlig at denne gjenopprettingen av den almene oppfatning, denne kritikken av fortid og nåtid, måtte manifestere seg først i de landene der militære og politiske nederlag gjorde at

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

problemer mye tydeligere enn i statene som, i hvert fall foreløpig, kunne leve på fruktene av sine krigsseire. Alle de gjæringsprosessene, av vidt forskjellige art, som fant sted i Russland, Ungarn, Tyskland og Tyrkia, fremstår for enhver intelligent observatør av verdenspolitikk som umiskjennelige tegn på kollapsen av den gamle orden som allerede er nevnt, og på et forsøk på å skape en ny verden, på en eller annen måte. Dette skyldes ikke så mye den logiske erkjennelsen av hva som er passende eller ikke, men en indre karakterendring som, vendt mot nåtiden så vel som mot fortiden, erklærte: «Dette kan ikke fortsette lenger.»

Denne indre løsningen er av større betydning enn noe annet og kan ikke elimineres med noe argument. Disse nye mentale holdningene hos nasjoner, enten de er i den ene eller den andre retningen, er den avgjørende årsaken til oppbygging eller ødeleggelse, alt ettersom hva som er tilfellet. Tyngdepunktet i vår nåværende bevegelse i verdenspolitikken er et resultat av sammenstillingen og kraften til disse forskjellige mentale energiene.

Vi nasjonalsosialister ser i en veldefinert sinnsholdning det vi også kaller «verdensfilosofi» (Weltanschauung). Dette ordet, hvis presise oversettelse til andre språk er svært vanskelig, betyr for det første nøyaktig hva det sier: en bestemt måte å se verden på, dvs. en klart forståelig indre holdning av sjel, sinn og karakter overfor ytre ting. En holdning som bestemmer seg for «ja» eller «nei», som, hvis den er millioner av stemmer, former levemåten, statens struktur, en rases eller et folks plikter og privilegier. Denne holdningen er derfor den essensielle grunnleggende og avgjørende faktoren. Hvis den gjennomsyrer alle livets forskjellige sfærer, kan vi snakke om en samlet og ensartet nasjon; da kan vi si at stat, folk og «verdensfilosofi» har smeltet sammen til ett. Dette skjer selvfølgelig bare i svært sjeldne tilfeller. De fleste nasjoner, under påvirkning av rasemessige kjennetegn og politiske hendelser, påvirkes av divergerende strømninger i de forskjellige livets sfærer, noe som ofte gir opphav til svært alvorlige konflikter innad i nasjonen.

«Verdensfilosofi» er derfor ikke likestilt med religion, men den kan inkludere sistnevnte. En «verdensfilosofi» kan gis en spesiell karakter av religion eller av en vitenskap; den kan formes av en nasjons kunstneriske eller kulturelle kvaliteter. Hvis et folks «verdensfilosofi» virkelig er dyp og ekte, vil den inkludere og karakterisere alt. På den annen side er den romslig nok til å inkludere de mest forskjellige mentale og åndelige temperamentene.

Holdningen til ulike nasjoner og fremtredende personer til spørsmål knyttet til verdensfilosofi, enten de er av religiøs, vitenskapelig eller kulturell art, har vært en viktig medvirkende faktor i å bestemme ikke bare det intellektuelle, men også det politiske livet til nasjoner gjennom alle århundrene, og jeg er av den oppfatning at spørsmålet om hvilken effekt verdensfilosofien har hatt på utenrikspolitikken i løpet av historiens store epoker, er et av verdenshistoriens mest interessante problemer. Jeg tviler faktisk på om dette spørsmålet så langt har vært gjenstand for tilstrekkelig dyptgående studier, selv om det burde appellere ikke bare til forskeren, men også til enhver statsmann.

Jeg får lov til å sitere noen eksempler for å demonstrere hvor avgjørende en politisk
Kan «verdensfilosofi» påvirke historiens utvikling gjennom århundrer og årtusener?

Da den kristne religionen spredte seg fra Middelhavet over det europeiske kontinentet og den ene germanske stammen etter den andre ble kristen, fant man ut at nesten alle av dem ikke aksepterte det romersk-katolske dogmet, men ble arianere, dvs. tilhengere av Arius, hvis oppfatning av personen og den guddommelige stillingen til kristendommens grunnlegger skilte seg vesentlig fra den romersk-katolske kirkes. Bare én viktig stamme ble romersk-katolsk på grunn av sin ...

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

lederens bekvemmelighet, nemlig frankerne. Disse frankerne var imidlertid også den sterkeste stammen fra et militært synspunkt og hadde ikke flyttet veldig langt bort fra sitt opprinnelige hjem, slik som østtyskerne, og dermed var det gamle Roma forbundet med en hard ung viljestyrke som fra nå av ble rettet mot øst. Denne viljestyrken var seirende både militært og verdensfilosofisk. Arius av Alexandria (død 336 e.Kr.) lærte at Kristus ikke var Gud, men skapt av ham. Hans lære ble forbudt av konsilet i Nikea, og dermed ble ikke Europa ariansk som det først virket sannsynlig, men romersk-katolsk. Her har vi altså en seier for én idé over den andre, ledsaget av umåtelige konsekvenser fra verdenshistorisk synspunkt. Hvis de andre, arianske, stammene hadde beseiret frankerne, ville Europa ha fått et helt annet åndelig aspekt, og hele den protestantiske bevegelsen som materialiserte seg senere ville ikke ha dukket opp; i hvert fall ikke i samme form.

Et annet eksempel som viser hvordan en «verdensfilosofi» basert på religion påtvang sin vilje på hele nasjoner, finnes i islam. Denne troen forente utallige beduinstammer som, sterke i sin tro, erobret hele den nordlige delen av Afrika og invaderte Sør-Europa. Selv om den ble frastøtt av europeerne som kjempet for sin uavhengighet, har den muhammedanske religionen satt sitt preg på en betydelig del av den bebodde jorden: fra Gibraltar over hele Afrika, Palestina og så videre så langt som til India. Politiske bevegelser og bitre feider, som fortsetter til i dag, viser hvordan en gitt «verdensfilosofi» fungerer som en kontinuerlig drivkraft, som tvinger alle nasjonene som er under dens innflytelse til å forplante og forsvare sin spesielle «verdensfilosofi», sin levemåte, sin oppfatning av styresett, sin kultur.

Etter at den universelle kirke hadde vært seirende i mange århundrer, brøt det ut voldelige opprør mot den i mange deler av Europa. Disse fremkaller protester fra folket som rystet verden og var basert på en felles ideologi. I århundrer raste de forskjellige protestantiske folkeslagenes kamp mot den universelle kirke og dens militære representasjoner over Europa. Men midt i denne kampen snudde det europeiske kollektive sinnet i en helt ny retning på en svært karakteristisk måte: Fra å være en essensielt religiøs eller dogmatisk kamp ble kontroversen nasjonal. Beskyttelsen av en nasjonal struktur vil fortrenge etiske verdier, selv om deres representanter er av høyeste rang. Kanskje det beste eksemplet på denne dreiningen mot en ny epoke er tilfellet med kardinal Richelieu. Han så i seg selv den ledende ministeren til Ludvig XIII og etterfølgeren til Ludvig XI, i gjennomføringen av planen for en nasjonal forening som sistnevnte hadde unnfanget; på den annen side var han biskop og senere kardinal i den romersk-katolske kirke. Ved hoffet i Paris holdt den romersk-katolske innflytelsen til og ble først og fremst representert av det spanske partiet. Romas politikk favoriserte utvilsomt Spania og habsburgerne, og fullføringen av den hispano-habsburgske seieren over Frankrike ville helt sikkert ha resultert i et rent katolsk overherredømme i Europa i lang tid fremover. Men Richelieu, selv om han krevde frihet for den romersk-katolske kirke i alle sine pakter med sine protestantiske allierte, overførte sin støtte til den andre siden og gjorde sitt ytterste for å mobilisere verden mot habsburgerne og bryte Spanias makt, samtidig som han nøytraliserte pavens verdslige makt. Mot alle pavevennene ved det franske hoffet iverksatte han alle tiltak for å befeste Frankrikes overherredømme. For å sikre dets uavhengighet utslettet han protestantene i sitt eget land, men inngikk allianser med Gustav Adolf og med Bernhard, hertug av Weimar. Han beordret til og med de franske kanonene å skyte på de pavelige soldatene. Jeg tror disse skuddene, avfyrt mot Romas hær etter ordre fra en romersk kardinal, symboliserer Europas vending til en ny holdning som siden den gang aldri har sluttet å være til stede i livet på vårt kontinent.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

I det nittende århundre gjennomgikk denne holdningen en endring i retning av en ny form for europeisk nasjonalisme. Overalt i verden var den nasjonale ideen den frigjørende tanken i livet. Bevis for dette finnes i mange skrifter fra den tiden, og hos personer som Washington, Bolivar og Garibaldi. Samtidig fikk imidlertid vitenskap og handel en stadig økende betydning, og Walter Rathenaus ordtak: «Skjebnen avgjøres av økonomien» ble «ledemotivet» for utarbeidelsen av de fleste sosiale problemer. En annen viktig faktor var befolkningstallet i de forskjellige statene, noe som fikk dem til å søke markeder for produkter og råvareforsyning hvor som helst i verden. Denne holdningen ble sponset og forplantet hovedsakelig av et folk spredt over hele kloden. Det ble forfektet at en «verdensrepublikk» skulle siktes mot, og at de tidligere eksisterende nasjonaløkonomiske systemene skulle erstattes av et såkalt verdensøkonomisk system, helst under sentral kontroll.

Det er sant at det ved århundreskiftet fantes noen nasjonalstater av militærpolitisk karakter, men sett fra et økonomisk synspunkt eksisterte det en nesten håpløs forvirring av mange forskjellige økonomiske grupper, kommersielle og industrielle truster og internasjonale banker, som sto imot hverandre, og hvis suksess eller fiasko uunngåelig ville påvirke så mange mennesker at den nasjonale politikken ble tvunget til å underordne seg disse private interessene og anerkjenne dem for det meste som av nasjonal betydning.

Som en protest mot de sosiale virkningene av dette rent økonomiske systemet på alle måter, reiste millioner av mennesker seg og lyttet til doktrinene som forkynte sosial frihet gjennom en bevegelse som omfattet alle nasjoner, dvs. den marxistisk-kommunistiske internasjonale. Alle disse strømningene og tendensene, som stadig ble komplisert og forsterket av nye sidespørsmål, førte til en hindring på slutten av det nittende århundre, og det kan trygt sies at Friedrich Nietzsche har vært den mest følsomme seismografen for disse rystelsene som rystet hele verden. Han henga seg ikke til en sentimental filosofi, men opplevde en forvarsel om de kommende hendelsene, som skulle påvirke hundrevis av millioner av mennesker.

Erkjennelsen av at det sosiale stoffet ville kollapse til nihilisme under påvirkning av både borgerlige og marxistiske krefter, og samtidig håpet om at en sterk rase ville oppstå fra denne katastrofen, karakteriserer hans aforismer og alle hans skrifter. Samtidig følte menn som Paul de Lagarde og Richard Wagner at verden nærmet seg slutten og at en ny verden skulle bli født. I Russland malte Dostojevskij Russlands slutt i dystre fargetoner. Og mens følelsen av ekstrem usikkerhet ble universell, fant disse ideene, uten noen form, aksept i hovedstedene til alle nasjoner. Russland falt, og de tendensene kom til makten som Dostojevskij forutså i sine «Brødrene Karamasov» og «Demoner». Kommunismen seiret i Russland mot alle sosiale teorier, ikke gjennom en proletarisk masseorganisering av byene, men ved at en vilje som var blitt brutt allerede kom under påvirkning av en viljesterk ikke-europeisk karakter.

Hvis vi ser nærmere på disse forskjellige verdensfilosofiene, som ofte synes å motsette seg hverandre i dødelig antagonisme, finner vi at de alle har ett trekk til felles. De stammer alle fra en veldefinert læresetning, enten den sistnevnte er av religiøs, vitenskapelig eller sosial-etisk art. På disse læresetningene eller trosbekjennelsene bygger de et program, samler alle som tror på dette programmet, og bestreber seg med alle de politiske og militære kreftene de har til rådighet for å gjennomføre dette læresetningsprogrammet.

Generelt og politisk sett er denne holdningen knyttet til det som kan kalles «universalitet». Denne universaliteten eksisterer uansett om et individ er utnevnt til øverste herre som en verdensbevegelse mottar sine lover fra, eller om den er basert på abstrakte ...

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

samfunnet eller på noen bestemt teori. De siste femten århundrene med europeisk historie viser faktisk at alle nasjoner beveger seg et sted innenfor en slik universelt oppfattet «verdensfilosofi», og at alle de store kampene mellom nasjoner fulgte sin gang innenfor en doktrine som hadde en universell karakter. Denne doktrinen var preget av religiøs universalitet i den romersk-katolske «verdensfilosofien»; og den samme egenskapen eksisterte i det protestantiske dogmet, om enn i en annen form og til tross for individualistiske resultater; i liberalismens system finner vi en sosial-etisk universalitet, slik som den ble forkynt under den franske revolusjonen; og det var en nihilistisk universalitet som karakteriserte avleggeren av den marxistiske bevegelsen, verdenskommunismen, som ikke lenger anerkjente nasjonaliteter og stater, men bare en union av sosialistiske sovjetrepublikker, som andre sovjetrepublikker til enhver tid ville bli lagt til.

Den avgjørende og radikale verdensfilosofiske endringen, slik vi ser den i dag, består i vår faste overbevisning om at den kommende kampen ikke lenger vil ha samme karakter som før, og at nasjonale kamper ikke vil bli utkjempet innenfor noen gitt «verdensfilosofi» av universalistisk art, men at disse kampene vil bli utkjempet innenfor en nasjonalistisk «verdensfilosofi». Med andre ord: tendensene som tidligere var rent statlige, blir bredere og betraktes fra et verdensfilosofisk perspektiv, og utvikler seg til en avgjørende faktor i reguleringen av livet i dets videste begrep. Ved begynnelsen av vår nåværende tidsalder var styret til en universell kirke det høyeste religiøse og politiske elementet. Da det første opprøret inntraff, sto to religiøse bekjennelser mot hverandre. På et senere stadium av denne kampen ble disse hovedfaktorene overført fra den religiøse til den statlig-politiske arenaen, som først tok form av monarki og til slutt av en republikansk idé.

På slutten av det nittende og begynnelsen av det tjuende århundre finner vi at klasseideen sto høyest i millioner av menneskers bevissthet. Og hver av disse forskjellige faktorene dannet det grunnleggende politiske prinsippet til et av de forskjellige partiene, spesielt i Tyskland. Middelalderens viktigste faktor var representert av Senterpartiet; dynastiet av de tidligere konservative gruppene; den økonomiske ideen sammenslått med den republikanske ideen av det demokratiske partiet; og klasseideen av de marxistiske gruppene. I motsetning til alle disse gruppene som eksisterte i Tyskland, proklamerte den nasjonalsosialistiske bevegelsen en ny, og likevel gammel, hovedfaktor, nemlig idealet om nasjonal ære.

Alle kampene de siste fjorten årene, frem til 1933, har blitt utkjempet under dette banneret. Men hvis den antok en mystisk styrke, var dette bare mulig fordi en stor nasjon, bevisst sin ære, hadde lidd et kollaps, hvoretter bare én avgjørelse gjensto å ta. Enten måtte de gamle politiske gruppene tolereres ytterligere som representative for den gamle verdens filosofier, eller så måtte en ny politisk filosofi basert på nye prinsipper skapes som et grunnlag for det tyske folkets liv. Jeg trenger ikke påpeke at ideen om nasjonal ære ikke er en ny idé som oppsto plutselig; faktisk, helt siden et tysk folk eksisterte, har hele dets kunst og litteratur dreid seg om den. «Hildebrand-eposet», «Nibelungenlied» og «Gudrun-sagaen» beviser dette, og det samme gjør hele den tyske heroiske musikken. Dessuten var denne ideen roten til de juridiske kodene i de gamle tyske «saksiske lovene» og «borgerloven» (Stadterecht), som for mange folk ble grunnlaget for mange faktorer som til slutt førte til forening. Det er heller ikke nødvendig for meg å understreke at det jeg sier her ikke er ment som en referanse til eller en kritikk av andre nasjoner.

Mitt eneste mål er å forklare hva som har skjedd her i Tyskland, og å vise at vi i dette tilfellet ikke har å gjøre med én av mange revolusjoner, men at den avgjørende revolusjonen i Tysk historie hadde begynt: en revolusjon som ikke startet plutselig, men en hvis prinsipper

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

kan finnes i de tyske bondekrigene, i lovforskriftene til de gamle «fribyene», hos Fredrik den store, i lederne av de tyske frigjøringskrigene i 1813, og hos de store tenkerne ved vendepunktet fra det attende til det nittende århundre.

Og jeg må få lov til å erklære her at denne glødende tyske nasjonalismen faktisk ikke er en trussel mot andre folks legitime nasjonalisme, men at det tvert imot er nettopp denne tyske nasjonalismen som, ved sin åndelige overlegenhet over alle andre spørsmål, alene kan garantere den rettferdige balansen som hele verden lengter etter. Den autoritære staten, basert i dag på den nasjonalsosialistiske bevegelsen, er i en posisjon til å eliminere en uberettiget kulturell propaganda blant folk av andre raser, så vel som en lovløs økonomisk ekspansjon som ellers godt kunne føre den tyske nasjonen fra økonomiske konflikter til politisk strid med andre nasjoner.

Tysk nasjonalisme, en «verdensfilosofi» basert på rase og jord, er ikke et dogme knyttet til universalitet; verken dens premisser eller konklusjoner inkluderer antagelsen om at den skal påvirke andre og derfor forskjellige nasjoner og raser. På den annen side mener vi at vår filosofi også utgjør en tilbakevending til en ærbødig beundring av naturen og dens lover. Den nasjonalsosialistiske «verdensfilosofien» betyr derfor for oss en bevisst vending bort fra de formene for nasjonalt liv som ikke gir tilbørlig betydning til egenskapene til de forskjellige folkene og rasene; en forkastelse av de kulturvitenskapelige doktrinene som hevder å gjelde alle nasjoner likt; og til slutt ser vi på den som et forsøk på å oppnå en høyere og samtidig dypere bevissthet om våre egne drivkrefter i disse samme sfærene. Vår nye «verdensfilosofi» er langt fra å forakte andre, men et essensielt element i å skape en gjensidig ekte respekt mellom nasjoner og kulturer.

Av denne grunn har for eksempel den nasjonalsosialistiske bevegelsen den største respekt for en helt annen rase og statsforfatning, som begge har sine egne særegne kjennetegn. I de to store nasjonene i Det fjerne østen ser vi strukturer som er bygget på sine egne grunnvoller. For oss er Japan, hvis historie går tusenvis av år tilbake, beundringsverdig i sitt religiøse uttrykk, i sin underordning til statlig autoritet og sin hengivenhet til nasjonale interesser. Den kinesiske nasjonen har også utviklet seg fra én form for «verdensfilosofi», økonomi og sosial etikk, som, selv om den i dag virker oppløst, kanskje gjenopplives. Og vi skal se dette forsøket på å reorganisere med samme interesse og respekt som vi gir alle de edle ambisjonene til andre nasjoner.

Det er typisk at en æra med praktisk talt ukontrollert ekspansjon av mange nasjoner over hele kloden førte til en konflikt og til erkjennelsen av at etter denne perioden med økonomisk ekspansjon har en periode med sammentrekning inntruffet. I denne vil enhver nasjon finne sin sanne form. At denne kampen eksisterer i alle nasjoner uten unntak, demonstreres av voldelige sammenstøt av sosial eller verdensfilosofisk art over hele verden. De beviser eksistensen av en nesten universell mangel på tro og viser at nasjoners handlinger ikke til syvende og sist styres av en veldefinert idé, men at en rekke forskjellige systemer kjemper om overherredømme uten å komme til en varig avgjørelse.

Hvis vi tolker tegnene og kjennetegnene på samtidspolitikken riktig, ser det ut til at den mentale kampen i alle nasjoner dreier seg om ønsket om å erstatte alle systemene som fører en ubesluttsom krig med et bestemt av disse systemene, eller med et helt nytt som overgår dem alle.

Tyskland kan godt være ett eksempel i denne verdenskampen – og ikke nødvendigvis et

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

et eksemplarisk eksempel – for å styrke muligheten for at en såkalt «skjebnesvanger» utvikling ikke på noen måte er dømt til å ende i kommunismen, men at en besluttsomhet født av en sterk karakter kan overvinne den utlevde tankemåten som ikke lenger er i tråd med dagens forhold. Den frie og hemmelige folkeavstemningen i Saar har vist hele verden hvor dypt den nye livsoppfatningen har gjennomsyret hele den tyske nasjonen til tross for alle de motstridende strømningene, som fikk lov til å utøve sin innflytelse uten hindringer. Vi selv er i det minste overbevist om at det tyske systemet, ved at det forhindrer private politiske eller private økonomiske interesser i å få makt, alene er i stand til å definere for det tyske riket de begrensningene som er essensielle i ikke bare Tysklands, men også andre staters vitale interesser.

Dette gjør det mulig, for første gang på mange lange år, å skille mellom private interesser, selv om de aldri har vært så sterke, og nasjonens vitale interesser som helhet. Samtidig har vi imidlertid muligheten for en stabil utenrikspolitikk som vi anser for å være av en slik art at de naturlige drivkreftene knyttet til de forskjellige nasjonenes liv ikke lenger kan rettes vilkårlig mot hverandre, men vil stå rygg mot rygg både i de enkelte nasjonenes interesser og i et organisk samarbeid mellom alle nasjoner. I dette komplekset av stormakter vil det da bli mulig for numerisk mindre nasjoner ikke lenger å være et instrument for snever egoisme, men enheter utstyrt med like rettigheter i de organiske aktivitetene mellom stormakter. La meg legge til at når jeg snakker om «små nasjoner», hentyder jeg bare til deres areal og befolkning og ønsker ikke på noen måte å bagatellisere deres intellektuelle og kulturelle betydning.

Dermed gir den nasjonalsosialistiske «verdensfilosofien» og gjenfødelsen av det nasjonale idealet opphav til en ny oppfatning av stat og nasjonaløkonomi; en ny velregulert statlig kontroll av individet som alene kan produsere reell frihet, i klar kontrast til misbruk fra individer som, i fravær av kontroll, påvirket mange livssfærer, forgiftet og korrumperte følelsene og tankene til hele nasjoner, til ulempe ikke for korrumperne, men for nasjonene.

Etableringen av enighet mellom de ulike livsformene, avtaler mellom en autoritativ stat som regulerer alle grener av nasjonal aktivitet og andre stater, og mellom gruppene («kompleksene») av stater som dermed dannes og andre enheter bestemt av politiske, rasemessige og geografiske faktorer – i motsetning til de tilfeldige elementene som karakteriserte det nittende århundre – alt dette utgjør den avgjørende endringen i vår nåværende tid. Og nasjonalsosialismen er forberedt på å tjene disse formålene i alle nasjoners interesse. Dermed finner vi at den nye «verdensfilosofien» har en avgjørende formende innflytelse på politisk tenkning og til syvende og sist på økonomisk og utenrikspolitisk aktivitet.

Vi mener at betraktningene som er presentert i dette korte sammendraget er verdt å studere nærmere fra deres mulige praktiske anvendelser og virkninger; med tanke på ordene til en tysker som kjempet for frihet for et århundre siden: «Respekter andres fedreland, men elsk ditt eget».

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fascisme, kvinner og demokrati
av Norah Elam

«Erfaring viser at demokratiet i alle land i dag kan utvikle sin natur fritt, den mest skandaløse korrupsjon vises uten at noen anser det for nyttig for å skjule dens skurker. Demokrati er overflodens land som skruppelløse finansfolk drømmer om.»

— Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO en ekte kyniker som opplevde kampen for kvinners stemmerett fra 1906 til 1914, intet skue er mer forførende enn etterkrigsentusiasten hvis eneste besettelse ser ut til å være den påståtte faren for stemmerettsberettigede kvinner i et fascistisk Storbritannia.

Denne uventede omsorgen finner sine mest insisterende forkjempere på usannsynlige steder, og de som var så bitre mot kampen før krigen har i dag fullført en fullstendig omvendelse. Våre nyvunne beskyttere er uten sidestykke i sin beslutning om at kvinner ikke skal nektes noe i prinsippet, selv om de i praksis skal nektes det meste som er essensielt for deres eksistens.

For kvinnen som deltok i den historiske kampen, og som betraktet stemmeretten kun som et symbol, og trodde at en ny og bedre verden kunne være mulig med dens hjelp, er denne typen formynderskap like usmakelig som det var for en generasjon siden. Hun mener, og med en viss rett, at det er ydmykende at de som i alle disse slitsomme årene aldri rakte opp en hånd for å hjelpe henne, men tvert imot pleide å beskrive henne som en ukjønnet virago eller en skuffet gammeljomfru, i suksessens time skulle forsøke å utnytte hennes kjønn i et reaksjonært og dekadent systems interesse. Slik frekkhet er bare mulig fordi de som tyr til den fullstendig misforsto og fortsatt misforsto meningen med denne kampen, og tolket kravet om politisk frihet som et ønske om personlig frimodighet.

Tiden er inne for at prinsippene som lå til grunn for denne bemerkelsesverdige og målrettede manifestasjonen av ordnet endring, ikke bare i kvinners stilling, men også i den aksepterte holdningen til dem, bør gjentas.

Hva var det da som lå til grunn for den lidenskapelige bevegelsen som rørte hjertene til tusenvis av kvinner og ledet hodene deres i disse stormfulle årene? Det var ikke, som så mange forestilte seg, det uærlige ønsket om individuell egeninteresse, og heller ikke en kamp på vegne av kvinner for sitt eget kjønn alene. Tvert imot, fra lederne til de mest ydmyke av menige medlemmer var det den grunnleggende troen på at i en verden befolket av menn og kvinner og under et politisk system som kontrollerer begge kjønns skjebner, ville landet som stengte ute innflytelsen, synspunktet og talentene til mer enn halvparten av befolkningen fra sine råd, i samme grad være uhemmet i å utarbeide det beste styresettet. Hvis menn var ofre for kaotiske økonomiske forhold, led kvinner med dem. Hvis de sosiale forholdene som menn slepte ut en nesten håpløs tilværelse under var uutholdelige, var de likeså uutholdelige for kvinnene deres.

Da de så seg rundt på de store byene i landet sitt, fra nord til sør og fra øst til vest, så de boligforhold som mann og kvinne var enige om var en skam for den moderne sivilisasjonen. De så på arbeidsmarkedet og stirret med frykt på det usikkerhetens spøkelset som hjemsøker lønnsmottakeren og som er iboende i det gamle systemet. På det politiske området bemerket de

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

at både innenriks- og utenrikspolitikken ble ført på en slik måte at det ville skremme enhver person som brydde seg dypt om Storbritannia, eller som innså forfallet som allerede hadde begynt å undergrave alle partier i staten. De reiste seg og krevde at kvinner skulle kalles inn på like vilkår som menn, for å hjelpe til før det var for sent.

Dette opprøret var kort sagt en utfordring til de gamle motsetningene og et krav om samarbeid i statens samlede organ.

I denne oppfatningen av praktisk medborgerskap ligner kvinnekampen sterkt på den nye filosofien om fascismen. Fascismen er faktisk den logiske, om enn mye større, oppfatningen av de betydningsfulle spørsmålene som ble reist av de militante kvinnene for en generasjon siden. Likhetspunktene slutter heller ikke her. Kvinnebevegelsen, i likhet med fascistbevegelsen, ble ført under streng disiplin og gikk på tvers av all partilojalitet; dens støttespillere kom fra alle klasser og partier. Den appellerte til kvinner om å glemme egeninteresse; å gi avkall på smålige personlige fordeler og privilegiet til de få beskyttede til fordel for de mange; og å stå sammen mot urettferdighetene og uretten som var iboende i et system som var så katastrofalt for rasens velvære. I likhet med fascistbevegelsen valgte den sin leder, og når den først hadde valgt, ga den denne lederen absolutt autoritet til å styre sin politikk og skjebne, og viste en lojalitet og en hengivenhet som aldri er overgått i dette landets historie. Dessuten, i likhet med fascistbevegelsen igjen, møtte den brutaliteten i gatene; motstandernes hån; de velvillige misforståelsene; og politikernes bitterhet. Den utholdt hatet fra den eksisterende regjeringen, og til slutt ensomheten i fengselscellen og redselen ved tvangsforing. Dens talere som sto på åpne plasser og på gatehjørner ble nektet ytringsfriheten; den kjempet for å selge litteraturen sin, spyttet på og hånet den; dens delegasjoner ble mishandlet. Suffragetter ble sporten til enhver bråkete som brydde seg om å ta loven i egne hender. For å gjøre analogien enda mer presis, var ingen bakvaskelse for gemen og ingen bakvaskelse for nederen til å sette spørsmålstegn ved dens lederes moralske karakter, eller målene og hensiktene til kvinnene som skyldte dem troskap.

Dermed gikk det til at kvinner som var sammensveiset i en slik omgang, ikke hadde noen illusjoner om politiske og partimessige svik, og da de hellige ordene «demokrati» og «individuell frihet» var vanlige på motstandernes lepper, husket de at disse tingene ble gjort under en liberal administrasjon, og av forkjemperne for et parti som hadde gjort det demokratiske systemet til toppen av sin politiske visdom. At de under den ble klassifisert som kriminelle, galninge og barn. De argumenterte, og med en viss overbevisning, at hvis dette var demokrati, så hadde kvinner lite å håpe på fra det.

Deres erfaring som fredløse fra det demokratiske systemet var ingenting sammenlignet med det de møtte da de befant seg som ærede borgere under dets tvilsomme beskyttelse.
De hadde riktignok fortjent retten til individuell frihet i en svært kort periode én gang hvert femte år, men da de hadde satt det fatale krysset på stemmeseddelen og lukket døren til valglokalet bak seg, befant de seg fra det øyeblikket fullstendig hjelpeløse overfor den demokratiske maskinen.

Selv om vi skal bli fortalt at dette var det vi hadde kjempet for, vil et øyeblikks refleksjon vise at dette bare ble sett på som et symbol. Kvinner gjorde aldri den fatale feilen å forestille seg at fordi menn stemte, var de nødvendigvis frie. Det er kjennetegnet på den uintelligente kvinnen i dag å anta at en kvinne er fri fordi hun også stemmer, eller at demokrati noen gang kan tilby noe annet enn forsiktig og organisert utnyttelse av menn og kvinner som tåler det.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Ettersom kvinner fikk begrenset stemmerett ved krigens slutt, fikk de også rett til å komme inn i parlamentet, og valget sent på høsten i 1918 ga dem deres første mulighet. Partisystemet begynte allerede å vise de første tegnene på forfall, og på grunn av den ubønnhørlige loven om gjengjeldelsesrettferdighet var partiet som hadde født demokratiet i Storbritannia på full retrett for sitt utakknemlige avkom. Likevel vendte kvinner seg i den første tiden av sin triumf til de daværende eksisterende partiene, enten som velgere eller potensielle kandidater.

Min egen mistillit til partipolitikk gjorde meg forsiktig med å snu i denne retningen, og jeg foretrakk å stille som uavhengig kandidat, og stille med alle de andre kvinnelige kandidatene ved denne anledningen, bortsett fra én. Unntaket var Sinn Féin-grevinnen Markievicz, som til tross for at hun var en beryktet og erklært fiende av Storbritannia, fant det en helt enkel sak under det demokratiske systemet å sikre valg til parlamentet i landet som hun åpent hadde skrytt av at hun ville ødelegge, oppløse og diskreditere. Hun ble, hvis jeg husker riktig, valgt uten motkandidat. Det neste eksemplet var knapt mer oppmuntrende, for den første kvinnen som ble valgt for en engelsk valgkrets var en amerikanskfødt statsborger som ikke hadde noen kvalifikasjoner til å representere britiske kvinner i deres eget parlament, bortsett fra at hun hadde giftet seg med en britisk statsborger som ble tvunget til å gå inn i Overhuset etter farens død. Kritikere av kvinnebevegelsen pekte med en knapt skjult tilfredshet på denne avslutningen, og anstrengte seg for å fremstille denne damen som et sørgelig eksempel på feminin uansvarlighet. De trengte ikke å ha vært så personlige, for hun var ikke bedre og ikke verre enn noen annen kvinne valgt inn i det britiske Underhuset, som et resultat av de militante kvinnenes mange års innsats og kamp. Det er et sørgelig faktum, men likevel sant, at det påfølgende valget av partikvinner til Westminster ikke har gjort en liten forskjell verken for menn eller kvinner, og selv om mange dyktige kvinner har sluttet seg til rekkene av våre folkevalgte, har deres innflytelse vært fullstendig ubetydelig på Storbritannias eller imperiets skjebne. De, i likhet med sine mannlige kolleger, er bare tannhjul i partihjulene i det demokratiske systemet, som marsjerer inn i lobbyene ved lyden av partipisken, hjelpeløse foran det offisielle maskineriets juggernaut som ruller videre, knuser alt initiativ og uavhengighet foran det, og reduserer enhver person som skylder det troskap til et rent kodeord for å gjennomføre dets politikk og dets tiltak. Og hvis dette er sant for parlamentet – og hvem kan benekte det? – er det enda mer sant for den kvinnelige velgeren. Også hun er fanget i dette ubønnhørlige systemet, en sann slave av sin partiorganisasjon.

Til de som utfordrer dette, må spørsmålet stilles: Hvilken makt har det kvinnelige medlemmet eller den kvinnelige velgeren, under det nåværende systemet, til å endre noen politikk til noen regjering som hittil er valgt? Påstår den mest entusiastiske beundreren av det nåværende systemet at kvinner, uansett hvilket parti de tilhører, er fornøyde med den eksisterende situasjonen i dette landet? Er de villige til å se økonomiske forhold der sysselsettingstallene har nådd det utrolige summen på mellom to og tre millioner forbli uendret? Er de fornøyde med synet av disse forlatte områdene som rammer fortvilelse i hjertet av hvert levende menneske? Er de likegyldige til forfallet i jordbruksdistriktene og landbruksnæringens vanskelige situasjon og likegyldige til de forferdelige boligforholdene som alle partier beklager?

Når vi ser på det enorme feltet imperial og utenrikspolitikk, kan man hevde at hoveddelen av britiske kvinner ønsker å se imperiets oppløsning, eller retningen på den nåværende utenrikspolitikken til den påståtte nasjonale regjeringen, hvor pakter og forpliktelser inngås i deres navn og i hemmelighet med landets erklærte fiender, samtidig som vi blir stående forsvarsløse, ikke bare for vårt eget umiddelbare forsvar, men hvis behovet skulle oppstå for å overholde disse forpliktelsene? Vet vi virkelig hva vi blir utsatt for?

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

begått; hva innebærer denne politikken for kollektiv sikkerhet, eller hva er den ondsinnede makten som dikterer den? «Demokrati er overflodens land drømt om av skruppelløse finansfolk», sier Georges Sorel. Har stemmerettsberettigede kvinner noen makt til å kontrollere en innenriks- eller en utenrikspolitikk diktert med det formål å gjøre denne drømmen til virkelighet? La det huskes at når tiden er inne for å betale regningen, vil vi bli drevet som får til slakting, hjelpeløse foran resultatene av denne politikken. Hva er verdien av såkalt frihet hvis den ikke kan gi oss makt til å endre disse viktige sakene?

Hvis det er sant at den gjennomsnittlige kvinnelige velgeren ikke ønsker noe av dette, hvorfor tillater hun det da, hvis hun er fri under det demokratiske systemet? Hvis hun besitter denne friheten, er hun ikke dobbelt og tredobbelt skyldig i å lide dem i én time til? Dette er testen på hennes krav på en ansvarlig rolle i landets styre. Hvis hun har oppnådd den nødvendige makten og friheten under det eksisterende systemet, er anklagen om at hun ikke er i stand til å spille en borgerrolle i landets anliggender, og faktisk er uskikket for ansvar, bevist til punkt og prikke.

Ingenting av dette er sant. Sannheten ligger i det faktum at det ikke finnes noen frihet for verken menn eller kvinner under det nåværende foreldede systemet. Det som lenker både menn og kvinner er at partisystemet er i forfall, og dette er desto mer merkbart siden innvilgelsen av stemmerett for voksne under et uhemmet demokrati. Over hele verden har den samme forfallet inntruffet, gjennom tidens og omstendighetenes uunngåelige fremmarsj, endringen fra en verden av fattigdom til en verden av grenseløs overflod gjør ordnet planlegging ikke bare nødvendig, men livsviktig for eksistensen. Under disse endringene er metodene i den gamle verden foreldet og må vike for den nye. Hvis kvinner skal være verdige sin plass i nasjonens råd, må de møte de nye verdensforholdene som samler seg rundt dem som realister. Før eller siden må de velge. Avgjørelsen er betydningsfull, for kvinners status vil avhenge av den i en betydelig periode. Det er derfor ingen lett sak at de skal veie verdenshistorien godt i vektskålen.

Det finnes to veier åpne for kvinnen. Den første er at hun skal kjempe videre mot det forfallende systemet i den gamle verden, fornøyd med å være tjenerinnen til de profesjonelle politikerne i de forskjellige partiene hun tilknytter seg. Om dette kan det sies at hun har gitt det en lang og trofast prøvelse, og at hvis hun under den kunne ha oppnådd noen praktisk endring i retning av sosial, politisk eller økonomisk frihet, har hun beklageligvis mislyktes. Hun må nå vurdere om feilen ligger hos henne selv eller i systemet hun fortsatt klamrer seg til. I denne forbindelse vil hun bemerke at de separate partiene gradvis forsvinner. Det liberale partiet har gått inn i fortidens skumring; Det konservative partiet er i rask oppløsning, og vi vet, med forsikring fra sin egen leder, at det ikke er noe håp om at det vil gjenvinne sin uavhengighet. Den samme skjebnen venter Sosialistpartiet, siden også det må reise langs den samme veien som har sugd de to andre partiene under sosialdemokratiets kvikksand.

Hun må derfor se etter et bedre system; et som er mer i samsvar med moderne forhold. Hva skal erstatte fortidens vaklende bygning?

Enhver politikkstudent innser at spørsmålet nå ligger mellom fascisme og kommunisme. For britiske kvinner er kommunismen lite tiltalende. For å gå lenger, er det ødeleggelsens filosofi, og det er negasjonen av kvinnens naturlige instinkter. Det er antitesen til ethvert prinsipp og enhver praksis som kvinner verdsetter og krever.

Fascismen ser ut til å være den eneste løsningen. Den inneholder alle prinsipper som er spesielt passende og tilpasningsdyktige til den britiske karakterens genialitet. Den tilbyr reell frihet og selvstendighet til alle mennesker og ...

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

kvinner med velvilje overfor dette landet. For at det ikke skal oppstå noen misforståelser, skal vi definere disse så ofte løst brukte begrepene med ord som ingen demokrat vil krangle med, for de er hentet fra den uforfalskede demokratiets apostel, John Stuart Mill.

«Det eneste formålet,» skrev han, «som menneskeheten individuelt eller kollektivt har rett til å forstyrre handlefriheten til noen av sine medlemmer for, er selvbeskyttelse. Det eneste formålet som makt rettmessig kan utøves for over ethvert medlem av et sivilisert samfunn mot deres vilje, er å forhindre skade på andre.»

Dette er nettopp den fascistiske oppfatningen av individuell frihet, og det er åpenbart en oppfatning som, så vidt kvinner angår, gir dem alle muligheter de legitimt kan kreve i sin fremtidige status som kvinnelige borgere. I intet annet system er disse prinsippene nedfelt. Dessuten sikrer fascismen kvinner lik status med sine menn i korporasjonsstatens maskineri, for det inneholder det eneste middelet de vil bli i stand til å styre og kontrollere forholdene de skal leve under; dermed vil fascismen alene fullføre arbeidet som ble startet på deres vegne av de militante kvinnene fra 1906 til 1914. I tillegg vil det redde dem fra den forfalne atmosfæren av korrupsjon som er iboende i partisystemet, og for første gang vil det gi en mulighet, gjennom maskineriet til deres egne spesielle korporasjoner, til å takle med et visst håp om suksess de store spørsmålene som så nært angår deres egne og deres barns liv.

På det økonomiske området vil det sikre sikkerhet med lik lønn for likt arbeid, det evige beinet av strid som har splittet kjønnene med så alvorlige resultater for industrien.

I det sosiale området fjerner det alle klassebarrierer, mens det i det politiske gir rettferdighet og likestilling for første gang i kvinnekampens historie.

Og viktigst av alt, fascismen legger for alltid det hjemsøkende krigsspøkelset til side, ved å fjerne de grunnleggende årsakene som eksisterer og har sin eksistens i internasjonalismen, et instrument smidd med det formål å gjøre det mulig for «skruppelløse finansfolk» å dra nytte av det «overflodslandet» kalt «demokrati» som de drømmer om.

For å muliggjøre alt dette, vil fascismen kreve at kvinner på lik linje med menn skal tilby et disiplinert samarbeid i sammensveisingen av en ordnet stat, og fascismen vil med rette legge på alle statens borgere ansvaret og plikten til å arbeide i harmoni, ikke i noen seksjons eller klasses interesse, men til fordel for hele dens folk. Den vil oppfordre kvinner som menn til å underordne alle egoistiske individuelle privilegier, slik at de mindre heldige kan være trygge fra utnyttelse under dens beskyttelse.

Dette er fascisme. Alt annet er et luftspiket. Kan man si at britiske kvinner ikke kan leve opp til denne store begivenheten i landets historie? De som vil avvise denne muligheten, er ikke bare kvinners fiender, men all fremgang og sivilisasjonens. De kvinnene som utholdt prøvelsene i den store kampen i førkrigstiden, har i det minste fortjent retten til å utfordre folket som nok en gang ville slavebinde dem i fortidens undertrykkelse og lenke dem i et system som nekter dem all mulighet til å spille en ærefull rolle i den nødvendige reorganiseringen av landet sitt. Britiske kvinner har aldri sviktet eller vaklet når Storbritannia har hatt behov for dem. De vil også, sammen med mennene i sin generasjon, heise den britiske fascismens banner, og ved å bære den høyt over uroen og de skitne kranglene i partisystemet, vil de fremskynde den dagen da nasjonen deres skal gjenfødes. I den triumferende timen vil de virkelig ha fortjent den stolte retten til å hylle et gjenfødt Storbritannia, og endelig hvile i freden, sikkerheten og velstanden til hennes suverene folk.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Precious Acres av Jorian Jenks

De som kan bli fristet til å anta at Storbritannia ikke har noe landproblem fordi de ikke har noen landpolitikk, bør vurdere disse urovekkende fakta nøye.

Med unntak av Belgia og Nederland er Storbritannia det tettest befolkede landet i verden; og siden andelen naturlig ufruktbar jord (f.eks. fjell) er mye høyere på disse øyene enn i Nederlandene, virker det udiskutabelt at vi har mindre matproduserende land per innbygger enn noe annet land.

Storbritannia er det eneste siviliserte landet i verden uten en fastlagt politikk for bevaring, gjenvinning og forbedring av landområder. Ikke en eneste regjering har tatt noen som helst skritt for å stoppe det årlige tapet av jordbruksland, som nå utgjør over 2 millioner mål, eller 7 % av totalen, siden slutten av første verdenskrig.

Storbritannia er unik ved den høye andelen av befolkningen som er atskilt fra all kontakt med hjemjorden, og ved den høye andelen gammel, konservert mat i det nasjonale kostholdet.
Forskere begynner å oppdage resultatene av denne kunstigheten når det gjelder underernæring, nervelidelser og sosial uro.

En utenlandsk observatør kunne bli tilgitt for å konkludere med at vi på vår perverse britiske måte prøver å gjøre oss selv til gjenstand for et svært farlig eksperiment, nemlig å oppdage om nasjonallivet kan opprettholdes sunt i et fullstendig urbanisert og praktisk talt parasittisk samfunn, som for selve livets nødvendigheter er avhengig av andre nasjoners anstrengelser og velvilje. Han kunne videre anta at en så prekær situasjon hadde blitt tvunget på oss av det barske klimaet vårt eller jordens fattigdom. Og hans holdning overfor oss ville være mer medlidende enn beundring.

Hvor smertefullt er det da å måtte innrømme at denne alarmerende situasjonen skyldes én årsak, og bare én årsak, nemlig ufølsom og vedvarende forsømmelse av første prinsipper. La det ikke være noen tvil om dette. Vårt klima er ikke dårlig; tvert imot, det er et av de mest likeverdige i verden. Vår jord er ikke dårlig; tvert imot, det er i gjennomsnitt et av de mest produktive i verden. Men vi har, for våre synder, et politisk system som nekter å se lenger enn til neste valg, som er plaget av enhver egeninteresse med en øks å male og enhver villedet økonom med et akademisk rykte å opprettholde.

Det er den dypeste feil å anta at det er vår naturlige skjebne å være produsenter, transportører og bankfolk til resten av verden, og at en slik situasjon innebærer en konstant tributt av råvarer og mat. I en kort periode ble denne hypotesen utvilsomt gjort fargerik av det faktum at en rekke heldige tilfeldigheter ga oss et betydelig forsprang på andre nasjoner i utviklingen av de tjenestene som verden på den tiden var villig til å betale nesten enhver pris for. Men den raske og nærmest universelle fremveksten av industriell og finansiell nasjonalisme har feid bort vårt midlertidige monopol og har gjort hypotesen ikke bare uholdbar, men også positivt farlig. Jo lenger vi klamrer oss til den, desto mindre i stand til å møte fakta i det moderne liv. Enhver gest mot en ugjenkallelig «gjenoppretting av internasjonal handel» utsetter den uunngåelige oppgjørets dag når vi må stå på egne ben og gjøre oppgjør med våre egne

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

ressurser.

Fordi det er den viktigste kilden til livsnødvendigheter, er dens forsiktige og opplyste utvikling en forutsetning for nasjonal velstand. Fordi det er en nasjonal arv, både kulturell og materiell, er bevaring av den en høytidelig nasjonal plikt.

Det er verdt å huske at disse faktaene frem til relativt moderne tid var allment anerkjent, om ikke alltid riktig tolket. Jordeierskap ble ansett for å gi ikke bare store privilegier, men også stort ansvar, både sosialt og økonomisk. De herskende klassene bestod nesten utelukkende av godseierfamiliene. Jordbruk ble anerkjent som den store basisnæringen, og dens velferd var et spørsmål av nasjonal betydning.

Det var ikke før et fattig godseieraristokrati var blitt fortrengt av det oppkomne og stort sett fremmede plutokratiet som sprang ut av den kaotiske finansverdenen i Napoleon-perioden, at den nasjonale holdningen til jorden gjennomgikk noen alvorlig forverring. Og det var ikke før den viktorianske eksportkapitalismen begynte å hente sine enorme importinntekter at britisk landbruk ikke klarte å holde tritt med utviklingen av britiske industrivarer. Men da læren om at den organiserte kapitalens profitt er målet på nasjonal velstand var etablert, kunne uorganisert landbruk forgjeves se til Westminster for hjelp eller lederskap.

Og dermed er et studie av den britiske landsbygda i dag nesten et studie av en utdødd sivilisasjon.
Dype smug som ikke har hatt hjul på en generasjon, vidstrakte hekker som ikke har sett jern på et tiår, gamle plogspor fortsatt synlige på tette beitemarker, låver og hytter i alle stadier av forfall, kirker bygget for menigheter fem ganger så store som de nåværende sognene, stille vannmøller og smuldrende herregårder: alt vitner om en tapt bygdebefolkning som en gang var aktivt engasjert i den mandigste av alle oppgaver.

Det er selvsagt sant at den bedre jorden fortsatt dyrkes, og ofte dyrkes godt, selv om antallet med direkte interesse i den krymper år for år. Og her og der finner man modige eventyrere som satser alt på griser eller fjærkre, frukt eller melk. Men over en stor del av landskapet henger skadeverkene fra hånd-til-munn-metoder, født av mangel på selvtillit og uttrykt i forsømte beitemarker som er for lite besatt med ubeskrivelig storfe. Atmosfæren er så apatisk at selv de sløsende og lite tiltalende inngrepene fra den spekulative byggmesteren aksepteres med knapt et spor av den harmen som en slik vanhelligelse ville ha vekket for noen generasjoner siden.

Det er viktig å innse omfanget av skaden som er gjort på en uerstattelig nasjonal ressurs. Teoretisk sett er land uforgjengelig, med mindre det selvfølgelig blir vasket bort av havet, en prosess som for øvrig kan observeres flere steder langs kystlinjen vår. Men flere ting kan skje med det som vil gjøre det praktisk talt ubrukelig fra et matproduksjonssynspunkt, og det er det viktigste synspunktet for nasjonen.

For det første kan dyrket mark, enten det er åkermark eller beitemark, raskt synke ned i en forfallen tilstand der den ikke produserer annet enn sparsom innhøsting for kveg og sauer, og selv de går amok hvis kaninene kommer først. Den illevarslende økningen i arealet som returneres som «grovbeite» i en periode hvor det dyrkede arealet har krympet jevnt og trutt, viser tydelig nok hva som har skjedd. Hoveddelen av våre grovbeiteområder er selvfølgelig fjelltopper og myrer. Men hele den nylige økningen, og mye mer i tillegg, består av forbedringsjord av en type som ville blitt dyrket i ethvert annet europeisk land eller til og med våre egne herredømmer, men som ikke kan dyrkes her på grunn av vedvarende offisiell forsømmelse.

Politikere av Inskip-typen liker at vi tror at dette forlatte landet kan bringes inn i ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

produksjon i en nødsituasjon. Tilsynelatende har ikke de desillusjonerende erfaringene fra forrige krig lært dem at jord ikke plutselig kan bli raskt produktiv ved å presse den opp med noen få traktorer og litt ufaglært arbeidskraft. Jordgjenvinning er en høyt kvalifisert jobb som krever noen år med tålmodig arbeid før resultater kan oppnås. Det kan svært nyttig innlemmes i en langsiktig landbrukspolitikk; men som et middel til å produsere mat i en nødsituasjon er det praktisk talt verdiløst.

For det andre bruker byggevirksomhet, enten det er bolig- eller industribygg, opp mye land hvert år og steriliserer like mye som den faktisk bruker. Siden 1929 har England og Wales alene mistet 421 000 mål jordbruksland, hvorav bare 159 000 mål har dukket opp igjen som uberørt beitemark; nesten hele de resterende 262 000 målene har gått over i byggmesterens klo, mye av det er flat og fruktbar dyrkbar jord i høy dyrkingstilstand.

Det bør huskes at tapet av jordbruksland ikke stopper ved det området som faktisk okkuperes av fabrikker, hus og hager. Veier og rekreasjonsområder må sørges for, og det er alltid, spesielt i nyutviklede områder, store blokker med ødemark. Dessuten lider jordbruksland i utkanten av et bebygd område eller jordbruksland som på moderne vis er strødd med isolerte boliger, betydelig. Spurver og rotter kommer i tusentall; porter og gjerder blir brutt ned; løshunder herjer med husdyr, og småskader øker enormt. Med fremveksten av billig veitransport og den påfølgende utadrettede utviklingen av forstadsområder må det berørte området, selv om det fortsatt returneres som jordbruksland, utgjøre hundretusenvis av mål.

Det er umulig å komme unna konklusjonen om at Storbritannia sløser bort sin nasjonale arv i en tid hvor verdensbegivenhetenes gang gjør det avgjørende at landet bevarer hvert eneste mål. De som anser dette som en alarmerende uttalelse, anbefales å studere professor RG Stapledons nylige verk, * *The Land; Now and Tomorrow*, nøye.* Myndighetene mener at «våre jordbruksmål minker raskt, og det må de uunngåelig minke, og med mindre det tas en avgjørelse om minimumsarealet som for enhver pris bør beholdes for matproduksjon, og det iverksettes passende tiltak, kan det hende at jordbrukslandene i England ikke blir redusert til halvparten om mer enn to hundre år.»

To hundre år høres kanskje lenge ut, men er det noen som er dristige nok til å antyde at våre barn, og enda mindre våre barnebarn, vil kunne hente ubegrensede matforsyninger fra Amerika og Antipodene? Ønsker vi å gå inn i historien som generasjonen som forsvant nasjonalgodset og lot våre etterkommere stå overfor det grunnleggende problemet med sult? Viktoriansk eksportkapitalisme har testamentert oss de kriserammede områdene; skal vi være ansvarlige for et nytt sett med forlatte områder?

Videre vurdering av de ernæringsmessige og økonomiske aspektene ved vårt landproblem ville lede oss dypt inn i en diskusjon om landbrukets mange funksjoner som en integrert del av nasjonallivet.
Det er derfor nødvendig å ta en pause for å diskutere det like viktige kulturelle aspektet.

Dette aspektet får riktignok allerede en viss oppmerksomhet på en krampaktig og ensidig måte under byplanleggingsbevegelsen. Men selve navnet på denne bevegelsen avslører dens begrensninger. Et samfunn som har blitt oppmuntret til å glemme betydningen av jordbruket sitt og til å betrakte importerte matforsyninger som et naturfenomen, har kommet til å betrakte landsbygda som et rent tillegg til byene, en slags glorifisert offentlig park. Det er faktisk stor fare for at det landlige England kan bli et karakterløst «åpent område» på samme måte som en stor del av Home Counties har blitt en særpregløs hageforstad.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Den medfødte trangen til et urbanisert folk etter å flykte fra den støyende, forurensede atmosfæren i byene sine kan ikke vekke annet enn sympati. At disse menneskene med glede vil tilbringe halve søndagen sin med å svelge bensindamp på en overbelastet hovedvei for å kunne tilbringe den andre halvparten i frisk luft er patetisk betydningsfullt. Det synde er at så mange av dem tilsynelatende ikke klarer å gripe fruktene av sitt foretak uten å ødelegge det.

For landsbygda kan ikke oppfylle sin kulturelle funksjon med mindre den får bevare sin egen karakter, og den karakteren er uatskillelig fra dens materielle eller landbruksmessige funksjon. Byen kan ikke unnslippe byen, hvis den tar byen med seg, like lite som den intellektuelle kan gi sinnet sitt en ferie, hvis han tar med seg argumentene sine på sine turer på landet. Synet av en landsby som er forstadsbygd av de som har kommet for å «bo på landet» er like patetisk som synet av en gruppe intellektuelle som skrider avgårde i full flom av prat, mens rundt dem er ti tusen aktiviteter som er mer interessante og viktige enn deres egne. Som en bonde sa det for ikke lenge siden: «Jeg har ikke så mye imot at de går over jordene mine. Jeg har ikke så mye imot at de trener narrehundene sine på min bekostning. Jeg har ikke engang noe imot at de klatrer over porter som et barn kunne åpnet. Men når jeg tenker på at de har gått over to mil med godt jordbruksland og aldri en gang tenkt på å se hva som foregikk, føler jeg at høfligheten min er bortkastet.»

Det vi kan kalle «offentlig park»-holdningen kommer til uttrykk på måter som er mer alvorlige enn likegyldighet til aktiviteter på landsbygda. Akkurat som kråkebollen ikke synes det er skadelig å kaste stein på endene når endenes dyrepasser ikke ser på, finnes det tusenvis av utdannede voksne som ikke ser noen skade i ubetydelige overtredelser når det er liten eller ingen sjanse for å bli oppdaget. Og den kumulative effekten av ubetydelige overtredelser skaper en ubehagelig situasjon i områder som foretrekkes av byflyktere.

I Tyskland plantes frukttrær i hekker langs veien, og jorden dyrkes helt til kanten av metallet. I England er en slik prosedyre fullstendig umulig, for trærne ville bli revet ned av organiserte plyndringsgrupper og avlingene trampet flate i en kjettingbredde. Briten er ikke nødvendigvis mindre ærlig eller mer destruktiv enn tyskeren; han har rett og slett blitt avruralisert i en slik grad at hans verdisans og hans moralske oppførsel opphører med den siste lyktestolpen. Personer som ville bli sjokkerte over tanken på å stjele en myntpenn fra en butikkdisk, vil ikke se noe umoralsk i å bryte gjennom et halvt dusin hekker for å stjele sopp.

Landsbygda har så mye reell rikdom å tilby sine besøkende at den åpenbare måten å overvinne nåværende beklagelige tendenser på er å vise folk hvor denne rikdommen ligger. Selv nå er det mange som kan og setter pris på ensomhetens helbredende balsam, den åndelige trøsten av fred og trygghet, den fengslende interessen i de stadig skiftende markene og skogene; men de er alle for få.
Ingen vil med vilje skade eller skjemme det han føler en sterk personlig interesse i, og det første skrittet mot bevaring av landsbygda er en nasjonal innsats for utvikling av det professor Stapledon kaller «landlig sinnstilstand».

En fascistisk regjering vil naturligvis måtte ta tak i hele jordproblemet, for jorden er et av grunnlagene som dens oppfatning av et levende nasjonalsamfunn er bygget på. Faktisk vil dens erklærte politikk for landbruksutvikling i seg selv skape et presserende problem ved å stimulere spekulativ aktivitet i eiendomsmarkedet, og denne aktiviteten må tas alvorlig før landbrukspolitikken kan utvikles fullt ut.

Den fascistiske holdningen til jorden kan beskrives i noen få setninger.

Jord må ikke lenger betraktes som en spekulativ vare. Verdien må vurderes rettferdig, og all vekst må deles av de som har bidratt til å skape den, inkludert

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Arealutnyttelse må være gjenstand for nøye langsiktig nasjonal planlegging. Byggevirksomhet må så langt som mulig begrenses til områder med lav landbruksverdi.

Eierskap til grunn må være så spredt som mulig, med målet om et stort antall små, sikre familieeiendommer. Det vil imidlertid også medføre ansvar, og de som misbruker jorden sin vil bli sett på som sosiale fiender.

Offentlig tilgang til landet må forbedres ved utvidelse og bedre definert av jordestier, campingplasser og veikantstopp. Samtidig må loven om ulovlig inntrenging revideres, og bygdesamfunnet må gis bedre beskyttelse mot inngrep og skade. Muligens kan det være nødvendig å opprette et korps av voktere.

Krig må føres mot skadedyr som kaniner, råker og duer; og selv om det ikke skal diskrimineres mot friidrett, må ikke slik idrett tillates å forstyrre verken landbruks- eller fritidsaktiviteter.

Publikum må opplæres til å respektere og sette pris på landskapet og til å vise en intelligent interesse for aktivitetene dets.

Vi er som rase ikke så tilbøyelige til å sentimentalisere om jorden. Vi bruker ordet «moderland», men sjelden, aldri «fedreland». Et århundre med *laissez-faire* -liberalisme og finansiell konservatisme har avlet en kortsiktig kommersialisert holdning til jorden vår.

Likevel er ikke drømmenes Storbritannia, den fysiske legemliggjørelsen av vår nasjonale ånd, et Storbritannia av gater og fabrikker eller engang av parker og offentlige bygninger, men et Storbritannia av smilende daler og bølgende høyland, av dyrkede åkre og koselige gårder. En by er en by over hele verden; og verdens byer tenderer årlig mot standardisering. Men det landlige Storbritannia er vår egen, uatskillelig fra vår nasjonale karakter. Vi må bevare den nidkjært, ikke i den museumslignende atmosfæren til et Stratford-on-Avon, men i den naturlige produktivitetens kraft.

Få av oss er mer enn noen få generasjoner unna jorden. Litt omskolering gjennom presse og radio ville gjort oss til landsmenn igjen, i hvert fall i våre fritidsstunder: ikke utdanningen til den profesjonelle skolelæreren, hvis «jordbruk» består av nyttig, men heller kjedelig elementærvitenskap, men utdanningen som ville sende oss ut på veiene og markstiene med åpne øyne og nysgjerrige sinn. En introduksjon til historien og hverdagslivet på landsbygda ville ikke bare oppmuntre byboeren til å sette pris på problemene i landbruket, men også gi sine utflukter på landet en fengslende interesse. Intelligent landlig sinnstilstand kunne være den beste mulige motgiften mot stresset i bylivet, for Moder Jord kan gi trøst for sjelen så vel som for kroppen.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Hitlers Berchtesgaden an Idyll of New Germany av Joan Morgan

Hvis du kjenner Bayern godt, og selv om du husker at Wittelbach-familien med hele Bayern og Führer-familien med hele Tyskland å velge mellom, valgte Berchtesgaden for sine sommerhus, er det ingenting som helt forbereder deg på dette stedet som på en og samme tid er hjertet av det gamle Bayern og sjelen til det nye Tyskland. Alt du drømte om Bayern på sitt mest eventyrlige og nasjonalsosialisme på sitt beste, er komprimert i denne fjellomkransede markedsbyen som kan skryte av omtrent samme befolkning som Londons nyeste boligblokk.

Etter at toget forlater Bad Reichenhall, kjører det dypere og dypere inn i fjellene helt til du føler at de vil omslutte deg fullstendig mens du slynger deg opp den dype dalen som er en kile av Tyskland drevet inn i Østerrike. (Det er mulig, og ganske spennende, å gå til Østerrike i hvilken som helst av tre retninger.)

Førsteinntrykket er et av bevegelse. Alle fra to år og oppover er på tå hev i en slags forventningsfull spenning. Om dette skyldes høyden, det bayerske humøret eller det faktum at Føreren kan kjøre forbi når som helst, har jeg aldri oppdaget; faktum er at luften kribler av vitalitet.

Her i denne bedårende musikalsk-komiske settingen virker nasjonalsosialismen veldig morsom.
Bortsett fra ved sporadiske møter, som er enkle og merkelig inspirerende, er du ikke så bevisst på den dype mystiske alvoret i det hele; den enorme oppgaven som er fullført og oppgaven som ligger foran deg.

Du føler at SS med sin attraktive uniform, kontakt med Føreren og et sunt liv i vakre omgivelser er en veldig hyggelig sysselsetting, og SS er virkelig en strålende organisasjon, åpen for alle aldre og klasser på patriotismens felles grunnlag.

Her, mer enn noe annet sted i Tyskland, ser du hvordan alle fra det eldste SS-medlemmet til det yngste barnet som selger vinterhjelpsmerker har en interesse i landet; ingen lider av den sjelsdestruktive smerten av å føle seg uønsket. Hver prestasjon er deres prestasjon; hvert tilbakeslag deres. Du innser hvordan nasjonalsosialismen, ved å gjenopprette håpet og revitalisere troen på landets fremtid, har gitt folket noe å leve for.

Det århundregamle livet på stedet går videre som det alltid har gjort, pluss nasjonalsosialismen; og derfor er livet i Berchtesgaden et non-stop show. Når teppet går ned for én akt, går en annen opp. Du hører en monoton summing forbi vinduet ditt, hundre bondekvinner i nasjonaldrakt med de små svart-grønn-røde strikkefrakkene de kaller Berchtesgadner. Med seg har de en prest, og de beveger seg sakte, syngende, med nedslåtte øyne. Senere hører du de skingrende stemmene til de unge BDM (Hitler-jentene) som marsjerer avgårde i sine korte brune frakker, eller en tropp Hitler Jugend, enorme virile gutter som bærer bannere. Det er alltid en marsjsang i luften.

Når alt annet mislykkes, har de brannøvelse. Hundre brannmenn (eller én til hver tretti innbyggere) i tunikaer, hjelmer og plussfirere opptrer dristig foran vinduet ditt. Søndag er imidlertid dagen. På Markt Platz, som er byens høydepunkt, samles bøndene; mennene, som konkurrerer med hverandre i de enorme krattene i sine grønne hatter, på den ene siden av fontenen ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

med sin bayerske løve, på den andre siden kvinnene med flate, svarte hatter som sitter på sine flettekroner. Klokken ti går de ut for øl og pølser i suppe til Neuhaus (den lille broren til Hofbrauhaus) med sin ølhage under kastanjetrærne, hvor de lufter sengetøyet ditt på gjerdet til Wittelsbach Schloss, sin *bierstube* med sin uovertrufne gemütlichkeit, hvor partiledere gnider skuldre med guider; et vitalt sentrum i en vital by.

Grand Hotel, storslått nok for alle. Kurhaus med sitt utmerkede orkester og gjestende musikere fra München. Bondeteateret, med sin grove vidd og tiltrekkende musikk. Der er dansestedene; Hofschaffer med sin intime atmosfære, sitt lommetørklegulv fullpakket utenfor drømmene til en London- *hovedgjest,* og Kur Cafe, hvor de enorme, elegante guttene fra SS-livvakten danser i det som en gang var en kongelig villa i Huset Bayern. Der er kunstnerne, Fritz Richter med sine merkelige inspirerte tresnitt, og en av de førsteklasses landskapsmalerne fra den moderne alpeskolen.

For å komme ut i det fri: først har vi Førerens hus, på toppen av verden, med en glassvegg som vender ut mot en prosesjon av fjell, plassert på et så bratt sted at det ser ut til å lene seg tilbake. Huset dominerer dalen slik Føreren dominerer byen.

Der er Königsee, den vakreste av alle alpesjøene, dypest grønn med stupbratte fjell som omslutter den på alle kanter. Der er Zauberwald, en magisk skog, hvor bekken fra Hintersee bruser gjennom grønne, plysjaktige steiner.

Der er saltgruven hvor du (i dette uniformenes land) kler deg i en svart tunika og hvite pluss fours (som ikke er på langt nær så *elegant* og passende som det høres ut) og aker ned til en underjordisk innsjø med et lyskjede og et hakekors i den andre enden. Der er Schloss Platz med krigsminnesmerket.

Der er de alpine engene med naturens rekke av fargevalg, rosa den ene uken, blått og gult den neste, som ville drevet til misunnelig distraksjon hos blomsterhandlerne i London, Paris og New York.

Der er skogene, ensartede, som marsjerer rett og sterkt opp til snøgrensen. Fjellene; vakre Watzmann, nest høyest i Tyskland; dystre Goll og barske, legendefylte Untersberg. For de tøffe sjeler finnes det flombelyste ishullet, 1800 meter oppe inne i Untersberg, og også Almbach Klamm, en brusende, fantastisk kløft, hvor du ser ut til å gå mye mer ned enn du gikk opp, som bare slutter når du har gitt opp håpet og faller inn under overskriften «Emosjonell opplevelse» og ikke «Landskap».

I Berchtesgadener Land hilser de deg likt med «Grass Gott» og «Heil Hitler!». Ikke rart. Hilsen Gud for å ha skapt noe så vakkert, og hils Hitler for å ha reddet det for menneskene som elsker det mer enn livet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

En nordisk verdensføderasjon

av Vidkun Quisling

LEDER FOR DEN NORSKE NASJONALE SAMLING

EN Når den gamle verden faller, blir en ny født. Samtidig med vårt tredje årlige møte i Stavanger i fjor, ble den syvende verdenskongressen til Den kommunistiske internasjonale åpnet i den tidligere «adelsklubben» i Moskva, etter en mellomperiode på syv år siden den siste verdenskongressen i 1928.

Kongressen varte fra 25. juli til 21. august. Hovedformålet var å gjennomgå hva den jødiske internasjonale marxistiske konspirasjonen hadde oppnådd i løpet av de syv årene i og utenfor Sovjet-Russland med hensyn til gjennomføringen av Stalins program for bolsjevisering av verden, som hadde vært tema for diskusjon på den forrige verdenskongressen.

For det andre bekreftet den taktikken i sitt program for å ødelegge den nasjonale motstandskreftene og tenne ilden til den kommunistiske verdensrevolusjonen. Det ble lagt særlig vekt på taktikken til den såkalte enhets- og folkefronten, som vi har sett utvikle seg i Frankrike, Spania, Belgia og andre steder. Vi er også godt kjent med den her i Norge i den såkalte «kriseavtalen» med bondepartiet og i Arbeiderpartiets nye kamuflasjetaktikk gjennom dets borgerlige og nasjonale forkledning. En annen sak som berører vårt land direkte, nemlig Sovjet-Russlands deltakelse i Folkeforbundet, er også et symptom på den samme folkefronttaktikken som lenge har vært innlemmet i Komintems program.

I år, mens vi i Nasjonal Samling er samlet til vårt årlige møte, ser vi
innkalling til nok en verdenskongress.

Denne gangen holder aksjonærene i Folkeforbundets konkursrammede konsern sin ekstraordinære generalforsamling for å diskutere avviklingen av foretaket eller dens mulige rekonstruksjon til høsten, når forsamlingen holder sitt vanlige årsmøte.

Jeg nevner disse hendelsene, som har funnet sted samtidig med våre to siste nasjonale demonstrasjoner, ikke bare på grunn av deres store betydning, men fordi disse tingene illustrerer den utenrikspolitiske situasjonen vi står overfor i dag.

På den ene siden har vi en utrettelig aktiv verdensbolsjevisme, som fra et historisk synspunkt rett og slett er et alarmerende symptom på den gamle verdens forsvinden, og en vedvarende innsats fra ondsinnede makter for å tvinge verdensutviklingen inn på sin egen vei til ødeleggelse, det vil si mot en universell materialistisk republikk under jødisk diktatur.

På den andre siden finner vi den gamle verdens målløse forsøk på å løse dagens bydende krav, kravene om fred og samarbeid mellom nasjonene. Hele saken er frustrert av sammenstøtet mellom individuelle interesser, akkurat som det interne nasjonale samarbeidet som situasjonen krever blir ødelagt av klassekrig og egoistiske partikonflikter. Denne oppløsningsprosessen er ledsaget av uro og kriser, krig og borgerkrig.

De internasjonalistiske maktene griper inn, og hele bekymringen faller gradvis over i marxisme og ødeleggelse på samme måte som den borgerlig-liberale staten gradvis blir fortært, av ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

Marxismen, slik vi ser det så tydelig i vårt eget land. Midt i alt dette skyter den alltid ungdommelige menneskeheten nye skudd; nasjonale renessanse- og samlingsbevegelser varsler den nye tidsalderen, og innfører en ny stat og en ny verdensorden. Den nye orden er også i gang i dette landet.

SANKSJONER OG LIGAENS SAMMENBRUDD

Et annet viktig faktum er at sammenbruddet av den borgerlige parlamentariske kapitalistiske institusjonen, Folkeforbundet, ikke bare skyldes dens egen uforsvarlighet og marxismens underjordiske aktiviteter eller de grunnleggende og formelle feilene i Folkeforbundets organisering.

Det har blitt ødelagt av det fascistiske Italia, en av representantene for de organiserte samfunnene i den nye tidsalderen. Til tross for de femti sanksjonistiske statene og motstanden fra hele den demokratiske og marxistiske verden, og verdensopinionen som var mobilisert mot fascismen og Italia, viste nasjonal enhet seg å være den sterkeste kraften.

Uten å på noen måte identifisere seg med italiensk fascisme eller italienske interesser, har lederne av Nasjonal Samling helt fra starten av inntatt et klart og bestemt standpunkt til den etiopiske konflikten. De har stått for Norges nøytralitet og mot landets deltakelse i de såkalte sanksjonene.

I dette ble vi utelukkende påvirket av hensynet til landets interesser. Jeg tror imidlertid at den offentlige opinionen her, som mange andre steder, ble offer for propaganda som i virkeligheten tjente helt andre interesser enn de høye idealene den lot som om den innprentet.

Vår bevegelse tok imidlertid ikke parti. Vi krevde Norges nøytralitet, og demonstrerte hykleriet og målløsheten i hele sanksjonsspillet. Vi kan i dag si at vi vurderte situasjonen riktig.

Fra et militært synspunkt hadde vi rett. Til tross for den generelle oppfatningen verdsatte vi riktig betydningen av moderne krigsmateriell så vel som Etiopias og Englands motstandskraft, og ikke minst den enorme moralske og materielle styrken som var skapt i et folk organisert for en samlet innsats på et historisk og nasjonalt grunnlag.

Også politisk dømte vi riktig. Sanksjonspolitikkens nytteløshet og alvorlige feilberegninger er nå tydelige. Se på den tragiske forferdelsen det mektige England har lidd på grunn av sin kortsiktige politikk for ligaen; det er det største moralske og praktiske nederlaget det britiske imperiet har lidd siden det mistet Amerika.

Sovjet-Russland, det nye og bemerkelsesverdige medlemmet av Folkeforbundet, så i sanksjonspolitikken en mulighet til å starte en krangel først med Mussolini og deretter med Hitler, men da kalkulasjonene deres begynte å mislykkes, trakk de utspekulerte bolsjevikiske jødene seg stille inn i bakgrunnen og slapp unna uten straff og lot den britiske regjeringen bære skylden og lide skammen.

NASJONALISTISK POLITIKK OG INTERNASJONALT SAMARBEID

For første gang siden verdenskrig har Norge måttet innse harde fakta i utenrikspolitikken, noe som gjør det svært vanskelig å føre den vanlige snevre politikken.

I denne forbindelse ønsker jeg å understreke et faktum som dessverre er undervurdert i dette landet:

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

nemlig at folks liv domineres av utenrikspolitikk og ikke av innenrikspolitikk.
Ved siden av en nasjons egen «livsvilje» domineres dens interne forhold og struktur av internasjonale økonomiske og maktmessige forhold. Disse forholdene skapes av folks og staters primitive og tvingende behov, av deres kamp for eksistens og for rom å leve i. Men en stats innflytelse i utenrikspolitikken samsvarer alltid med graden av utvikling av dens indre styrke.

Dermed tvinger nødvendigheten av selvforsørgelse i tilfelle krig, og fremfor alt omstruktureringen av verdensøkonomiens struktur, rett og slett lokalsamfunn til å organisere seg på et økonomisk grunnlag som nasjonale arbeiderstater. De endrede forholdene over hele verden tvinger hver nasjon til å håndtere sine naboer som en organisert økonomisk enhet med full og kapabel kontroll over alle sine ressurser og makt til å utnytte dem på best mulig måte. I denne grad er den nåværende krisen hovedsakelig en krise for omstilling i verdensproduksjon og -handel.

Det er imidlertid ingen iboende motsetning mellom tidens krav om disse forente og sterkt karakteriserte økonomiske nasjonale enhetene og kravet om planlagt internasjonalt samarbeid, som drives frem med uimotståelig kraft av økonomiske årsaker så vel som av hensynet til å opprettholde fred.

Det er nettopp dannelsen av slike organiserte nasjonale personligheter som vil føre til ærlighet og effektivt internasjonalt samarbeid, fritt for verken partiskhet eller undertrykkelse.

TO FIENDTELE LEIRE I EUROPA OG I VERDEN

Situasjonen er den at i verden, og spesielt i Europa, dannes det to fiendtlige leire på samme måte som før verdenskrigen. Sovjet-Russland, Frankrike og Tsjekkoslovakia, støttet av internasjonal jødedom, som oppfordrer dem til krig mot det nasjonalsosialistiske Tyskland, presenterer allerede en samlet front mot dette landet og søker å omringe Tyskland ytterligere, både politisk og militært.

Under disse forholdene er Norges posisjon ekstremt utsatt, plassert i krysningspunktet mellom Russland, Tyskland og England, og med sin innenrikspolitikk allerede i marxistenes makt.

Russland har, fra å være en europeisk stormakt med asiatiske interesser, blitt en asiatisk stormakt med europeiske interesser, spesielt mot Atlanterhavet. Men fremfor alt er det grunnlaget for verdensrevolusjonen.

Verdensbolsjevismen forsøker å gjøre Norge, og med det hele Skandinavia, til høyrefløyen i sin europeiske angrepsfront mot Tyskland og England. Denne planen inneholder uhyggelige muligheter for vårt land. I tilfelle en konflikt mellom Tyskland og Sovjet-Russland vil hele Arbeiderpartiets syn drive Norge til å ta bolsjevikenes parti i opposisjon til Tyskland, og dette vil være i strid med vårt nøytralitetsløfte.

Tranmal, den uansvarlige diktatoren i Arbeiderpartiet, har nylig uttalt seg tydelig nok i denne retningen. Så lenge Norge og Sovjet-Russland er medlemmer av det nåværende Folkeforbundet og Tyskland ikke er det, ser det ut til at vi er alvorlig truet med krig i denne retningen, for vi er forpliktet til å la Den røde armé og luftforsvaret fri transitt gjennom landet i tilfelle en tysk-russisk konflikt.

Under de nåværende forholdene i Europa er det også mulig at Tyskland og England kan gå i krig. Dette kan for eksempel skje i forbindelse med en konflikt mellom Tyskland og

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

trippelalliansen mellom Frankrike, Tsjekkoslovakia og Sovjet-Russland, hvor Tsjekkoslovakia er et nesten mer følsomt sted enn Østerrike. At Frankrike deretter vil gå til krig mot Tyskland, ville gi England grunn til krig, noe som er enda sikrere nå enn før den enorme utviklingen av luftfarten.

En slik krig mellom England og Tyskland er en katastrofal mulighet for Norge, for siden verdenskrig er hele situasjonen nå fullstendig forandret.

Gjennom Folkeforbundet som et instrument for britisk verdenspolitikk burde vi da bli tvunget rett inn i krigen, og selv om Folkeforbundet faller fra hverandre, burde vi, ifølge en autoritet som Lord Lloyd, utvilsomt bli utsatt for et straffebombardement hvis vi, slik tilfellet var under verdenskrigen, tillot vår handelsflåte å frakte varer til England, noe hun for sin del utvilsomt ville insistere på nå som hun gjorde den gang.

Arbeiderpartiet – Regjeringspartiet – støtter aktivt denne politikken rettet mot Tyskland. Hvis Norge går med på dette, betyr det at vi ugjenkallelig blir trukket rett inn i denne krigspolitikken mot ønsket til minst 99 prosent av det norske folket. Norge kan ikke og vil ikke marsjere med mindre vår egen frihet og våre egne grenser er i fare.

FRED MED ENGLAND OG TYSKLAND

Jeg har allerede understreket at fred mellom Tyskland og England er en livsviktig nødvendighet for vårt eget land. Det vi fremfor alt må forhindre er at Tyskland og England står på motsatte sider i en ny krig. For oss ville dette være fatalt; ja, det ville bety ødeleggelse.
Derfor avhenger det av oss å gjøre alt i vår makt for å skape fred og forståelse mellom disse to landene som, i likhet med oss selv, er av nordisk avstamning og livssyn. Selv om vi ikke kan gjøre mye i denne forbindelse og må være forsiktige med å ikke blande oss inn i andre lands anliggender, må det være vår umiddelbare plikt med alle rettferdige midler å motarbeide dem som forsøker å hisse opp til splid mellom disse våre slektninger, vanligvis på falskt og uærlig grunnlag.

Vi kjenner de makter for hvis interesser disse anstrengelsene virkelig gjøres. En av dem er verdensbolsjevismen. Å arbeide for fred og forsoning mellom Tyskland og England bør være vårt mål for norsk utenrikspolitikk uten hensyn til partiinteresser. Det er i høyeste grad åpenbart at Norges interesser krever dette. Den eneste måten vi kan unnslippe krig og kaos på, avhenger av opprettholdelsen av fred og forståelse mellom disse store naboene våre i sør og vest, som vi også har den største handelsforbindelsen med.

For omtrent 40 år siden fantes det, slik det nå finnes, en mulighet for et ærlig forsøk på å skape en varig forståelse mellom de store nordiske folkene. Muligheten ble neglisjert eller avvist, og katastrofen som fulgte etter denne utelatelsen involverte hele verden. Enhver som nå våger å fremme den samme katastrofale politikken, må gjøre det med åpne øyne.

Men alle som forstår tiden vi lever i, må anstrenge seg for å ta imot sterke og positive mottiltak.

En annen avgjørende betraktning bringer oss til samme konklusjon som når det gjelder hovedlinjene i vår utenrikspolitikk. Dekadent liberalisme og dens avkom og arvtaker, marxismen, har sine mål rettet mot nasjonale fellesskap, først og fremst mot de nordiske.

Bevisst eller ubevisst er målet med denne politikken å bryte ned den naturlige nasjonale organisering av folkene for å realisere den internasjonale verdensrepublikken. ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

Da vil nasjonenes indre samhold bli ødelagt. De vil bli byttet til den nasjonen som, i motsetning til alle andre nasjoner, er spredt over hele jorden og lever som parasitter på de andre nasjonene; nettopp derfor trenger den en slik ordning for å *gjennomføre* sitt lidenskapelig ønskede herredømme over verden. For i dette herredømmet ligger hemmeligheten bak jødisk nasjonalisme og imperialisme.

En duell mellom jødedommen og den nordiske ånden er uunngåelig, siden marxisme og internasjonalisme i virkeligheten er jødisk nasjonalisme og imperialisme, en konspirasjon inspirert og ledet av jødedommen mot den definitivt nordiske europeiske sivilisasjonen. Det er tydelig at dagens forfallsprosesser er den alvorligste trusselen mot livsidealer, og at vår tids kraftigste motsetninger har blitt innsnevret til en kamp mellom jødedommen og det nordisk-europeiske prinsippet. Når dette er tilfelle, må vi innse at det mest effektive botemiddelet mot den nåværende dekadansen og den marxistiske materialismens underjordiske aktiviteter vil bli funnet i en nasjonal renessanse for vårt folk på det vitaliserende eller vitale grunnlaget for den nordiske rasen og det karakteristiske temperamentet.

Og på den annen side må det i videste forstand være et tettere kulturelt, økonomisk og politisk samarbeid mellom de nordiske og nordisk bestemte folkene over hele verden: i de skandinaviske landene, i Holland, Flandern, det britiske imperiet, Tyskland og i andre land der medlemmer av den nordiske familien er forholdsvis færre.

Betydningen av ordet «nordisk» er derfor ikke begrenset til de skandinaviske folkene, men gjelder alle de store nordiske rasene, og vi vurderer ikke nå et usikkert nordlig samarbeid.

Tvert imot er det på den ene siden en nødvendig konsekvens av erkjennelsen av at det å opprettholde nasjonal karakter og organisering er den viktigste livsoppgaven for alle kreative folk. Bare på denne måten er det mulig å sikre en fri og fredelig utvikling for norrøn kultur og særtrekk, både på den nasjonale og den universelle sfæren. Samtidig er det en av betingelsene for en dypt forankret anerkjennelse av verdien og kulturelle bidrag fra andre raser, og det vil dermed styrke alle nasjoner mot oppløsning og kaos.

På den annen side er det en uunngåelig konsekvens av at det internasjonale samarbeidet som må bygges opp i disse tider helst bør baseres på de nordiske folkene som er så nært beslektet i rase, språk, kultur og interesser. De har samme levestandard og et lignende livssyn, og er også gruppert geografisk sammen.

Også økonomisk er de hverandres beste kunder.

EN UNION AV NORDISKE FOLK

En blokkdannelse av disse folkene, en union av nordiske folk, vil være uovervinnelig. En slik union vil være mye bedre i stand til enn det konkursrammede liberalist-marxistiske Genèveforbundet til å fungere som et bolverk mot verdensbolsjevismen *og* skape garantier for en fredelig utvikling av verden. Veien til organisert menneskehet vil bli funnet i en union av den store nordiske folkefamilien i en slik blokkdannelse med felles valuta, intern frihandel og felles tollpolitikk; det vil være deres mål å trekke andre land og maktgrupper inn i dette systemet.

En slik utenrikspolitikk vil være den beste garantien for Norges posisjon i verden og mot bolsjevismen. Og til vår egen og andres beste vil den skape et aktivitetsfelt i utlandet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

for det energioverskuddet som må forventes i dette landet dersom våre egne ressurser ikke strekker til.

SAMARBEID GRUNNLAGT PÅ NASJONALE BEVEGELSER

Selv om vi vektlegger den nordiske felles skjebnen, må vi ikke undervurdere betydningen og prestasjonene til andre eller av vår felles menneskelighet; og fremfor alt må vi ikke undervurdere viktigheten av vanlig europeisk og universelt samarbeid. Men dette internasjonale fellesskapet må være grunnlagt på et system av nasjonalstater. Det må skapes gjennom nasjonalt løft av folk i Europa og over hele verden, og ikke som et resultat av liberalistiske og marxistiske eksperimenter som Folkeforbundet, Pan-Europa og Sovjet-Russland, sete for verdens sovjetrepublikk.

Livets historie viser at all fremgang er avhengig av forening av frihet og diskriminering med fellesskap og organisering. Universelle monarkier og verdensrepublikker ender i anarki og oppløsning. Hegemoniet til en enkelt nasjon er katastrofalt for andre og for den selv.
En Babel-lignende sammensetning av alle nasjoner og raser, som er målet for liberalisme og marxisme, betyr ødeleggelse av de individuelle egenskapene og verdiene til hver enkelt. Historien lærer oss at sann harmoni er et resultat av segregering og utvikling.

Menneskehetens instinkt for organisert dannelse er rettet mot nasjonalt liv og samarbeid mellom nasjonale enheter. Av denne grunn har alle de internasjonale institusjonene som har utsprunget fra liberalisme og marxisme mislyktes i sine påståtte mål, som var å sikre en god forståelse mellom nasjonene og fremme deres fremgang.

I lys av at ideene til Den liberalistiske liga og den internasjonale marxismen har falt sammen, er det presserende nødvendig å skape et nytt fellesskap mellom nasjonene med en europeisk og verdensomspennende karakter, grunnlagt på de nye ideene for organisering av fellesskapene som ble lagt frem av kongressen for den nye orden i Montreux 16. og 17. desember 1934. Kongressens første hensyn er respekt for åndelige og nasjonale verdier.

I stedet for de hyklerske og tekniske metodene i det gamle diplomatiet må det utvikles et spontant og ærefullt samarbeid mellom alle unge og sunne nasjonale bevegelser og nasjonalstatene som gjenskapes av dem, for å oppnå en generell åndelig fornyelse og en politisk og økonomisk gjenoppretting over hele verden. Men innenfor rammen av denne universelle planen må nasjonene som kommer av én stamme og deler samme kultur og sivilisasjon gruppere seg i samsvar med sine nærmeste interesser.

DEN NORDISKE VERDENSBEVEGELSEN

Hovedprinsippet som Nasjonal Samling tar sitt standpunkt ut fra er at vår politikk, i tillegg til å møte de krav som moderne endringer har gjort nødvendige, må være i harmoni med alt som vår nasjonfamilie trenger og ønsker. Det er nytteløst å forvente nasjonal gjenoppretting med mindre vi gjenoppliver den norrøne ånds ild og bygger på et åndelig og ansvarlig syn på livet.

Ingen fremgang kan forventes hvis vi ikke holder den nordiske stammen ublandet; hvis vi ikke gjør det Hvis vi bevarer vår særegne karakter, vil vi miste den og gå mot nasjonal utryddelse.

Den såkalte nordiske ideen om at et nordisk folk bare kan gjenopprettes ved å bygge en ny stat

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

i samsvar med moderne krav og på det dobbelte grunnlaget av en nasjonal stamme og et åndelig syn, har en stadig voksende innflytelse og gjeld i de respektive nordiske landene og spiller allerede en viktig rolle i praktisk politikk.

Frøet og jorda for et pan-nordisk samarbeid finnes dermed allerede. Men for at ideen skal kunne spre seg raskt nok, må den finne et klart og tilstrekkelig organisert uttrykk.

Under disse omstendighetene mener jeg at tiden er inne for at vi skal gå videre med å fremme et kulturelt, økonomisk og politisk samarbeid mellom de nordiske folkene og andre med et nordisk utsyn over hele verden med følgende mål:

- Opprettelsen av en internasjonal nordisk bevegelse.
- Dannelsen av en nordisk folkeunion.

Aktiv deltakelse i arbeidet for verdens organisering og dens fredelige utvikling; og for å sikre vårt eget lands plass og bidrag under revolusjonene og de nye grunnlovene som nå er i gang. Dette samarbeidet må starte, som vanlig, på ideenes felt, for å kunne oppnås politisk på et solid økonomisk grunnlag.

Hvis derfor det eksisterende valutagrunnlaget kunne utvides til en etablert valutaunion mellom de nordiske folkene, og hvis det gjennom politisk fiskalt samarbeid kunne opprettes en tollunion mellom disse folkene, ville grunnlaget vært grundig lagt for den politiske realiseringen av våre erklærte mål: en stor union av nordiske folk i verdensfellesskapet.

Dette idealet har i lang tid vært en del av Nasjonal Samlings program. Det følger at det pan-nordiske samarbeidet faktisk innebærer en ytterligere intensivering av samarbeidet mellom de nordiske statene i snevrere forstand: Norge, Sverige, Danmark, Finland og de norrøne øyene i Nordsjøen. Danmarks og Finlands posisjon er så mye mer utsatt enn Norges og Sveriges at Norge i alle fall er utelukket fra frivillig å knytte sin skjebne til disse landene uten den støtten som ville være oppnådd ved et fredelig og trygt forhold til England og Tyskland. Men når dette er ivaretatt, er det også ønskelig at de nordiske landene inntar sin plass som en naturlig gruppe i den nordiske verden - samarbeid ved siden av briter, tyskere, nederlendere og resten.

I denne sammenhengen vil jeg understreke at det ikke endrer saken om mange mennesker i dette landet finner seg uenige i diverse detaljer i den britiske og tyske politikken.
Forholdene som i dag nødvendiggjør samarbeid med og mellom disse våre slektninger er viktigere enn de som kan bidra til å skille oss.

Det kan også være de som motsetter seg at vi i det hele tatt har noen utenrikspolitikk, og anser våre egne saker for å være så mye vi kan håndtere. Jeg vil minne dem om at det karakteristiske trekket ved vår tid er at verden er i ferd med å bli én stor økonomisk enhet, og at ingen land lenger kan være tilstrekkelige for seg selv; det er avhengig av de andre; og hvis et slikt samarbeid i dagens politikk er av vital interesse for vårt land, er det like så det for vår bevegelse. Ettersom kreftene som arbeider for vår nasjonale ødeleggelse er internasjonalt organiserte, er vi forpliktet til å møte dem med en organisasjon som sikter utover nasjonale interesser. En fullt effektiv organisasjon av denne typen kan bare bygges på det felles vitalgrunnlaget for våre folk, det nordiske prinsippet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

DET NORDISKE PRINSIPPET

Det nordiske prinsippet hviler på nordiske tradisjoner, nordisk tankegang og konstruktivt samarbeid, i motsetning til jødisk liberalisme og marxisme, som fremmer sine destruktive formål gjennom hat, misunnelse og klassekamp for sine egne formål. Den ene er alliert med det guddommelige; den andre med det djevelske.

Den åndelige kraften i det nordiske prinsippet er derfor sterkere og dypere enn det marxistisk-materialistiske synet på eksistensen, som truer vår rase og sivilisasjon med ødeleggelse. Det er i virkeligheten vårt indre nasjonale prinsipp som vi må følge og som vi må realisere med ubønnhørlig konsekvens.

Det er også min overbevisning at når vi erkjenner de dype sannhetene i den historiske fortiden så vel som den historiske nåtiden, og ser de store tingene som er oppnådd av folk av nordisk rase fra historiens begynnelse og frem til vår tid, når de er mektigere enn noen gang før; og når vi samtidig er overbevist om at den guddommelige vilje åpenbares i verdensutviklingens historiske forløp, må vi, uten å undervurdere andres betydning og bidrag, få lov til å tro på de nordiske folkenes fortsatte historiske og guddommelige oppdrag i verden. Som i tidligere tider må det være vår store folkefamilies oppdrag å avskaffe en foreldet verden og skape en ny verden som kan sette hele menneskeheten på et høyere nivå.

Nasjonal Samling inviterer alle mennesker av nordisk rase og livssyn i alle land – nordmenn, svensker, dansker, islendinger, briter, tyskere, nederlendere og alle andre av nordisk blod og ånd – til å forene seg i en nordisk verdensbevegelse for å skape fred og samarbeid mellom alle nordiske folk over hele verden og til å fortsette kampen for vår sivilisasjons frelse og fremskritt.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

En tolkning av fascisme av Claud Sutton

FASCISM, i den forstand det vil bli brukt i denne artikkelen, er et vanskelig og upraktisk begrep for å beskrive verdensbevegelsen som har oppstått i vår tid for å konkurrere med marxismen og liberaldemokratiet om menns troskap. Det bør utvilsomt begrenses til å navngi den spesielle formen denne bevegelsen har tatt i Italia. Likevel fortsetter den folkelige oppfatningen av at noe nytt og av verdensomspennende betydning hadde oppstått i italiensk fascisme, og bruker begrepet i en bredere forstand.

Fascisme er ikke internasjonal slik kommunismen er, i den forstand at det er et dogme som skal dyttes ned i strupen på enhver nasjon, uavhengig av dens historie og omstendigheter. Det er snarere en underliggende likhet i synspunkter som kan spores i ulike moderne nasjonale bevegelser, og som kan sees å oppstå med en slags nødvendighet fra situasjonen vår europeiske kultur befinner seg i for tiden. Vi i England deler Europas felles kulturelle arv; akkurat som vi ble dypt påvirket av ideene i den franske revolusjonen, er vi også nødt til å bli dypt påvirket av ideene i den fascistiske bevegelsen, og reagere på disse ideene på vår egen spesielle nasjonale måte.

De to faktorene som overalt føder denne bevegelsen er forfallet av liberaldemokratiet og fremveksten av marxismen.

Det kreves bare et lite kjennskap til historien for å innse at det ikke er noe uunngåelig eller evig ved liberaldemokratiet. Sammenlignet med andre styreformer har demokratiske styreformer verken vært vanlige eller stabile, og de har heller ikke bidratt med så mye varig verdi til menneskelig kultur som aristokratiske og monarkiske styreformer. Selvfølgelig er det mulig – og gjøres ofte – å definere demokrati på en slik måte at det inkluderer alle tålelige styreformer – for eksempel å beskrive England under dronning Elizabeth eller under Pitt som et demokrati. Men dette er en grov misbruk av språkbruk og en forringelse av den intellektuelle valutaen. «Demokrati» bør ikke brukes til å betegne enhver regjering som styrer med samtykke fra nesten alle de styrte; heller ikke en som bevisst forfølger hele folkets velferd; heller ikke en som er tolerant overfor en rekke meninger og oppmuntrer til fri diskusjon; og heller ikke en som styrer i henhold til etablert og kjent lov, upartisk anvendt. Mange demokratiske regjeringer har mislyktes påfallende i disse henseende; mange ikke-demokratiske regjeringer har vist disse dydene i høy grad. Det er absurd å kalle «demokrati» enhver regjering som ikke er tyrannisk; Demokrati er en spesiell historisk styreform som noen ganger har fungert til allmennhetens tilfredshet, noen ganger ikke. Hovedtrekket ser ut til å være avgjørelsen av alle viktige spørsmål ved flertallsvalg, enten av hele folket eller av store representative forsamlinger.

Demokrati slik vi kjenner det i Vest-Europa og Amerika – som jeg heretter skal kalle «liberalt demokrati» – er et spesielt produkt av den franske revolusjonen, og basert på de særegne teoriene til visse innflytelsesrike tenkere fra den tiden. Den underliggende filosofien om menneskets natur som den er basert på, har ikke alltid blitt akseptert av tenkende mennesker, og det er ingen grunn til å anta at dens innflytelse over menneskers sinn vil være evig. Tvert imot finnes det betydelige bevis for at denne filosofien om «menneskerettigheter og borgerrettigheter» ikke lenger bærer ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

overbevisning, og at styresettet basert på den derfor er dømt til å forgå.

I likhet med andre politiske filosofier vant den ikke generell aksept uten kamp. Men i dag, hvem kan se noen forskjell mellom konservative, liberale og høyreorienterte (ikke-marxistiske) arbeiderpartier med hensyn til deres idealer eller den generelle karakteren av metodene de foreslår å realisere dem med?

Hva er de filosofiske antagelsene, eller aksiomene, i dette systemet med liberaldemokrati?
Det første er at alle mennesker er like, i det minste i den grad de må ha lik andel i regjeringen. Det andre er at regjeringen bare eksisterer for å forhindre at noen blander seg inn i andres like frihet (JS Mill); eller som en student formulerte det mer kraftfullt til meg: «Regjeringen eksisterer bare for å gjøre det mulig for hvert menneske å dra til helvete på sin egen måte». Det tredje er at slik individuell frihet resulterer i størst mulig tilfredsstillelse for alle.
[1]

Fascismen er basert på fornektelsen av alle disse prinsippene. Til det første svarer den at ikke alle mennesker er like i sin evne til samarbeid, – og at staten er et samarbeidende foretak.
Menn skiller seg markant ut når det gjelder mot, rettferdighet, lojalitet, sannferdighet og andre karakteregenskaper som kreves for ethvert bedriftsforetak. Slike egenskaper er ikke monopol for noen klasse, og de er heller ikke avhengige av utdanning i ordets vanlige forstand. Noen menn mangler dem markant – alle de gamle bolsjevikiske lederne for eksempel, hvis vi skal tro på deres tilståelser; enhver av oss ville forsøke å ekskludere dem fra makten i enhver organisasjon de var ansvarlige for.

Politisk representasjon må være basert på et selektivt system av reelle grupper hvis medlemmer kjenner hverandre personlig. Et godt politisk system bør ikke engang forsøke å sikre at alle meninger har lik vekt.

Til det andre prinsippet bemerker den at lik frihet er umulig, for ikke alle mennesker ønsker å gjøre det samme; at ethvert rettssystem forutsetter noen positive ideer om hva som er objektivt bra eller dårlig for alle; at prinsippet enten er meningsløst eller katastrofalt.

For det tredje, at på grunn av menneskets og samfunnets natur, kan ikke den størst mulige summen av tilfredshet oppnås gjennom et system med maksimal individuell frihet; og heller ikke er dette «størst mulig lykke for det største antall, alle skal telle for én og ingen for mer enn slutten av livet. Mennesker er og bør være mer interessert i velferden [2] én" – til sin egen familie, sitt eget yrke, sitt eget nabolag, sin egen nasjon; og et godt styresett bør ta hensyn til dette faktum. Vi skal komme tilbake til disse punktene senere.

Liberaldemokratiet er en lat filosofi. I stedet for å bestemme seg for hva som bør gjøres og kjempe iherdig for å få det realisert, venter den gode demokraten og ser hvilken vei flertallet vil hoppe, trygg i sin tro på at massenes stemme er Guds stemme. Vi må ikke engang forsøke å overbevise dagens folk om at drivkraften til liberaldemokratiet har svekket seg overalt. Få mennesker tror helhjertet på slagordene. Halvparten av dagens forkjempere er egentlig beskjedne marxister. Deres erklærte mål er lik rikdom for alle, og demokrati bare et middel til dette. De forestiller seg med glede at dette målet kan oppnås ved ren avstemning, uten tvang, i hvert fall ikke i en fjern fremtid. De røper ofte sin forakt for individuell frihet som sådan. De er misunnelige, men de bryr seg om huden sin. Slik er de liberale sosialdemokratene.

Hva er det filosofiske grunnlaget for den uhellige alliansen mellom kommunister og demokrater,
hvor enn fascismen dukker opp på scenen? Mot dette problemet må vi nå rette oppmerksomheten vår.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Kommunismen – eller bedre marxismen, for det finnes mange marxister utenfor kommunistpartiet – er utelukkende et produkt av den individualistiske, likestillingsbaserte filosofien til liberaldemokratiet. Hyppige revolusjonære bevegelser fra de mindre heldige klassene har forekommet i historien; denne har overtatt den særegne ideologien fra den tidlige viktorianske tiden, der den ble født. Også den oppfatter samfunnet som en samling, og sosial lykke som en sum. Den aksepterer de to første prinsippene i liberaldemokratiet; alle mennesker er like – selv om det ikke finnes noen Gud – og derfor burde de ikke bare ha like politiske rettigheter, men lik rikdom.3 Igjen , lykke skal oppnås ved å gi alle lik rikdom og deretter la dem gjøre hva de vil med den; når økonomisk likhet er oppnådd, skal staten «visne bort». Men den avviser på det mest ettertrykkelige det tredje prinsippet i liberaldemokratiet, at denne lykkelige tilstanden oppstår ved å la folk være i fred. *Laisser-faire* er det endelige målet når økonomisk likhet er oppnådd; men dette må oppnås gjennom proletariatets, det vil si den ufaglærte fabrikkarbeiderens, voldsomme diktatur.

Dens sentrale doktrine er klassekrigen mellom proletarer og kapitalister. Den fortsetter å gjete hele menneskeheten inn i disse to bingene, selv om ingen økonomer lenger tar «merverdi»-teorien som skillet var basert på på alvor. Hvor uvirkelige de to bingene er! Det er faktisk konflikt mellom grupper, og slik konflikt er essensen av et levende fellesskap. Men en stor andel av innbyggerne i den moderne staten, som lever av det felles utbyttet av arbeidet sitt og av eiendommen som trengs for å gjøre dette arbeidet fruktbart, kan ikke presses inn i noen av bingene uten en mesterlig praksis. Og er ikke interessekonflikten mellom byboere og landsmenn, mellom produsenter og finansfolk, mellom håndverkere og ufaglærte arbeidere, mellom rasegrupper og religiøse grupper, like reell og viktig som denne påståtte interessekonfliktene mellom kapitalister og proletariat?

Marxismens kjernepunkt er klassekrigen, der alle metoder er tillatte. Det er derfor politikken, uansett hvor den løfter hodet, blir så bitter og så skitten at den ødelegger all følelse av nasjonens moralske enhet som tidligere dempet konflikter mellom grupper. Det er derfor den må utkjempes til døden.

Men, vil det bli sagt, har ingenting av verdi blitt oppnådd gjennom det kommunistiske eksperimentet i Russland? Og er det ingen likhet mellom kommunismens og fasismens «diktaturer»?

Det er umulig å forstå kommunismens utvikling i Russland, med mindre vi skiller den nåværende fasen av «bolsjevismen på retrett», som den har blitt kalt, fra den tidligere fasen der den doktrinære kommunismen hadde fullt herredømme. Denne tidligere fasen var preget av en enestående ødeleggelse, for klassekrigsteoriens skyld, av nasjonens menneskelige og materielle ressurser – av bønder, teknikere og lærere, av kveg, maskiner, bygninger og kunstskatter. Det samme fenomenet har manifestert seg i Spania og andre steder, hvor enn bolsjevismen har tatt makten. Da produksjonen etter omtrent ti år hadde nådd et så lavt nivå at det så ut til at grensen for menneskelig utholdenhet var nådd, ble doktrinene i stor grad forlatt; og med hjelp av kapitalistiske kreditter, utenlandske teknikere og maskiner, og stakhanovistisk kjøring av arbeiderne, ble det begynt å bygge opp igjen. Hjerteskiftet er absolutt langt fra fullstendig. Et symptom på det ser ut til å være den nåværende konflikten mellom Stalin, den robuste og udoktrinære røveren fra Kaukasus, og den jødiske gjengen som hittil kontrollerte Russland og nå i stor grad er eliminert. Russland har ikke forlatt Komintern og det marxistiske idealet om verdensrevolusjon. Men selv synes de stilltiende å ha forlatt utjevningen av rikdom og proletariatets diktatur, og å bygge opp et mektig

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

nasjonalistisk stat. Under Stalin er det tegn til en slags skamfull fascisme med dårlig samvittighet som dukker opp. Hvis dette skulle bli slutten, for hvilken pris har det blitt oppnådd! [4]

«Fascisme» har oppstått ut fra liberaldemokratiets forfall og som et svar på trusselen fra bolsjevismen. I motsetning til bolsjevismen var det ikke en praksissetting av en akademisk teori; den oppsto som et svar på en faktisk situasjon, og kan derfor bare forstås i lys av de to verdensbevegelsene den er bestemt til å erstatte. Opprinnelig var det en slags instinktiv reaksjon fra det europeiske mennesket på uordenens krefter, materialisme, plutokrati og kosmopolitisme. Den er ett med kommunismen ved å benekte absolutt at det finnes en forhåndsbestemt harmoni som gjør at den største lykke av alle stammer fra den største friheten til hver enkelt. Men dette er alt den har til felles med kommunismen. Den har et radikalt annerledes syn enn både kommunismen og liberaldemokratiet med hensyn til den «lykken» som staten skal sikre. For den oppfatter nasjonen som en organisk enhet av mange forskjellige funksjonelle grupper; hver av disse representerer et visst unikt bidrag til nasjonen, med sin egen type liv som må fremmes. Hvis de rette forholdene mellom disse gruppene forstyrres, kan det ikke være noen varig lykke eller sunnhet i staten. «Vi kunne», sa Platon, «gjøre våre keramikere mye lykkeligere ved å la dem ligge på divaner foran bålet, spise og drikke og dreie på hjulet når de følte for det. Men råd oss ikke til å gjøre dette, for våre keramikere ville ikke lenger være keramikere, og heller ikke våre bønder.» [5]

Dessuten oppfatter den nasjonen, med Burkes ord, som «et partnerskap ikke bare mellom de levende, men mellom de levende og de døde og de som ennå ikke er født». Om det er noe som varer ved, med menneskelige og naturlige ressurser, som kan bli bortkastet eller som kan bli mer fruktbare.

En bevegelse har kommet til makten i hvert av de «fascistiske» landene med en vilje til å gjøre det beste ut av nasjonalgodset, slik den gamle adelige godseieren gjorde med sin egen familie og gods. Dette er det som har blitt kalt blodets og jordens religion.

Det er tydelig at disse bevegelsene ikke kan innrømme flertallets ubegrensede rettigheter. De kan for eksempel ikke tillate et nåværende flertall av byboere å utslette landsmennene, og heller ikke å nyte den størst mulige nåværende rikdommen på bekostning av fremtidig makt. De onder som et kortsiktig flertalls styre medfører – forfallet av offentlig ærlighet og selvhjelpsånden, forfallet av familien, av mental og fysisk form, forfallet av landområder, skoger og skip – kan bare kureres ved å gi lederne stor handlefrihet og uavhengighet.

Fascismen må tydeligvis, og gjør det også, vie sin hovedinnsats til å styrke de svakeste leddene i den nasjonale kjeden, det vil si å forbedre forholdene til de gruppene som er hardest presset. Den kan imidlertid ikke innrømme likhet mellom late og aktive, mellom fantasifullt og rutinepreget arbeid, selv ikke som et fjernt ideal. «Fascismen bekrefter den uforanderlige, nyttige og fruktbare ulikheten mellom mennesker.» (Mussolini.)

Liberaldemokratiet er lammet av rivaliseringen mellom funksjonelle grupper, hvis eksistens det later som det ignorerer. Fascismen anerkjenner disse og baserer sitt representasjonssystem på dem, i den tro at den kan mestre deres potensielle konflikter gjennom den styrkede nasjonale følelsen av enhet, og «lederskapsprinsippet», prinsippet om individuelt ansvar. «Demokrati» – prinsippet om kontroll av anonyme flertall – «står på prøve på det industrielle feltet ikke mindre enn på det politiske.» [6]

På den økonomiske sfæren er fasismens mål, i samsvar med dens generelle syn, å oppnå størst mulig sikkerhet og stabilitet for alle produsenter – ikke maksimal valgfrihet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

for forbrukerne. For å oppnå dette må internasjonal handel reduseres til en underordnet og hjelpeaktig posisjon, av hensyn til nasjonal planlegging. Og etiske hensyn – hensyn til hva slags liv som bør oppmuntres eller frarådes – må ofte overstyre økonomiske.

Det finnes ingenting i fascistisk nasjonalisme som er uforenlig med andre nasjoners velforståtte interesser. Dens utenrikspolitikk er basert på prinsippet om å passe sine egne saker og være virkelig klar til å kjempe for visse velkjente vitale interesser, og bare disse. Den er naturlig nok imot Folkeforbundets demokratiske, likestilte og universalistiske prinsipper. Den ønsker et vennskapelig samarbeid med de koordinerte nasjonene som den faktisk har felles interesser med, basert på planlagt eliminering av mulige årsaker til friksjon. Den ønsker lederskap i internasjonale anliggender som hjemme. I Europa er dens oppgave å gjenoppbygge Europakonserten, som grunnleggerne av Folkeforbundet ødela.

Til slutt kan vi forsøke å svare på den så ofte hørte innvendingen om at fascismen underordner individet fullstendig staten, et levende vesen en uvirkelig abstraksjon. Svaret på dette ligger implisitt i det foregående. Fascisten oppfatter at regjeringen ikke bare eksisterer for å øke de enkelte borgernes lykke. Den er en forvalter av den varige nasjonale kulturen og de materielle ressursene som danner dens nødvendige grunnlag. Uten dette ville individet være ingenting; og han kan heller ikke kvitte seg med den selv om han forlater statens territorium; det er hele summen av forfedrenes tradisjoner som skiller ham fra et steinaldermenneske. En regjering som sikrer den harmoniske utviklingen av de forskjellige kulturbærende gruppene og forhindrer at de utsletter hverandre, har et krav på vår troskap. Men staten er bare et maskineri, bare en «beholder», som Hitler sa, for folket, tenkt som en varig biologisk og kulturell enhet. Fascisme er ikke *etatiste;* i motsetning til hegelianerne, tilber den ikke staten som sådan.

Historisk sett presenterer den analogier med den gamle europeiske statsformen slik den var «før Orontes begynte å renne ut i Tiberen» – før fremveksten av abstrakt individualisme og ønsket om frelse i et annet liv. Igjen presenterer den analogier med føydalismen, med dens oppfatning om at styresett må være basert på menneskets personlige lojalitet til mennesket – den opprinnelige teutoniske ideen om *comitatus.* Videre minner den om middelalderens laugs mål om å regulere produksjonen i interessene til alle kategorier av produsenter. Som enhver stor bevegelse har den sine røtter i fortiden. Men den er ikke bare en tilbakevisning til utdaterte systemer. Den er uforståelig bortsett fra de i hovedsak moderne oppfatningene av nasjonalitet, rase, frivillige handelsforeninger, atskillelsen mellom eierskap og ledelse, ideen om ansvar uten skyld, samvirkende kulturer i motsetning til en «ensporet» sivilisasjon – og mange andre.

[7] Det er tvers igjennom moderne, og en skapning av vår tid. For fem år siden virket det for mange av oss som om det ikke fantes noe annet valg enn mellom de ikke særlig velsmakende alternativene individualistisk liberaldemokrati og marxistisk sosialisme. Nå finnes det et tredje alternativ.

---

[1] Dette tredje aksiomet, som M. Haldv har påpekt, tar to former. På den ene versjonen er maksimal sosial tilfredsstillelse automatisk et resultat av maksimal individuell frihet, uansett samfunnets lover og institusjoner. På den andre er visse juridiske begrensninger nødvendige for å oppnå denne største summen av tilfredsstillelser. De fleste forfattere holder seg ikke helt konsekvent til den ene eller den andre versjonen; men de tviler ikke på målet, og heller ikke på midlene – individuell frihet begrenset så lite som mulig. (E. Halevy: Veksten av filosofisk radikalisme.)

[2] J. Bentham: Prinsipper for moral og lovgivning. Follett: Den nye staten, s. 27.

[3] Sammenlign Aristoteles med *Politikk* III, 9 og 12: Rettferdighet er å behandle likeverdige likt og behandle ulikt. Mennesker utelater den ene eller den andre faktoren, slik det passer dem; for de er ikke gode dommere i sin egen sak.» Men dette bør ikke frita oss fra plikten til å dømme så godt vi kan.

[4] Stalin selv virker som en helt annen type enn de «gamle bolsjevikiske» jødiske sjefene i Russland. Det er slående at de to virkelig

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

store menn den russiske revolusjonen har produsert «har ikke vært jøder. Men vi vet ikke omfanget av innflytelsen til Stalins svigerfar, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, som ser ut til å være den andre mannen i staten.

[5] Platon: Sep. 420e. Burke: Refleksjoner over den franske revolusjonen.

[6] Miller og Campbell: Finansielt demokrati, en nylig forskning av to økonomer ved Liverpool University om driften av Britiske industriselskaper.

[7] A. Toynbee: *En studie av historie.* Bind I, s. 149.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Krigen i Spania
av generalmajor JFC Fuller

Selv om jeg som soldat eller journalist har deltatt i fire kriger, nemlig Sør-Afrikakrigen, verdenskrigen, den italiensk-abessinske krigen og til slutt den nåværende spanske krigen, har jeg funnet ut at hver av dem er usedvanlig forskjellige.

Årsaken til dette er åpenbar, det er at årsakene deres er forskjellige; men i den vanlige oppfatningen er det ikke slik Det er åpenbart at disse årsakene i stor grad påvirker hvilken form en krig tar.

For eksempel, i tilfellet med den siste av disse krigene, er det generelt akseptert at årsakene er politiske; det vil si at det er et sammenstøt mellom to styresett med klart definerte, men uforenlige synspunkter. Er dette sant? Jeg tror ikke det; for selv om politikk spiller en slett ikke ubetydelig rolle, er det helt sikkert kulturen som spiller hovedrollen, noe som, hvis jeg har rett, betyr at årsakene til denne krigen er langt dypere enn det politiske skummet som dekker overflaten.
Derfor mener jeg at vi ikke vil forstå hva som skjer, med mindre vi ser på det som et sammenstøt mellom kulturer så vel som et sammenstøt mellom politiske teorier og væpnede styrker.
Av disse kulturene er det tre:

For det første, historiens reaksjonære Spania – en stillestående kirke, et forfallent aristokrati og et døende borgerskap. For det andre, det revolusjonære Spania – reaksjonen mot denne tregheten representert av sosialistene, anarkistene og kommunistene som i stor grad har lånt idealene sine fra utenlandske kilder – Marx, Bakunin, Trotskij og andre. For det tredje, det hypotetiske fremtidens Spania; ikke drømt om av Primo de Rivera, som var lite mer enn en militærdiktator, men av sønnen José Antonio, som for kort tid siden ble myrdet av den røde regjeringen.

I 1933 konsoliderte denne unge mannen, selv om han ikke faktisk opprettet den spanske fascistbevegelsen, *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – komiteer av aktive nasjonale syndikalister) og ga den liv og form. Han utdypet dens charter i tjuesju punkter som kan kondenseres under fire hovedoverskrifter som følger:

Nasjonale fundamenter. Spania er den ypperste virkeligheten for alle spanjoler. All separatisme er en forbrytelse. Derfor er Spanias enhet målet, og denne enheten tillater ikke bare verken internasjonal isolasjon eller utenlandsk mekling, men den krever også innprenting av militære dyder og opprettelsen av en mektig hær og flåte.

Politiske fundamenter. Staten skal være totalitær av karakter, der alle politiske partier skal avskaffes. Det korporative systemet skal erstatte det parlamentariske. Politisk disiplin kreves, men privat initiativ er essensielt så lenge det er forenlig med den nasjonalsyndikalistiske statens kollektive interesser.

Økonomiske grunnlag. Det kapitalistiske systemet «som ignorerer folkets behov, dehumaniserer privat eiendom og reduserer arbeiderne til formløse masser utsatt for elendighet og fortvilelse» fordømmes. Det samme gjelder marxismen. De sterke skal ikke lenger dominere de svake.
Privat eiendom anerkjennes, og det samme gjelder retten til arbeid. Bøndenes levestandard skal heves ved å etablere familiegårder, og jordbruk og kveghold skal rasjonaliseres.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Moralske grunnvoller. Statens grunnvoller er enhet, disiplin og militær trening.
Utdanning skal organiseres «slik at ingen talenter går tapt på grunn av mangel på økonomiske midler». Den katolske ånd, frigjort fra politikk, skal innlemmes, og livet skal betraktes som en plikt «som skal leves i en ånd av opphøyet tjeneste og offer».

KRIGEN I SPANIA

I motsetning til mye som har blitt skrevet i britisk presse, hadde denne bevegelsen lite å gjøre med utbruddet av opprøret i juli i fjor. På den tiden var den fortsatt i sin spede begynnelse, men i løpet av de siste åtte månedene har veksten vært mirakuløs. I dag teller medlemmene og sympatisørene millioner, hvorav 180 000 er dannet i en milits. Omfanget av denne veksten illustreres godt av det faktum at bevegelsen nå utgir nitten dagsaviser og tretti ukeaviser.

Da opprøret brøt ut, ser det ut til at general Francos mål har vært noe vagt.
Det var et opprør mot uutholdelige forhold – faktisk et opprør mot orden og anarki; for liv og eiendom ble ikke lenger respektert, og kirker ble daglig plyndret eller brent. Målet hans, ser det ut til, var nesten utelukkende et militært mål, nemlig å gjenopprette orden, men hvilken styreform det skulle være, er usikkert. Hadde seieren hans vært rask, ville den sannsynligvis ha ført til etableringen av et militærdiktatur av Primo de Rivera-typen.

Da han landet i Spania, ble han ikke bare møtt av fullstendig forvirring, men også av en fullstendig mangel på enhet og mål blant fraksjonene som søkte hans støtte. For eksempel var Accion Popular, eller Gil Robles-partiet, glødende katolske og forankret i kristen sosialisme; det hadde ingen definert politikk, var politisk amorft og et verktøy for kirken. Så var det Requetes, eller Carlists, hvis motto er «Gud, land og konge». De trodde på absolutt suverenitet, den korporative staten og var voldelig anti-parlamentarikere. Foruten disse fantes det monarkister – og andre fraksjoner, hvorav den viktigste var Falange. Alle disse forskjellige partiene og bevegelsene måtte han absorbere.

Foreløpig var ikke dette vanskelig, for de røde tvang frem konsolidering. Spania, en blanding av demokrater, republikanere, kommunister, anarkister og så videre, trekkes derfor mot Tyskland og dets allierte Italia, akkurat som Frankrike trekkes mot Russland og dets halvt allierte England. Faktisk utkjempes det nok en gang en okkult krig mot Tyskland for å sikre Frankrike, slik den ble utkjempet for et år siden under den italiensk-abessinske konflikten.

Om denne indre kampen høres lite i pressen; men navnet er «ikke-intervensjon», som i realiteten betyr manglende samarbeid med Burgos og fransk samarbeid med Valencia for å angripe Tyskland. Hvis den internasjonale «blokaden» av Spania var upartisk, er det liten tvil om at den ville favorisere den nasjonalistiske saken; men det er langt fra slik, ettersom ærlighet ikke er et kjennetegn ved det moderne Frankrike.

Selv om det alltid er svært vanskelig, spesielt i krigstid, å fastslå sannheten, kan det være liten tvil om at fransk hjelp til de røde har vært overdreven og lønnsom, for all hjelp har blitt betalt i gull. Uansett hvor man går i Det hvite Spania, høres den samme historien, nemlig at fransk hjelp til de røde har vært langt viktigere enn russisk. At Frankrike siden juli i fjor har passert Pyreneene tretti til førti tusen røde internasjonale soldater, og at denne trafikken fortsatt pågår. At franskmennene har trykt spanske pass, bare i Bordeaux, og at de tilbyr forhåndsdaterte kontrakter for "spesialiserte" arbeidere for å gjøre det mulig for dem å komme inn i Det røde Spania. Videre at et stort antall internasjonale sendes over ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

grensen som repatrierte flyktninger, eller sendes til havnene i Catalonia som medlemmer av lastebåtene de reiser i. Ammunisjon sendes gjennom Andorra; lastebiler med bensin krysser grensen daglig; det finnes en rød flyskole i Frankrike, og våpen smugles til Bilbao.

Til tross for alt dette er det absolutt stor sannsynlighet for at Spania vinner; fordi Francos politikk er kreativ, mens de rødes politikk ikke er det.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

General Francos tale

Sendt 1. oktober 1936, om overtakelse av statsoverhodets makt

Hilsner til dere alle, som lytter til krigsnyhetene i hjemmene deres, eller ved fronten, tenker på hjemmene deres, eller i de røde områdene, som med lengsel venter på ankomsten av våre tropper, eller utenfor våre grenser, og følger vår skjebne spent – hilsener fra mikrofonen til Radio Castile!

Jeg skal ikke snakke om krigen, for statens forpliktelser som jeg påtar meg, gjør det nødvendig å fortelle dere noe om arbeidet som ligger foran oss.

Vi trenger ikke å diskutere noen utopi, og heller ikke dele opp oppfyllelsen av våre håp i stive stadier. For å snakke om våre intensjoner er det imidlertid først nødvendig å kort undersøke fortiden, både for å dra nytte av våre erfaringer og for å implementere våre beslutninger på en nyttig måte.

Spania, hvis navn jeg påkaller med all min sjels hengivenhet, har i mange år lidd av mange onder, ikke minst skadelig av disse har vært påvirkningen fra ubalanserte intellektuelle, som har forsøkt å senke prestisjen til vår rases tenkere, og har sett utover våre grenser for å bringe inn i Spania alle slags eksotiske og destruktive ideer som slo rot i andre land. Demoraliserende litteratur, demagogiske doktriner, bitter rasisme, infiltrasjon av defaitistiske ideer og forvrengning av historien – alt dette og mye mer bidro til å ryste grunnvollene for vår patriotisme, slik at vi mistet de viktigste egenskapene til vårt folk, ble skamfulle over vår nåtid, glemte vår fortid og redde for vår fremtid.

Etter å ha oppnådd rasens moralske fall, var det ikke vanskelig for disse menneskene å legge landet ut på auksjon og selge det til høyeste utenlandske budgiver. Handelen vår begynte å vise en debet i stedet for en kreditt, og fruktene av vår jord ble behandlet som om de var fra en erobret koloni, mens en pseudo-pasifisme ble oppmuntret for å svekke sverdarmen til enhver mulig befrier. Falske profeter oppsto som, mens de sådde hat og klassekrig, lovet landet til bøndene, diktatur til arbeiderne og autonomi til våre provinser.
Disse fullstendig kyniske menneskene ville, hvis de hadde fått makten, ha tatt jorden fra bøndene, friheten fra arbeiderne og alt håp om autonom fleksibilitet fra provinsene.

Og nå går vårt Nye Spania, som tar hensyn til omfanget av sin oppgave, frem mot sin frigjøring, fast bestemt på å vise, i en ånd av sosialt samarbeid, at gjenopprettelse av lov og orden er den foregående betingelsen og den sikre veien til frihet, hvis fordeler vil tilflyde hele dets folk, innenfor og utenfor moderlandets grenser.

Spania organiserer seg i stor grad under et totalitært konsept, der landets lokale institusjoner vil sikre nasjonaliteten, enheten og kontinuiteten. Anvendelsen av disse nye autoritetsmetodene betyr ikke at vårt regime utelukkende vil være av militær karakter; tvert imot vil systemet vårt etablere et hierarkisk regime der alle landets kapasiteter og energier vil finne sitt uttrykk.

Spanias provinsers personlighet må respekteres, i samsvar med den gamle nasjonale tradisjonen i vår storhetstid; alltid forutsatt at dette bidrar til nasjonal enhet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Den spanske kommunen vil gjenoppta sin historiske betydning, slik at den kan utføre sine oppgaver.
dens gamle funksjoner som en enhet i vårt offentlige liv.

Etter å ha avskaffet allmenn stemmerett, med dens katastrofale lokale og nasjonale virkninger, og dens undertrykkelse gjennom fagforeninger og politiske interesser, skal vi sørge for at nasjonens vilje uttrykker seg gjennom de tekniske og korporative organene der landets behov og idealer best utvikles.

Etter hvert som den nye spanske statens styrke vokser, vil også desentralisering oppnås, slik at distrikter, kommuner, foreninger og enkeltpersoner vil nyte best mulig frihet innenfor statens overordnede interesser.

I sitt sosiale aspekt vil arbeidskraften få en absolutt garanti for at den ikke vil være en slave av kapitalismen, forutsatt at den ikke tar i bruk de bitre og krigerske metodene som gjør gjensidig samarbeid umulig. Arbeideren er verdig sin lønn: ikke bare vil sikkerhet for lønn bli etablert, men alle lønnsforskudd som hittil er sikret vil bli opprettholdt. Med arbeiderens rettigheter anerkjent herved, vil hans ansvar for lojalt samarbeid med elementene som skaper den nasjonale rikdommen stå.

Alle spanjoler vil bli forpliktet til å arbeide etter evne. Den nye staten kan ikke
innrøm eventuelle parasitter.

Staten vil gi den katolske kirken dens rettigheter og privilegier, og dermed respektere vår tradisjon og troen til det store flertallet av det spanske folket; men staten vil ikke tillate innblanding fra noen utenforstående makt i regjeringens spesifikke funksjoner.

Når det gjelder inntekter, vil staten organisere en rettferdig fordeling av skatter og sørge for at
Byrden deres hviler på de skuldrene som er best i stand til å bære den.

Når det gjelder jordbruk, vil familieeiendommer realiseres ved å etablere jordbrukeren på jorden, ikke gjennom et hypotetisk eierskapssystem, men gjennom direkte og konstant hjelp, hvis mål skal være å gi bonden hans uavhengighet. Et permanent trekk ved vårt arbeid vil være rettet mot dette. Jordarbeideren skal motta en del av det byen absorberer i dag som betaling for sine kommersielle og kontormessige tjenester.

Når det gjelder internasjonale anliggender, håper vi å leve i fred med alle folkeslag og dermed åpne en vid horisont av vennskap med hele verden. Fra dette er det ett ettertrykkelig unntak: vi skal ikke ha noen kontakt med Unionen av sosialistiske sovjetrepublikker, hvis politikk har hatt så katastrofale resultater for menneskeheten og sivilisasjonen.

Jeg er sikker på at dette landet med helter og martyrer, i møte med sine vanskeligheter, vil skrive nok en strålende side i historien, og vil finne en løsning som verken skal komme fra øst eller vest, men som skal være genuint spansk.

Spanjoler, lenge leve Spania!

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Mot en økonomisk ortologi av Ezra Pound

DTVIL om hva den *såkalte* ortodokse økonomien egentlig er, dvs. om den skal betraktes som oppriktig undersøkelse eller som en kriminell og villedende forfalskning, kan i dag sies å være minst 50 år gammel. I dag kan tilhengerne av ortodoksien bare inkludere de enkle, de blinde og de karrierebevisste som handler i ond tro.

Den som seriøst undersøker et emne, kan ikke bruke 15 år på å bli oppmerksom på synlige og vanlige fenomener.

Å si at økonomi ikke er en vitenskap er ren defaitisme, og kan bare forårsake forvirring. Midt i forrige århundre kunne ikke luftfart og radio kalles vitenskaper (selv om en viss Loomis på slutten av 1864 lyktes i å overføre elektriske signaler fra en båt til en annen uten bruk av ledninger).

Det seriøse menn kan gjøre i dag, er å skille mellom den delen av økonomien som er vitenskap (kunnskapsfeltet – episteme) og den delen som er *techne* eller ferdighetsfeltet (altfor ofte knowhow).

Man kan si at kunsten å føre et skip ikke er en sann vitenskap: likevel er vitenskapen om navigasjon eksisterer og blir perfeksjonert: fra det enkle skipskompasset til gyroskopet.

Det virker naturlig nok at det florerer forvirring i økonomiske artikler når man tenker på at studiet av økonomi faktisk har blitt utført av empirikere, av menn som mangler en seriøs terminologisk forberedelse. Tenk for eksempel på de seriøse og ærlige forfatterne i den angelsaksiske verden som har bygget en levende økonomisk vitenskap. Soddy, nobelprisen i fysikk; Douglas, ingeniør, leder av Westinghouse i India; Larranaga, veiingeniør; Orage, journalist omvendt av Douglas; Kitson, oppfinneren av Kitson-lampen; Gesell, forretningsmann; osv. Alle praktiske menn!
Å si at de har oppdaget månen ville ikke bety noe, men de har gjenoppdaget den virkelige månen, mens professorene fortsetter sitt barnslige spill med en rekvisittmåne; illusjonister, som bare klarer å lure publikum inne i båsene sine.

For å få en idé om mentaliteten til grunnleggerne av såkalt ortodoks økonomi, la oss for eksempel ta en setning fra Ricardo (uten å blunke med det faktum, selvfølgelig, at han anerkjente verdien av papirpenger): «Det finnes ingen vare som ikke er underlagt å kreve mer eller mindre arbeidskraft for sin produksjon.» Det ser ut til at David Ricardo aldri hadde vært i et hønsehus, og at egget hadde blitt ekskludert fra hans økonomiske system. Bare som et mål på næringsverdi (livsverdi) gikk egget foran prisindeksen. Ved direkte observasjon av naturfenomener gjør gjennomsnittsmennesket mindre feil enn ved å ha hodet fylt med logaritmer og bankmytologi. Og jeg tuller ikke! Eggets verdi vokser og avtar i forhold til sult og metthetsfølelse.

Aristoteles ga oss et ord med obskur og kompleks betydning: *Xpeia,* nytte, ønskelighet, som Rackham, naturligvis fra Cambridge, oversetter med etterspørsel. Scholiasten opplyser oss ikke. Aristoteles hadde rett, men mente å si at verdien av en pengeenhet «er verdt det du kan få for den». Helt sant, men man kan ikke kalle det vitenskapelig terminologi.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Studenten kan gå på biblioteket og konsultere 500 påståtte avhandlinger om økonomi uten å finne en som begynner med en euklidisk tabell med definisjoner av de vanligste, grunnleggende og nødvendige begrepene for diskusjon av økonomiske spørsmål.

La oss for eksempel begynne med begrepet «penger». Aristoteles definerer det dårlig, eller rettere sagt definerer han det ikke i det hele tatt, men snakker om det uten å virkelig definere det. Og mennesket har forblitt i denne tilstanden av halvt uklarhet i 20 århundrer.

Jeg skal forsøke å gi noen definisjoner, men er klar over at de ikke kan være til særlig nytte før et akademi eller en kongress, eller enda bedre, en gruppe seriøse og autoritative spesialister, anerkjenner gyldigheten av dette leksikografiske verket.

Umyntet gull er ikke penger; bytte av pengegull mot andre varer er i bunn og grunn en slags byttehandel: byttehandel av en viss mengde varer eller en viss vekt av varer, mot metall som er veid og målt på forhånd.

Pengers essensielle egenskap er at de kan måles og tjene som et mål. Selv når man bytter en skive av edelt metall mot varer, er det statens avtrykk som avgjør om de er penger. En regjering som sier: «Vi kan ikke bygge veier fordi vi ikke har penger», ville være like latterlig som en regjering som sier: «Vi kan ikke bygge veier fordi vi ikke har kilometer.»

La oss prøve å definere hva penger er. «Penger er et målt krav.» Penger er en tittel eller et målt krav. «Penger er et generelt krav.» Penger er en tittel som ikke er spesifikk (som en togbillett, en vertshussjekk, en dampbåtbillett som gir rett til transport, mat, lugar osv.). De er generelle. Penger er dessuten byttebare, det vil si at de kan overføres fra en person til en annen uten formaliteter. De bærer ikke renter slik som en statsobligasjon, en jernbaneobligasjon eller obligasjonen til et hvilket som helst «societé anonyme».

La oss se på begrepet «kreditt». Det sies at en mann har kreditt når man tror at han vil være i stand til å betale kontant, og når man antar at han ikke vil forsøke å unngå eller utsette betaling. «Gjeld» er ikke akkurat det motsatte av «kreditt». Faktisk er kreditt ofte muligheten til å stifte gjeld, og betyr ikke alltid nødvendigvis det motsatte av en gjeld som allerede er stiftet. Vi står derfor overfor et tvetydig begrep.

La oss til slutt se på «inflasjon». Blant halvsannhetene i ortodokse påstander er det noen få som er basert på naturlige og gjentatte fenomener. Såkalt inflasjon må først og fremst skilles fra ekte inflasjon, som finner sted når penger utstedes «tilsvarende» varer eller tjenester som ingen ønsker eller i overkant av ønsket mengde. Penger har ingen verdi når de utstedes «mot» (det vil si i pseudo-korrespondanse med) varer eller tjenester som ikke kan leveres eller anskaffes. For eksempel, å utstede penger «mot» en granat som eksploderte i 1917 ville være inflasjon, og pengene i seg selv ville ikke ha noen verdi, siden ingen ønsker granaten, og ingen kan levere den.

En kort liste med gyldige definisjoner ville tillate gjennomsnittsmannen å unnslippe bedragene og den absolutt fordømmelige og råtne perfiditeten til de store ågerkarlene og monopolistene.

Faktisk, med en definisjon, eller rettere sagt med et seriøst og rettferdig pengebegrep , skriver Soddy, etter å ha publisert en rekke obskure bøker (obskure, det vil si for leseren, men ekstremt dyptgripende og kjære for professor Soddy), i *Tomorrow's Money:* «Akkurat som det er utenkelig at privatpersoner skal ha makt til å kreve inn skatter, er det også absurd at bankene, til tross for alle de konstitusjonelle beskyttelsestiltakene mot det, med et rent triks skal tilrane seg funksjonen.»

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

av parlamentet og, uten noen som helst myndighet, foreta tvangsinnkrevinger av samfunnets formue.»

La oss skille mellom den italienske situasjonen i dag og situasjonen i de angelsaksiske landene. La oss skille mellom land der overflod av rikdom skaper kriser, og land der det er en alvorlig mangel på visse materialer; la oss gå litt tilbake for å skissere historien til den «nye økonomien», som likevel inkluderer så mye av gammel kunnskap eller bevissthet.

Det finnes fire levende strømninger i dagens økonomiske tankegang: (1) Douglasisme; (2) Gesellisme; (3) kanonisk økonomi som har sin opprinnelse i Sankt Ambrosius og utviklet seg med Sankt Antonino; (4) Bedriftsøkonomi med sin forbedringspolitikk (sumpdrenering osv.), la battaglia del grano, sparing, familiesjekker, matsjekker, arbeidssjekker, statskontroll, ansamling osv.

Den ortologiske økonomien vi bør iverksette må ta hensyn til visse fakta som er skjult av såkalt ortodoksi. Varer har ulik holdbarhet, stoler, ost: verkene til Pheidias, Praxiteles eller Botticelli har ulik holdbarhet. Det primitive mennesket brukte ett instrument, mens det siviliserte mennesket bruker et dusin.

Det synes meg som om vi må lage en liste over de seriøse mennene som i dag samarbeider innen økonomisk vitenskap, selv om de er empirikere, selv om de har gjort én eneste oppdagelse i sin virksomhet, og ikke er i ferd med å koordinere den med historien, og med de rettferdige og gyldige ideene til andre skoler, eller fra andre tider, eller andre økonomiske sekter.

La oss med en gang innse at den og den observerte dampens kraft til å løfte lokket på en tekjele. Dette er verdifullt, selv om oppfinneren ikke publiserte et leksikon eller en omfangsrik avhandling om fysikk.

La oss innse at C.H. Douglas på egenhånd oppdaget utilstrekkelig kjøpekraft distribuert av (og innenfor) det industrielle systemet. Fabrikken hans distribuerte kjøpekraft saktere enn den skapte «priser», det vil si på varer som ble lagt ut på markedet. Derfor ble det skapt en mengde priser i løpet av en måned som var større enn kjøpekraften som ble distribuert.

Den kriminelle, den idioten og monopolisten, som lever av andres sult, vil gjerne skjære mennesket etter sin frakk. Douglas så i stedet muligheten for å utstede kjøpekraft tilsvarende mengden varer som kunne leveres og ønskes av folket. I det var det lite som var nytt og mye som var ærlig. David Hume hadde allerede sett at velstand ikke var avhengig av mengden penger en gitt nasjon eide, men av det faktum at denne mengden burde øke. La oss spesifisere at økningen må være langsom og konstant.

Blant nyttige forfattere kan vi nevne MacNair Wilson, som har lært opp publikum til å innse at bankene ikke låner ut penger, men bare lover å betale. *(Løftet om å betale.)* Gesell, med utgangspunkt i et synspunkt om fri utveksling, gjenopplivet *brakteatene* til middelalderbiskopene.
Med sitt demurrage-gebyr (frimerkene, som må festes til seddelen hver måned for å opprettholde den deklarerte verdien), hadde han til hensikt å stimulere sirkulasjonshastigheten, og ordfører Unterguggenberger i Wörgl demonstrerte effektiviteten til dette systemet.

Gesell ødela den døde delen av Marx med sin lapidære frase: «Marx stilte aldri spørsmål ved penger.» Det vil si at Marx aldri stilte spørsmål ved pengenes natur, og heller ikke analyserte dem.

Fordelene med Gesell-systemet er minst følgende: (1) i pseudodemokratiske land kan det frigjøre nasjonen; det vil si regjeringen og folket (inkludert alle produsenter, enten de er arbeidsgivere eller ansatte) fra bankenes og ågerkarlenes makt.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Likevel har ingen renraset gesellitte noen gang vurdert demurrage-penger fra et statlig – og korporativt – synspunkt.

Med et frimerke proporsjonalt til én prosent av verdien av seddelen som legges til månedlig, ville et opplag på 8ÿ milliarder gi staten en inntekt på én milliard i året, praktisk talt uten utgifter til innkreving, som ville være automatisk og nesten helt fritt for byråkratisk manipulering eller innblanding.

I stedet for å hope opp gjeld (astronomisk gjeld) med nasjonale obligasjoner slik Roosevelt har gjort, ville all statsgjeld, all rett til statens rikdom, i stedet for å dobles, bli kansellert på 100 måneder. (Englandmennene betaler fortsatt skatt for slaget ved Waterloo.)

Statsobligasjoner kan fortsatt holdes i private hender, som en sparemåte for de som ønsker å forsørge alderdommen og familiene sine, men de ville bli ansett som et statlig utbytte til en verdig klasse av borgere, ikke som en uunngåelig nødvendighet for en regjering som ønsker å bruke sin kreditt.

Jeg insisterer: Staten trenger ikke å betale «leie» for kreditten sin; det vil si, den trenger ikke å låne fra de store profesjonelle ågerkarene, slik det gjøres i nesten alle land, på grunn av uvitenhet og forutinntatte fordommer; for eksempel i mitt uheldige land, i Frankrike i sin nåværende alvorlige moralske krise, i England gjennom kraften av tradisjoner som er akseptert uten kjennskap til nye hendelser i verden.

Den andre generasjonen av sosiale kreditorer, etter empiristene og oppfinnerne, har frembrakt Butchart, som, stimulert av A.R. Orage, publiserte den første boken innen økonomisk ortologi, *Money.* Med sitt andre bind, *To-morrow's Money,* har Butchart hatt mindre suksess; han har faktisk samlet syv forfattere med ulik mening, alle prisverdige, men han har ikke klart å få de enkelte forfatterne til å lese hverandres essays og korrelere dem. Boken er hovedsakelig verdifull for gjentrykket av noen av Douglas' skrifter og for en side av Soddy som allerede er sitert i denne artikkelen.

Blant populære forfattere må Irving Fisher og Christopher Hollis nevnes. Men man må skille mellom dem; Fisher er en journalist (offisielt professor, men innerst inne journalist) som skriver godt.
Førti sider av hans *frimerkeskrift* fortjener oppmerksomheten til enhver seriøs mann, så vel som til professorer.
Fisher engasjerer seg ikke særlig dypt i kampen. Kanskje han er optimistisk og prøver å overtale de store amerikanske ågerkarlene til å nøye seg med et halvt pund kjøtt i stedet for å sluke den siste biten og grammet.

Christopher Hollis har skrevet en verdifull bok, **The Two Nations*,* og har fortsatt kampen for publikum i diverse bøker, hvor han kan sies å ha et godt preg; han er faktisk blant de få økonomene som lykkes med å behandle pengevitenskap og de ulike problemene knyttet til åger på en slik måte at bøkene deres selger og når en tredje utgave. Disse fasene tilhører folkeopplysningen, noe som er nødvendig nok i land der såkalte «flertalls»-regjeringer vedvarer.

Wyndham Lewis kaller den engelske regjeringen *falsk antikvitet.* Selv om han først og fremst er en litterær mann, en satiriker, har han nylig bidratt med en bok av høy sosiologisk verdi, beregnet på et utvalgt publikum: *Count Your Dead, They Are Alive* (forberedelse til en ny storkrig om ingenting). Jeg siterer den ikke som økonomi, men for å antyde rytmen som disse problemene trenger inn i arbeidet til levende forfattere av første rang. De fire beste amerikanske poetene i dag er opptatt av pengeproblemer (ikke lenger med den gamle "rosa" Webbite, Fabian, Manchester eller Villardian) slik de store forfatterne som Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu osv. faktisk var.
******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

En annen tankestrømning som er rettet mot disse ideene, dukker opp i skriftene til de som ga nytt liv til den nordamerikanske republikken, det vil si skriftene til Jefferson, Jackson, Van Buren. Min *Jefferson og/eller Mussolini,* bøkene til WL Woodward, A New *American History,* artiklene til Father Coughlin og Buck eller mer spesifikt den beste delen av Coughlins bok som heter *Money* (s. 211–213).

Det ville være vanskelig å si hvilke engelske og amerikanske anmeldelser en utlending bør lese, for det intellektuelle livet i disse landene manifesterer seg i flyktige publikasjoner som bare varer i to eller tre år (eller enda mindre) og så plutselig opphører å eksistere eller utarter til en slags litterær eller ideologisk byråkrati, antar en beskyttende farge og finner sin ro i konstruerte ideer. Vi må imidlertid bemerke at de engelske fascistene for et år siden begynte å publisere et sosioøkonomisk tidsskrift med høy vitalitet: *The Fascist Quarterly.* Dette er den eneste engelske anmeldelsen der jeg har kunnet lese skriftene til de andre bidragsyterne, blant dem er general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, som har den store fortjenesten av å ha utgitt **The Natural Economic Order** av Geseli i Texas, på egen bekostning, da de store forlagene ikke mente at slik utgivelse var god forretning, farger sin lille avis, *The Way Out*, med ideene som er igjen fra *Scarcity Economics*, til tross for publiseringen av Loebs *Chart of Plenty* (se Odon Pors resensjon i *Rivista del Lavoro*, mars 1936).

Ytringsfrihet eksisterer ikke blant disse sektene av liberal rase. Verken gesellittenes publikasjoner eller douglasismens offisielle publikasjoner tillater åpen diskusjon om økonomiske ideer. De virker hypnotiserte og stivnet som dekadente blåskjellmenn. De krangler seg imellom. Douglas mener at frimerkene på demurrage-penger utgjør en undertrykkende skatt – unyttig og evigvarende, men mer forståelig enn «kanselleringen» av Douglas-kreditten eller enn hans rabatt og andre måter å kansellere den utstedte kreditten på.

Gesellittene blir nesten sadistisk rasende ved tanken på at hele menneskeheten kan tjene på arbeidet til de som allerede er døde, og på vitenskapelige oppdagelser. (Verdi kommer fra arbeid, men en stor mengde arbeid har blitt utført av våre forgjengere som ikke spiste her for å fortære frukten.)

Fikentreet *(Douglasitt)* peker ikke på fremgangen til ikke-douglasitter – til gesellitter eller til det korporative systemet. *New English Weekly* er nedsenket i det engelske forstadstemperamentet, og er derfor misfarget av det bleke livet snarere enn av en spesifikk og definert ideologi. *New Democracy* (New York) var nyttig, men eksisterer ikke lenger. Coughlin utfører et folkelig utdanningsarbeid gjennom et ukeblad for allmennheten, ikke for de innviede *(Sosial rettferdighet).* Men i juni måned anno XV finner jeg i avisen hans nyheter som enten ikke trykkes andre steder, eller som bare får noen få linjer, skjult blant spalter av skandaler og kamuflasje. Fra redaktører av tidsskriftet Press av generell karakter får jeg ofte invitasjonen: *Kan du ikke skrive om noe annet enn økonomi?*

Jeg higer etter den seriøse lesers overbærenhet: Jeg har snakket om altfor forskjellige ting.

Denne artikkelen består av to deler: i den første har jeg nærmest tryglet økonomer om å vurdere det presserende behovet for en eksakt terminologi; i den andre har jeg kort angitt visse verk, fragmentariske, men oppriktige, valgt fra en rekke spredte forfattere, som ikke er, men kunne vært, koordinert, hvis en kjerne kunne finnes bestående av teknikere som er klare til å påta seg et leksikografisk ansvar.

Jeg sier det mest ettertrykkelige at uten en sunn etikk kan det ikke finnes noen fornuftig, ingen vitenskapelig

******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

økonomi. Å betrakte ren dynamikk uten å ta hensyn til målet og formålet med en pengepolitikk, ville føre til kaos. Viljens retning er en av komponentene i studiet innen økonomivitenskapen. Badoglio, som sier: «Vårt gull er viljen og våpnene til våre soldater», er mer økonom enn alle professorene i London.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Årsaker til nedgangen
av A. Raven Thomson

jeg HAR ved flere anledninger skrevet *i Fascist Quarterly* og *British Union Quarterly* om den kommende depresjonen, som måtte følge den kortvarige oppgangen som ble drevet frem av de gamle gjengøkonomene.

Jeg viste hvordan handelssyklusen med oppgang og nedgang hadde vært i drift de siste hundre årene, helt siden kapitalismen ble grunnlagt, og hadde vist en regelmessig periode på ni år i gjennomsnitt, som av og til falt til syv eller steg til elleve. I gjennomsnitt skulle det neste kriseåret ha vært 1938, med sannsynlighet for utsettelse til 1939, på grunn av depresjonens uvanlige dybde. Faktisk har krisen blitt utløst et år tidligere enn vanlig, og den neste nedgangen har allerede begynt i 1937.

Dette har kommet som en overraskelse selv for de av oss som var overbevist om at «velstand» ikke kunne vare. Bare i forrige utgave av *Quarterly* diskuterte jeg effekten av opprustning og billige penger på den kommende krisen, og selv om jeg erkjente at overdreven spekulasjon hadde skapt en for tidlig oppsving, mente jeg at drivkraften til opprustning ville bære oss gjennom det til høsten 1938 i alle fall, da jeg argumenterte for at en krig for å forbruke akkumulerte våpen alene ville forhindre en nedgang. Jeg advarte faktisk mot faren for at finansfolk bevisst søker krig som et alternativ til nedgang.

Egentlig hadde jeg undervurdert vekten amerikansk økonomi hadde i den krympende verdenen av finansdemokrati, og fraværet av et stort opprustningsprogram i Amerika.
Det er fra Amerika, som i den siste nedgangen, at den nye depresjonen stråler ut, og all oppmuntring til opprustningsprofitt er ikke tilstrekkelig til å hindre Throgmorton Street i å reagere på det dramatiske fallet i aksjeverdiene på Wall Street.

Selv om denne for tidlige nedgangen, i likhet med den i 1907, kan være av mindre intensitet, og dermed være et mindre slag for kapitalistisk stabilitet enn et senere og mer intensivt tilbakeslag, har den én fordel, at den har kommet før krigshisserne, til tross for all sin innsats, har vært i stand til å kaste oss ut i krig. Etter hvert som depresjonen intensiveres, vil den offentlige interessen vende tilbake fra utenrikspolitikk til presserende innenlandske problemer, og faren for internasjonal konflikt vil avta. Faren for krig som et forebyggende middel mot nedgang er allerede i ferd med å passere.

PANIKK PÅ WALL STREET

Til tross for pressens forsøk på å dekke over det, har panikken på Wall Street vært like ille denne høsten som den var høsten 1929. Nedgangen i etterspørselen etter stål til kapitalarbeid har vært den avgjørende faktoren, og United States Steel og andre stålaksjer har ledet verdifallet. Tidlig i år ble US Steel notert til 129¼ for 100-dollar-aksjen. Selv etter gullkrisen i april var verdien godt over 100. Den jevne nedgangen i september førte til at US...
Stål til 80. Så kom oktobernedgangen, med verdier som falt dag etter dag. Ned gikk USA
Stål gjennom 70-tallet til 68. En kort oppgang, og deretter panikksalg på «svart tirsdag», sendte prisen til 54. Siden den gang har det vært en ytterligere oppgang, som brakte US Steel tilbake til rundt 65, men allerede i november synker prisen igjen til 50-tallet på grunn av nye rapporter om redusert stålproduksjon, som nå er mindre enn 50 prosent av kapasiteten.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Alt dette kan ikke avfeies som ren «nervøsitet» på børsen. Det er grunnleggende årsaker bak Wall Street-nedgangen. Etterspørselen etter forbruksvarer kan fortsatt være godt opprettholdt, men etterspørselen etter kapitalvarer faller raskt. Overproduksjon, om ikke en reell overproduksjon ennå, er i alle fall potensiell, og industriherrer slutter å utvide anlegget. Som et resultat er produsenter av kapitalvarer, som stål nå kommer inn i i økende andel, allerede hardt rammet, og fallet i verdien av stålaksjer, som har desorganisert markedet, er ikke bare en markedsmanøver, men en rimelig forventning om redusert profitt på redusert produksjon.

KAN ROOSEVELT HJELPE?

I stålbyene, som Pittsburgh, øker arbeidsledigheten allerede, noe som selvfølgelig vil ha sin effekt på etterspørselen etter forbruksvarer, med fordoblet ringvirkninger for investeringer.
Amerika er godt på vei inn i en klassisk depresjon igjen, før det har kommet seg skikkelig etter den forrige. Hvis Roosevelt griper inn, noe han ser ut til å være motvillig til å gjøre ennå, vil han svømme mot strømmen, slik Hoover forsøkte å gjøre i 1929 til 1932. Denne gangen vil det ikke være noen enkel oppgave, slik det var i 1933, å sette Amerika på strømmen av generell verdensoppgang. Denne gangen må den mektige presidenten bruke sin fulle styrke.

Monetær manipulasjon, offentlige arbeider og så videre vil ikke være tilstrekkelig for å møte krisen. Innenfor sitt mandat kan Roosevelt faktisk bare hjelpe til med gigantiske statlige innkjøp, som kanskje må være så intensive at hoveddelen av amerikansk industri havner i statlig eie.
Ettersom Roosevelt ikke har makt til å håndheve det fascistiske alternativet med statlig kontroll over industrien, ettersom hans New Deal er blitt diskreditert og i stor grad ødelagt av Høyesterettsavgjørelser, kan han godt bli tvunget til den kommunistiske metoden for å innføre statskapitalisme. Hvor langt hans jødiske rådgivere jobber i denne retningen, har vi ennå ikke sett. USA og Sovjetunionen kan komme til å trekkes enda tettere sammen som de to store materialistiske republikkene, der jødisk kontroll er avgjørende.

BRITISK REAKSJON

Våre konservative politikere, til tross for alle bevisene på et børskollaps, forsikrer oss om at det ikke er tegn til en kommende «resesjon» (et spesielt ord laget for å berolige offentligheten), at Storbritannia ikke er rammet av de samme økonomiske problemene som Amerika, og at opprustning vil bære oss gjennom det. Alt dette er tull, ettersom alle finansdemokratier er tett knyttet sammen av internasjonal finans, og Wall Street er, og forblir, verdens finanssenter.

Uansett hva som skjer der, vil det uunngåelig få sine konsekvenser andre steder, like mye i 1937 som i 1929. Har vi ikke tross alt lagt vekt på «foreningen av de store demokratiene» gjennom en trepartsavtale? Forhandler ikke vår regjering, midt i applausen fra de «gamle gjeng»-partiene, om tettere handelsforbindelser med Amerika? Denne siste manøveren virker omtrent like nyttig som en svømmer, som bevisst omfavner en druknende mann, bra hvis målet vårt er å redde jødisk-amerikansk finans, dårlig hvis vi ønsker å redde Storbritannia fra å synke i bølgene av en ny depresjon.

Når det gjelder opprustning, har den langt fra reddet oss fra depresjon, men utvilsomt fremskyndet problemer, ikke bare her, men også i Amerika. Spekulanter, som selvfølgelig nyter godt av demokratiets fulle frihet, så utallige profittmuligheter i opprustning og muligheten for krig, og ved å utnytte usedvanlig billige penger, kjøpte de opp alle slags lagre som de trodde opprustningsnasjonene trengte, eller som kunne bli knappe i krigstid.

Som et resultat steg prisene på alle varer, spesielt metaller, i løpet av atten måneder med beløp som i noen tilfeller nådde 100 prosent: en spekulativ boom uten sidestykke i historien under en ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

fredsperiode, som faktisk bare ble overgått i de verste periodene av den siste krigen.

Heldigvis for oss gikk spekulantene over streken. Krigen de forventet var begrenset til Spania og Kina, til tross for venstresidens krigshisseres innsats, og som alle som prøver å presse produkter inn i et hjørne, ble de snart flaue over fornyet produksjon, tiltrukket av mer lønnsomme prisnivåer. De undervurderte faktisk fullstendig den enorme produksjonskapasiteten til moderne industri og ble revet med av flommen av varer som de høyere prisene produserte. Svært lite stimulans er nå nødvendig for å produsere overproduksjon i forhold til dagens forbruk. Den enorme stimulansen fra en enestående prisøkning har fullstendig oversvømmet, ikke bare spekulantene selv, men også den legitime handelen, som ikke kan takle overskuddet til tross for opprustning. Faktisk er det allerede fornyede krav om reduserte produksjonskvoter, før depresjonen i det hele tatt er i gang. Hvordan slike reduksjoner vil reagere i arbeidsledighet og påfølgende mangel på kjøpekraft, lar vi leserne våre forestille seg.

Det er allerede 80 000 flere arbeidsledige enn i august.

UNDERLIGGENDE ÅRSAK

Under alle disse ytre symptomene, med deres reaksjon på opprustning og krigsangst, ligger én grunnleggende årsak, som er den kroniske ulikheten mellom moderne industriproduksjon og generelt folkelig forbruk. Så lenge denne absurde uoverensstemmelsen eksisterer, er vårt økonomiske system åpenbart underlagt en iboende ustabilitet, som involverer det i finanskapitalismens tilbakevendende opp- og nedgangstider. Etter hvert som vitenskapen stadig øker produksjonskraften, og fagforeningene er maktesløse til å øke arbeidernes lønninger ytterligere mot den økende motstanden fra finansforetakene, blir uoverensstemmelsen stadig større, og, som Mosley har påpekt, blir oppgangene kortere og kortere, og nedgangstidene lengre og lengre, etter hvert som kapitalismen går ned.

Den grunnleggende årsaken til dette, som ved enhver depresjon, er mangel på kjøpekraft hos massene av folket, og krisen utløses uvanlig tidlig denne gangen av den enestående prisøkningen, som ikke bare har oppmuntret til et overskudd av produksjon, men også ytterligere redusert kjøpekraften til folket, hvis lønninger ikke har klart å holde tritt med de økende levekostnadene. Den resulterende nedgangen kan bare korrigeres permanent, ikke ved økonomi og lønnsreduksjoner, slik den «gamle gjengen» tror, men ved offentlige arbeider og konstruktive lønnsøkninger, inntil staten og folket sammen forbruker produksjonen til moderne industri. Riktignok forbruker staten for tiden, gjennom opprustning, produksjonen i et uvanlig tempo, men selv dette oppveier på ingen måte mangelen på kjøpekraft hos hoveddelen av folket, fattige som de er av den siste tidens økning i råvareprisene.

RETTSMIDLER

De generelt omtalte løsningene er pengepolitiske reformer og økonomisk planlegging. Det første har mistet sitt sterkeste argument, ettersom penger er like billige i 1937 som de var dyre i 1929, og likevel er nedgangen like ille som før. Pengeproblemer er åpenbart sekundære i forhold til det primære problemet med økonomisk feiltilpasning av forbruk til produksjon, og ingen form for pengeteori er god nok som ikke forklarer hvordan pengene skal nå forbrukeren. Sosialkreditt har sin interesse i denne retningen og fortjener vurdering, men tilhengere av sosialkreditt må erkjenne behovet for ekstrem autoritet for å styrte det nåværende finansdiktaturet. I denne forbindelse er tiltakene som er tatt av sosialkredittregjeringen i Alberta for å kontrollere bankene, og til og med pressen, svært betydningsfulle.
******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

Økonomisk planlegging er åpenbart nødvendig, men igjen kreves det autoritet, og spørsmålet oppstår om hvordan denne autoriteten skal oppnå sin tittel. Ifølge finansfolkene, som i likhet med Israel Moses Sieff støtter PEP, det industrielle og distributive samarbeidet, skal myndigheten til å planlegge komme gjennom kapitalistisk kjøp og sammenslåing. *Planlegging gjennom kjøp* faktisk. Ifølge sosialistene, som støtter nasjonalisering av produksjons-, distribusjons- og byttemidler, skal myndigheten til å planlegge komme gjennom statlig konfiskering under embetsverket. *Planlegging gjennom konfiskering* i dette tilfellet.

Den britiske unionen favoriserer en mindre materialistisk metode for å oppnå myndighet til å planlegge, ikke gjennom kombinert kapitalistisk kjøp eller statskapitalistisk konfiskering av privat eiendom, som er svært nært beslektet, men gjennom autorisasjon fra folket til å pålegge både privat og offentlig virksomhet en økonomisk plan. *Planlegging gjennom samtykke.* Måtene som statlig myndighet og privat eierskap slås sammen til et stort sett selvstyrt økonomisk system, kan studeres i en rekke bøker, som allerede er utgitt, om den korporative staten. Det som imidlertid må forstås, er at den korporative staten eksisterer for å distribuere industriens produkter til folket, og finans er fullstendig underordnet dette hovedmålet. Spesielt er all spekulasjon og overdreven avkastning på kapital forbudt for å forhindre ustabilitet og for å gjøre det mulig for produsenten å overføre en rettferdig andel av produktet.

ISOLERING FRA YTTERLIGERE SKRUING

Ikke bare må den korporative staten balansere produksjonen av kapital og forbruksvarer, få slutt på ustabiliteten i spekulative investeringer og gjøre det mulig for folket å konsumere produksjonen av moderne vitenskap; den må også beskytte nasjonen mot ekstern konkurranse fra billig utenlandsk arbeidskraft slik som den som for tiden kommer fra Japan. For dette formålet må en isolert imperiumspolitikk innføres, som reserverer keiserlige markeder for innenlandsk og keiserlig industri, og tilbyr herredømmer og kolonier en fullt beskyttet andel av hjemmemarkedets etterspørsel etter råvarer.

Bare på disse måtene kan en fullstendig plan for våre økonomiske anliggender implementeres, og bare slik kan vi garantere vårt folk mot en gjentakelse av den forferdelige nedgangen de nå er truet av. Aldri igjen bør en panikk på Wall Street få lov til å kaste britisk industri ut i depresjon. La oss isolere oss, slik Tyskland har gjort, mot de vanvittige svingningene i den kapitalistiske verden, og planlegge våre anliggender i full visshet om at ingen ukjent faktor utenfor vår kontroll plutselig kan ødelegge alt vi har gjort. Britisk unionspolitikk med en korporativ stat innenfor et isolert imperium alene tilbyr sikkerhet mot oppgang og nedgang, og fordelingen av fruktene av moderne vitenskapelig oppfinnelse til det britiske folket.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Revolusjonen forrådt av Ezra Pound

Revolusjonen som er blitt forrådt er i bunn og grunn «vår» amerikanske revolusjon i 1776, ikke i dens lokale og spesielle faser, og absolutt ikke som en helt unødvendig splittelse av den engelske rasen.

Uansett hva godt som måtte ha kommet eller ikke kommet ut av den delingen, var delingen fullstendig unødvendig og i stor grad ufrivillig. Det var absolutt ingen fordel for Storbritannia. Det var kanskje det første store såret som ble påført landet deres av pantelånerne som Cromwell slapp inn.

Det nittende århundre var alt La Tour du Pin kalte det, alt Maurras og de franske rojalistiske klovnene har prøvd å glemme at La Tour du Pin kalte det. Det var ågerens århundre. Det var forråtnelsens århundre. Det var et århundre lavere enn noe annet jeg kan tenke meg som en tidsalder for SVIK mot begreper, forvirringen og fordervelsen av ordenes betydninger.

Den FORRÅDTE REVOLUSJONEN er ingen revolusjon som er forrådt på et år eller to av ett eller to feiltrinn fra Joe Stalin eller en hvilken som helst regjering.

Revolusjonen som ble forrådt var revolusjonen født av Leopoldine-reformene i Toscana, og ganske tydelig i den jeffersonske prosessen som kulminerte med seirene – altfor flyktige – til Andy Jackson og Martin van Buren.

Før dem hadde de leopoldine reformene utviklet seg til konseptet enevelde, og til en tro på at en nasjons KORN først og fremst eksisterte for at nasjonen (i personen til hver og en av dens borgere) skulle SPISE.

Den revolusjonen har blitt ganske tydelig forrådt av generasjonene av Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, kamuflasjefolk i alle avskygninger, Trotskys, Wallaces, Perkinses, de to stimene av Roosevelts rådgivere, organismer som Morgenthau, gjennomsyret fra vuggen av ågeraktige forutinntatte meninger, de klype-penny-aryio-kikes.

Dette begrepet insisterer jeg på. Den semittiske giften er i semitten dempet av semittisk ustabilitet, av semittens vingling fra ett overskudd til et annet.

Denne ustabiliteten gjør ham til en fare for statiske og lammede raser. Men i hele Roosevelts grusomme, farlige og subversive følge har det vært jøden, M. Ezekiel, som har tuslet først mot OVERFLØDSENS økonomi med sine *2500 dollar i året.*

Denne boken er ubehagelig, den er så unnvikende som noe semittisk skrift kan være, den unngår det virkelige pengeproblemet. Det er et jødisk kompromiss, den har hele J. Simons ønske om en smidig avtale og generell ro, MEN den er bedre enn Wallace og Perkins. Og enhver fornuftig objektiv antisemitt vil også innrømme at faktaene som Mordekai Esekiel prøver å inngå kompromiss med, kommer fra rapporten fra en komité ledet av den sportslige jøden Loeb (Mr. Hemingways slyngel).

Hvis du mener at en hel rase bør straffes for synden til noen av dens medlemmer, innrømmer jeg at utvisningen av de to millioner jødene i New York ikke ville være en overdreven straff for skaden som jødisk finans har påført den engelske rasen i Amerika.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Uansett hva kamerat Wyndham Lewis måtte ha sagt om at jøder styrer England ganske bra, styrer IKKE jøder Amerika på en tilfredsstillende måte, men den jødiske finansmannen er ikke vårt verste onde.

Vårt verste onde er aryio-kike som er i stand til å ta en skitten linje og holde seg til den uten avvik eller vendelse, uten jødenes øyeblikk av medlidenhet, begeistring eller behov for overdådig utstilling.

En rase kan muligens holdes ansvarlig for sine verste individer. Den jødiske rasen har ikke på lenge tatt ansvar for håndhevingen av sin egen lov. I evangeliehistorien, enten du tar det som fakta eller illustrerende fiksjon, ble henrettelsen av Jesus oppnådd ved å skyve ansvaret over på andre. Lovhåndhevelsen var opp til romerne. Hvis en mann skal være antisemitt, la ham være objektivt antisemitt. La ham samle så mange fakta som mulig, og ikke blunke med dem.

Jøden har påført seg selv antisemittisme ved MANGLENDE ORGANISERING, ved å nekte å ta ansvar.

Hvis jøden ønsker å leve i en naboskap blant OPPLYSTE folk, må han påta seg disiplinen til de mindre tiltalende bryterne av jødisk lov. Så vidt jeg vet, har han i 2000 år vært fullstendig uvillig til å gjøre dette. Ingen annen rase ber om å få et land til å konkurrere om det, eller erobre det, i hvert fall ikke i Vesten. Hvis brahminer gjør det, fortjener de navnet «skitne niggere», og det samme gjør kanskje noen kinesiske epigoner, ikke-konfucianere.

Roosevelts kabinett har to sykdommer. Ågeren i New York, som er knyttet til all ågeren i London og derfra til Basel og kloakken i Paris.

Men den har også den aryio-kike ondskapen og gjerrigheten til Perkin-familien. Dette er ondskapen til «rundhodet» og har rundhodets utholdenhet, gjerrighetens falske moral, sannsynligvis født av misunnelse, men uansett fordømmelig.

«Dusinet av økonomene» som *NY Tribune* listet opp i november 1937 som rådgivere for Roosevelt om å avslutte nedgangen, fortjener ingen menneskelig medlidenhet for rådene de ga, enten de ble gitt av ren uvitenhet eller ren ondskap.

«Styrke offentlig tillit», osv. Disse mennene hadde sjansen til å takle problemet med å likestille den offentlige kjøpekraften med tilgjengelige nødvendige varer, og klarte ikke å benytte seg av den, og de er like lite verdt medfølelse som Neimeyer, Baruch eller noen svigersønn av inkorporert åger.

Se på dette og på hint!

Når det gjelder den organiserte staten, har vi en avgift på INKORPORERT kapital.

Dette enorme trekket forårsaket knapt noen ringvirkninger for den beholdte pressen i pseudodemokratiske land. De sutrende røde hyllet det ikke som en idémessig triumf. Lånekapitalpapirene fremstilte det som om det var en avgift på privat eiendom.

INGEN av de store dagsavisene har skilt mellom eiendom (jord, hus, møbler) og et krav mot «rente pluss eiendom» eller mot renter «og til full besittelse hvis rentene ikke betales omgående». Naturligvis har de ikke gjort det, de er en arv, en død og råtten hånd fra graven, fra den vanlige grøften på 1800-tallet.

Det århundret var ordenes forråder. Det besudlet alle lysende ideer fra århundret før det. Voltaire, deisten, ble avslørt som ateist.

FRIHET, – som betydde retten til å gjøre det som IKKE skader andre, var forkledd som retten til å la andre ta
ut blod. ******ebokkonverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

LIKESTILLING i Jeffersons munn betydde at menn hadde de samme rettighetene etter loven; at ingen mann ble født med et uoverstigelig handikap. Det hadde en smak av Burns' «en mann er en mann for en sånn», men det betydde ikke, på Jeffersons tid, engang allmenn stemmerett. Stemmerett kunne være en belønning for fortjeneste. Det ble ikke definert så strengt som partimedlemskap, men det ble ikke kastet over svinene uten å vite.
Før disse forstandene kunne bli fornærmet og besudlet, var det nødvendig for ågerkarhorden å forråde selve kommunikasjonsmidlene. Språket måtte torpederes. Hvert ord som hadde blitt foredlet, måtte hules ut for å dekke over de lumske gangstere i bankutstedelsen «Leihkapital».

FRIHET er umulig uten orden, og orden kommer av organisering.

En jordbruksnasjon, slik Jeffersons stort sett var, trengte ikke umiddelbart en laugsorganisasjon slik middelalderbyene hadde trengt den og utviklet den. Ingen systemer er idiotsikkerte og tidssikre. Utvikle en perfekt sosial mekanisme og sett den i verk, og helvetes sønner vil begynne å meisle; igler vil begynne å suge blod og skadedyr vil infisere hjørner som ikke blir tatt hånd om.

I hvilken grad den store pressen har forvirret den angelsaksiske leseren i England og USA, fremgår tydelig av et brev som kom i går og nå ligger på skrivebordet mitt, fra en mann som på ingen måte er en idiot. Jeg siterer det for å vise hva som kan være:

I sin nyeste bok sier Christopher Hollis at Mussolini har gitt Italia et anstendig pengesystem ved å ta fra private bankfolk makten til å skape penger eller kreditt vilkårlig med en fyllepenn. Han antyder at myndighetene kontrollerer og *forårsaker* pengeutstedelsen der.
Jeg er motvillig til å stole på hans ord alene for en så revolusjonerende reform i nasjonaløkonomien, som bankfolkene må bekjempe med nebb og klør, og spør deg om det er tilfelle. I så fall burde Italia være et sted å dra.

Dette er datert november 1937, dvs. to år etter den italienske bankreformen. Faktaene er der, men den unge mannen har blitt så påvirket av Leihkapital-pressen at han rett og slett ikke kan tro dem uten å få personlig beskjed fra en venn.

Gent, nettopp sett på kafeen nedenfor, nettopp kommet fra England, visste ikke at avgiften gjaldt ARKIVkapital, ikke privatkapital. Han trodde han visste hva som hadde skjedd. Han hadde lest den korte, uaksenterte meldingen i London-avisen sin.

Den russiske revolusjonen var SLUTT på en syklus. Den fortsatte 1800-tallets svik mot ord, den brukte falske formuleringer, som i «proletariatets diktatur», for å bety diktaturet til noen få mennesker, osv. Bolsjiene vil ikke engang nå definere ord. De ønsker ikke revolusjon. I hvert fall ingen av dem jeg har møtt på trykk, eller i dager da de ba om svar, gjør det. De vil ikke ta opp kampen for klare begreper, for en klar definisjon av betydninger, slik at uansett hvor mye man mislikte noen ting de var ute etter å ødelegge, kan man rett og slett ikke fortsette å stå stille, forankret i dem.

Vi kan ikke, eller i hvert fall ikke jeg, for øyeblikket, få noen klar informasjon fra Russland om hva Stalin mener økonomisk. Ingen hevder engang at han, Stalin, vet det. I hvert fall har jeg ikke sett noen slik påstand, og motstanderen hans, herr Bronstein, er ikke tydeligere. Derav den rosa intelligentsiaen.

De går IKKE inn for å definere ord. De går IKKE inn for å samle informasjon. De søker ikke å rapportere om faktiske hendelser på denne halvøya, slik som Rossonis handlinger og klare ...
uttalelser.

«I *kornproduksjonen* er det videre en politisk grunn: Brød bør garanteres til alle italienere, uten absurde prishopp, uten umoralske spekulasjoner.» Rossoni innrømmer at

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Dette er ikke en ny økonomi, eller rettere sagt, ordene hans er «vi oppnår ikke en ny økonomi». Vi HAR imidlertid definitivt kommet VIDERE fra gulrot-for-nesen-ismen *(«jakten»* på lykke).

På en måte er dette mer eller mindre en tilbakevending til nifeltssystemet som Mencius beundret. På den negative siden likestiller det ikke DIREKTE penger med en masse forbruksvarer. Men på den annen side er det effektivt, fordi enhver ærlig priskontroll for allmennheten, og det offentlige beste, påvirker kjøpekraften til slike penger som finnes. For to år siden skrev en italiener, like kjent som Rossoni eller kanskje bedre kjent, men ikke i regjeringen, til meg:

«De to sykdommene i det moderne samfunnet er legaliseringen av åger via bankene, og legalisering av tyveri i aksjeselskapsloven.

Det var et privat brev, og jeg hadde aldri helt visst om jeg var fri til å sitere det. Nå føler jeg meg helt fri til å gjøre det, ettersom en slik idé ikke lenger er uforsiktig. Enten brevet opprinnelig var en privat mening eller en indikasjon på hva som skulle bli offentlig til et passende tidspunkt, har den grunnleggende ideen blitt til handling I ITALIA.

Du kan måle den fascistiske kursen i grader:

1. I Consegna, anno XII: «disiplinér de økonomiske kreftene og likestill dem med nasjonens behov.»
2. Milano-talen høsten etter: «produksjonen løst, økonomer presset på» av staten bør løse distribusjonsproblemet.»
3. Autarki. C.H. Douglas' doktrine. Analogi med Jeffersons politikk. Grunnlaget for sunn økonomi har vært det samme i årtusener. «En nasjon kan absolutt IKKE betale utbytte på en skikkelig og ærlig måte før den har noe å dele.»

De ulike mulige metodene for å fordele kjøpekraft ville kreve et helt spørsmål om denne tidsskriftet for å beskrive dem.

For å holde ros i ekte mål, må antidemokraten innrømme at den amerikanske grunnloven gir den amerikanske regjeringen full rett til å sentralisere sin egen valuta. Det er ikke annet enn Roosevelt-iansk slurv og Baruch-iansk tull å blåse opp ballonger om konstitusjonalitet. Den amerikanske Kongressen, hvis den var ærlig og antok at den inneholdt noen få dusin menn blant sine hundrevis av aper, KUNNE i morgen fastsette kjøpekraften til dollaren til én skjeppe hvete eller hva som helst, til seks pund av den beste biffen, til to yards serge eller fire pund ull av en viss kvalitet, eller hva som helst som ble funnet rett etter en skikkelig undersøkelse av nasjonale ressurser.

Ingen andre enn en løgner eller en mann som jakter personlig politisk vinning kan forsøke å tilsløre dette. I USA er det IKKE en mangel ved regjeringens verbale instrument, men en rot av viljestyrke eller ren bestialsk uvitenhet som hindrer disse reformene.

Hvis en slik reform er fascisme, må det være Jacksonsk fascisme. Ethvert land trenger en eller annen form for orden. Den spansk-amerikanske krigen, da vi barn (barn på min tid) ble drillet, introduserte en sjargong om åpen orden. Det kan hende at de ultimate øyene og det amerikanske kontinentet krever en ÅPEN orden, ikke tilpasset Europa som kontinent. Men la oss uansett prøve å se hva som er, og hva som har vært, og la oss prøve å holde disse realitetene atskilt fra hva herrene Bunkum og Wunkum forteller oss, og får oss fortalt i avisene sine.

Disiplinen til tropper i åpen formasjon er forskjellig fra den til troppene under Braddock, som prøvde å bekjempe indianere før 1776. Jeg beklager militære sammenligninger hvis det gjelder manerer.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

for meg å gjøre det. Men jeg vil gjerne få frem poenget mitt på en eller annen måte. Jeg vil gjerne etablere en sann avgrensning for ordene «frihet», «orden», «ansvar», «skifte».

Mussolinis nylige uttalelse om at «Kapitalen står i statens tjeneste», er svaret på Adam Smiths setning: «Menn av samme yrke møtes aldri uten en konspirasjon mot allmennheten.»

Det forbannede med den beholdte pressen og de innleide pseudoøkonomene er at de aldri fremhever den virkelige storheten til forfatterne de hevder å beundre, og som de tilskriver sine skadelige teorier. Den setningen fra Smith var sann.

Det 19. århundre opplevde aldri dette. Det trengtes hundre år og smedens sønn fra Romagna for å finne svaret og balansen. Derfor oppsto diverse corporazioni, eller høye sentrale laugsorganisasjoner, inkludert corporazione for «fremsyn og kreditt». Kreditt ble erklært som livsnerven.

Resten av denne artikkelen brukes til å svare på diverse utsagn fra ærlige forfattere.
Noen må prøve å korrelere nåværende tankegang, må prøve å eliminere visse misforståelser, selv om *de ikke alle tilhører* samme del av emnet.

Som fotnote i svaret på brevet der det ble spurt om Italia som lager sine egne penger. Italia lager sine egne penger, men kreditt er et naturlig menneskelig produkt. Så lenge et menneske stoler på et annet, kan ingen stat noen gang HELT forhindre at små flekker med individuell kreditt dukker opp som gresset, av natur, velgjørende og broderlig.

Italia har INGEN statstilbedelse. Uttrykket «tilbedelse av staten» har blitt skapt i uvitenhet og for propagandaformål.

Du kan forstå det rett fra kilden. Staten i Italia er ikke her for å undertrykke individuelt initiativ, men for å forhindre misbruk og finne et rettferdig tiltak når motstridende interesser ikke har nok fornuft til å finne sin egen løsning.

Som svar til et dusin korrespondenter og til slutten av to dusin samtaler, JA, det er mangler i den italienske bedriftsstaten for øyeblikket OG de skyldes overtro, rester, de skitne vanene til tidligere monopolister. Det finnes i Italia, som i alle land, menneskelige svin og sløve og dovne sinn som fortsatt går rundt i den gamle sleden, prøver å sabotere, prøver å lure naboene sine, og hindrer enkle og naive personer i å oppnå maksimale resultater for seg selv og for så mye av offentligheten som deres aktiviteter kunne påvirke.

Men det er min faste overbevisning at disse manglene vil bli håndtert i rette rekkefølge. Jeg har aldri funnet noen tendens til å motvirke noen som setter seg fore å bekjempe disse avtagende hindringene, eller «vindmøllene», på egenhånd.

«Den romerske donasjonen er et mål», som jeg mener at det romerske geniet for 2000 og
flere år har vært et geni for mål.

Det finnes grenser for statens makt (uansett hvilken teori den styres etter), noen ting kan staten IKKE gjøre. Det umåtelige russiske eksperimentet er nå travelt opptatt med å illustrere hva som skjer når staten prøver å laste opp for langt over sin Plimsoll.

Staten på 1800-tallet prøvde å klare seg uten ballast. Mussolinis Italia er kanskje den første staten som seriøst stiller seg spørsmålet om hvor mye frihet som kan overlates til private hender uten at det blir til undergang.
Jeg mener at ingen annen stat noen gang har undersøkt dette spørsmålet seriøst.

Jeffersons gjeng angrep privilegier og den våte råten i sentraliserte finanser.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

tyranni. De visste at de for sin tid ikke ville være i stand til å gå for langt i retning av det motsatte.

Hvis jeg ikke trodde at fascisme i Italia betydde den fulle utviklingen og det maksimale feltet av individuell frihet forenlig med en fornuftig samfunnsorden, ville jeg vært like antifascistisk som de «rosa te-guttene» og de franske pseudo-litteratene, som ennå ikke vet at noe har startet i Italia. Man har lov til å tro på frihet gjennom orden. Det er mye mer sannsynlig at man får den med anstendige trafikkregler enn via «kyllinghode» eller «disinvoltura», som med helten som klarte å skyte sin egen kamel under et kamelangrep.

Jeg er like bekymret nå over mangelen på formidling av økonomiske og politiske nyheter, eller for eksempel nyheter om tilstanden til økonomisk tankegang, som jeg pleide å være for 25 år siden over mangelen på ekte nyheter om bøker. Det fantes den gang ikke noe sted hvor man enkelt kunne vite hva som ble skrevet i utlandet. En seriøs antifascist ville i dag ønske å vite hva han sto overfor, og om hans kjære hat samsvarte med en eksisterende og objektiv virkelighet.

«Det finnes», sier Karl Winter i oktoberutgaven av Civilta Fascista, «en antifascisme i den demokratiske verden som bare er standpunkt og ond tro; det finnes også en antifascisme som er uvitende og i god tro.»

Jeg anbefaler Winters artikkel, og hva han har å si om venstresiden som et konstruktivt element i totalitære land. Beniamino de Ritis bidrar også til den utgaven av «CF» med en artikkel om forsvinningen av fiendtlighet mellom (nord og sør) i USA, en artikkel som kan få en til å tenke på mulighetene for et nytt og helbredet Europa.

Jeg har gjentatte ganger sagt at alle som ønsker å elske eller hate det nye Italia på en intelligent måte, må lese minst noen av de italienske månedsbladene, som Rossonis *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* eller *Rassegna Monetaria, redigert* av professor Spinedi, senator Bevione og Furio Lenzi.

Til slutt er det ett uttrykk i Montague Fordhams beundringsverdige artikkel i BUQ i desember som jeg gjerne skulle sett tydeligere definert. Når han «tviler på verdien av spesielle pengeutgivelser for forbrukere som sådan», er jeg ikke helt sikker på hva han mener. Kan ikke noen lesere mene at slike utgivelser var en del av Douglas' essensielle tese? Det er de ikke.

Bare som et spørsmål om å likestille total kjøpekraft med tilgjengelige ønskede varer, kan avviket, når det er et, teoretisk sett bli kompensert i det umiddelbare markedet av alle som kan skape og ville bruke nye penger (eller kreditt).

Mange anti-Douglas-tilhengere har sett at fordeling til de mest trengende betyr raskest mulig utgift. Den britiske (forbannede) støtten gis absolutt til folk som IKKE er engasjert i produksjon, det vil si til pro tem-ikke-produsenter. «Pro tem» er en ganske tynn teori når det gjelder menn som har vært arbeidsløse i åtte år.

Men Douglas-utbyttet gis, som jeg mener å huske majoren har fortalt oss, til aksjonærer som sådan i nasjonen. Det gis i forbindelse med arbeid (for det meste oppfinnsomt, men også anleggsarbeid) utført av våre forfedre, det vil si av arbeidere som ikke lenger er til stede for å spise mat og bruke hus.

Jeg vet ikke om herr Fordham anser godtgjørelsen for barn i Italia som gitt til fremtidige produsenter eller til ikke-produsenter pro tem; den gis absolutt til umiddelbare forbrukere og pro tem ikke-produsenter.

Det finnes minst følgende alternativer, som har følgende betingelser.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Kredittutstedelse – hvis ikke gjort som en direkte utstedelse av ikke-rentebærende «målte krav», dvs. statsobligasjoner (slik det i det minste ble forstått av Jefferson i 1816 og av alle informerte økonomer siden den gang), utstedes ved å låne og betale renter, og jeg skulle gjerne visst hvem Mr. F. mener bør motta slike renter, selv om de er så lave som den Mr. Roosevelt skal betale til tilhengere av gamle ideer.

Utstedelser av lånt kreditt registreres som gjeld.

Utstedelse av ulånt kreditt er pengeproblemer.

Herr Fordham sier «spesielle pengespørsmål», og jeg ønsker ikke å tolke dette urettferdig slik
som betyr «utgaver av spesielle typer» penger.

Jeg vil imidlertid gjøre det klart at en utstedelse av moneta d'Avigliano- eller Gesellite-skrip med tilhørende demurrage-gebyr er en utstedelse av målte krav som forsvinner i løpet av 100 måneder og ikke etterlater noen gjeld.

Douglas kaller de månedlige frimerkene en skatt, men jeg påpeker igjen at staten, ved å tilby et byttemål som også er et byttebart krav, faktisk utfører en tjeneste, og at det månedlige frimerket kan betraktes som en kompensasjon for en slik tjeneste. Det eliminerer uansett behovet for annen beskatning opptil et beløp som tilsvarer 12 prosent av seddelmengden i omløp per år.

Det er lettere å forstå enn noen av Douglas' kanselleringsordninger. Dens pedagogiske verdi er enorm. Jeg mener at selv ganske enkle mennesker som har brukt slike penger har en mye klarere idé om hva penger ER enn den generelle mengden av Cambridge-studenter innen «økonomi».

Det finnes en rekke alternative ordninger for demurrage-gebyrer på ubrukt kjøpekraft, men ingen av dem er like generelt lærerike. Milhaud-planen, for eksempel, ville bare utdanne noen få eksportører og importører og noen få av deres kontorister.

Naturligvis, hvis du utsteder kreditt eller penger eller til og med spesielle typer penger utover tilgjengelige ØNSKEDE varer, har du en inflasjon, det vil si en sykdom, som motvirker målet med utstedelsen, MED MINDRE du har statlig prisfastsettelse, slik Douglas og OPERATIVE krevde i Italia i dag.

Devaluering er juks, og dessuten en drastisk reduksjon av kjøpekraften generelt. Den som velger tidspunktet for en devaluering kan alltid lure noen andre.
Selv om intensjonen hans er anstendig, frister og tvinger han nesten frem spekulasjoner fra kjeltringer og hardt pressede menn som sliter med å leve i en vell av merchantilisme og et helvetes merkantilistisk-ågermiljø.

Gulleierne, som langt på vei er mer smarte, utspekulerte og blodsugende enn allmennheten, har helt naturlig, og (hvis vi ikke var slike duster) lærerikt, opprettet stabiliseringsfond for å ivareta DERES interesser.

EN SLAVE er en som venter på at noen skal befri ham.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Marxismen, forfallslæren av Francis Mcevoy

MARXISME er læren om universell ødeleggelse fremmet av den tyske jøden Karl Marx, som har funnet politisk uttrykk i Russland under merkelappen «kommunisme».
Dette sistnevnte bedraget, strippet for sin pseudovitenskapelige sjargong om dialektisk materialisme, og sitt mumbojumbo for lurendreier – proletariatets diktatur, menneskets brorskap og resten – avslører seg som ikke noe annet enn et regime av despotisk statskapitalisme, opprettholdt av attentat og terror. I sitt system av kollektivisering er kollektiv vampyrisme den dominerende faktoren.

Det sier seg selv at den utopiske likestillingspolitikken til den denasjonaliserte intellektuelle aldri har eksistert noe sted, men det er ikke politisk såkalt kommunisme som truer med umiddelbar fare for dette landet. Det ville være den endelige fullbyrdelsen, men før de orientalske kommissærene kan komme til sin rett, må de potensielle ofrenes sinn forberedes på hendelsen, det vil si forvrenges og forgiftes i den nødvendige grad av mottakelighet. Heri ligger oppgaven til kulturmarxismen, den foreløpige bolsjeviseringen av sinnet, muliggjort av liberalismens vilkårlige toleransepsykose, som er iboende i sosialdemokratiet, og som fører til dets endelige uunngåelige kollaps.

I Russland har dermed marxismen for tiden politisk overtak, og kontrollerer dermed alle aktivitetssfærer, mens her, og i de andre demokratiene, er dens korrupte innflytelse foreløpig hovedsakelig tydelig i det sosiale og kulturelle livet. Dette er langt mer snikende og fundamentalt destruktivt enn noen ren doktrinær politisk aktivitet, for trosbekjennelsen om subversiv materialisme, subtilt introdusert i et folks liv, er utsletteren av all spiritualitet, moralske verdier og nasjonal kultur. Det er, for å sitere Mommsens ord, «en aktiv gjæring av kosmopolitisme og nasjonal nedbrytning». Mange mennesker, både motstandere og narr av politisk kommunisme, så vel som store deler av de overfladiske massene, driver ubevisst inn i Saragossahavet av kulturbolsjevisme på de mange usunne strømningene som infiserer samtidens liv.

Tallrike er ondskapens blomster som lokker sensasjonssøkerne og hedonistene av
de moderne byene, med den iriserende glansen av deres forråtnelse!

Sammenlign det som kalles kunst i dag med de fortryllende prestasjonene fra den elisabetanske tiden, eller med prestasjonene fra andre og mindre epoker, helt frem til begynnelsen av dette århundret. Folkesinnets forverring *satte* inn for alvor med den industrielle revolusjonens fremvekst, og den medfølgende ødeleggelsen av bøndene. Etter å ha blitt amorf, er den ute av stand til å reagere mot åndelig smitte. Til tross for alt kunne imidlertid det 19. århundre fortsatt vise frem noen store forfattere og poeter, gode malere og dyktige komponister i sin tilbakegang.

Hva er den intellektuelle føden til folket i dag, ambrosiaen i vårt velsignede demokrati?
Surrealistisk maleri og skulptur, en orgie av morbide og forvrengte forestillinger, som finner sitt kakofoniske motstykke i nynning og het rytme – jungelmusikk besudlet av nattklubbens nevrose. Filmer ladet med pirring, kosmopolitisme og propaganda. Bøker og blader enten sensasjonelle eller seksuelle, eller begge deler. Aviser fulle av løgnaktigheter, trivialiteter og fotografier mer beregnet på å tiltrekke seg oppmerksomhet til kvinnekropper enn til ansiktene deres. Det er merkelig at så mange «vakre og glamorøse frøkener» skulle trekke skjørtene opp for å

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

bli fotografert.

I den økonomiske sfæren gir liberalismen, som er det filosofiske ledemotivet til alle demokratiske partier, uhindret spillerom til rovdyrinstinkter, og dominans eller utryddelse av de svake og mindre utspekulerte av de sterke. De apokryfe humanistene som indignert fordømmer enhver ty til fysisk makt, krever ingen begrensninger i utøvelsen av massiv pengemakt, eller det økonomiske tyranniet til skruppelløs «forretningsevne». Likevel kan det finnes andre og mer foraktelige former for mobbing enn grov fysisk vold.

Slaveri og underkastelse er ikke alltid bare fysisk. Individer som ikke har en eneste frelsende nåde, og intet talent utover ren merkantil list, kan, og gjør, tvinge andre uendelig mer verdige og begavede mennesker inn i en tilstand av ekstrem økonomisk avhengighet. De har brakt kampen inn i et område der de vet at de er sikre på å vinne, der Mammons kodeks er rådende. Under pengediktaturet er profitt nødvendigvis det første og siste målet, og massestandardisering i alle livets faser tilbyr den mest rasjonaliserte og derfor lukrative metoden for å tappe den offentlige melkekua. Nasjonen finner seg i økende grad dominert av det finansielle og kommersielle kjedesystemet fra vugge til grav. Moralske, åndelige og kulturelle idealer er ikke "betalingsmuligheter". De kan ikke "oppbygges" eller "bæres" på børsene. Dessuten mangler folk som besitter dem den nødvendige føyeligheten og apatien til å bli medfølgere av standardisert utnyttelse og duperi.

Dermed marsjerer marxistisk åndelig undergraving hånd i hånd med kommersiell materialisme, og «tjener penger» på dårskap og dekadanse. Én presedens utvider seg til en annen (et uttrykk som krystalliserer sammenbruddet av det moderne demokratiske sinnet) lisens som avler enda mer lisens, og kulminerer i ukontrollert misbruk. Den klassiske tynne enden av kilen skjøv seg inn her, der og overalt, og bruddet utvidet seg, inntil den «virkelige» nasjonen vakler mot sin undergang.

Forfallets apostler kaller dette «fremskritt». Det er det, men fremskritt på sin egen anviste vei til Gehenna. Den åndelige bolsjevismens fremskritt, marxismens råtne tarm som tærer på nasjonens vitale organer – et uhyggelig afrodisiakum administrert av dekadansens heksedoktorer under de forskjellige betegnelsene demokratisk frihet, selvutfoldelse og avansert tankegang. «Man må følge med i tiden» er det nytteløse slagordet, som om det nåværende sosiale anarkiet var et resultat av «force majeure», og det hadde blitt den uopprettelige skjebnen til det britiske folket å bukke under i et virvar av kosmopolitisk degenerasjon.

I følge med den moralske og kulturelle råtnen, kommer læren om rasemessig atrofi og blanding inn i det moderne feltet, og de samme giftdestillerne er fremst i kampanjen for rasebegrensning og avskaffelse av fargegrensen. Folket på landsbygda, kilden til nasjonal helse og kultur, blir økonomisk kvalt, og barrieren for deres instinktive motstand fjernes. De siste restene samles inn i byene for et kunstig og unaturlig miljø for å gjøre dem til en del av den oppstyrte megapolitanske massen, løsrevet fra naturen, og øke antallet passive, blinde ofre for finansdemokratiet for større profitt for de internasjonale kjedebutikkene og kinoene.

Verken helgeturer til landet eller til sjøen, eller bebyggelse av tomannsboliger i hageforsteder, kan kompensere for den omfattende avrasningen av folket, den nesten totale ødeleggelsen av den engelske bondestanden, for bortsett fra de økonomiske farene er de moralske, fysiske og kulturelle effektene uberegnelige. Stilt overfor det skrikende behovet for en fullstendig omorientering og omplanlegging av vår nasjonale økonomi, gir sosialdemokratiet oss «grønne belter» og kampanjer for «nasjonal helse». Barnslige lindrende tiltak, sandslott og fantasi. Weekendflyktningene

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

fra en mekanisert sivilisasjon ta byen med seg i tankene sine, og reflektere den i deres underbevisste handlinger. Den ledsager dem i deres tale og litteratur, deres jazzplater for den bærbare grammofonen og deres trådløse apparater, i deres byglatte og deres affektasjoner.
Smarte Alick erstatter den for lengst glemte Amyntas, og en steatotisk jødinne i shorts er hans Amaryllis.
(«Å, Persefones sanger.») De søker etter Arkadia og finner en gatekro. De hører ikke Pans fløyter i løvrike lysninger, men jamrer en negroid jazzsang, eller Internasjonalen, i forlatte åkre som venter på «utvikling», som feene har flyktet fra.

I en slik atmosfære av forfall blomstrer marxismen som Dødehavsfrukt, mens menneskelighet, svakhet, grådighet, forfengelighet og last blir tiltrukket av og utnyttet. Usunne smaker og tendenser blir opphisset av forslag og propaganda om å «gi ledelsen», og deretter kynisk kalt «offentlig etterspørsel». De vakreste av våre jenter viser frem sine fristelser på filmer, i internasjonale dansegrupper eller «strippetease» i utenlandske kabareter foran menneskehetens flerfargede avskum.

Høydepunktet i nasjonal degenerasjon, hvis den ikke kontrolleres, er kontroll gjennom politisk bolsjevisme. Den marxistiske planen er å påtvinge den i smug under dekke av en pseudoidealistisk sosialisme, når det kollektive sinnet har blitt tilstrekkelig forgiftet av viruset av kollektivt forfall. Marxismens håndlangere undergraver med intensiteten til en pest av moskusrotter, og enhver uansvarlig nytelsessøker, enhver apatisk egoist og enhver tåpelig imbesill som synes det er moteriktig eller smart å fordømme alt tradisjonelt, patriotisk og sunt, bidrar til å øke momentumet i vår nasjonale nedgang.

Skriften er på veggen. Har folket øyne for ingenting annet enn børsrapporter, sportsresultater, det daglige programmet med ynkelige gleder, grusomhets- og forfølgelsespropaganda, og den antifascistiske litanien av hat? Det er betegnende at det er nettopp mot dem som har sett og forstått varslet i denne skrivingen, at all denne hyenelignende knurringen er rettet.

Marxismen tjener på all dårskap og svakhet, søker leddet i all rustning og krever toleranse og enda mer toleranse, inntil tiden er inne for å påtvinge sin egen umåtelige intoleranse.

Selv om dets onde verk forblir halvveis fullført, ville ødeleggelsen av Storbritannias sjel sikkert være et for stort offer på Antikrists alter.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fienden er liberalismen
av J.K. Heydon

DEL EN

Nasjonen er en naturlig enhet, som fungerer som en levende organisme i kraft av en felles kjærlighet som binder sammen individene som utgjør den. Den eksisterer av natur, for mennesket er av natur sosialt så vel som individuelt; den eksisterer for det felles beste, som, som Aristoteles anerkjente, er mer opphøyet enn det individuelle beste; og den utgjør derfor et liv som på noen måter overskrider livene til individene som utgjør den til enhver tid.

Jeg sier «på noen måter», fordi sannheten alltid balanseres mellom feil som overdriver ett aspekt av den og ignorerer et annet. Det er en feil å si, med Hegel, at nasjonen overskrider individet i alle henseender, akkurat som det er en feil å si, med liberalerne, at nasjonen ikke er mer enn den aritmetiske summen av sine individer. Sannheten ligger mellom disse feilene. Nasjonen er en enhet bestående av deler, og derfor har den større væren enn sine deler; fordi det som er sammensatt har større væren enn det den er sammensatt av. Den har et prinsipp om sammensetning, i dette tilfellet kjærlighet, som aktualiserer potensialene til sine komponenter, og dermed utgjør større væren. Dessuten er nasjonens større væren tydelig på mange måter.

Nasjonen har en viss naturlig udødelighet som dens individer ikke har; den har en viss grad av skapelseskraft, plassert i dens grunnleggende enheter, familiene; den har rett til å ta livet av individet for en tilstrekkelig sak, som ingen individer har. Derfor er det tydelig at nasjonen, det perfekte fellesskapet, overskrider individene som utgjør det.

Men alt dette gjelder bare i naturens orden, som er den orden nasjonen eksisterer i.
Mennesket, individet, er i motsetning til nasjonen et overnaturlig vesen. Han har strengt tatt ingen naturlig ende; han har bare en overnaturlig ende, som hele hans naturlige liv, enten det er personlig eller sosialt, er underordnet. Derfor følger det at nasjonen, som kun er i den naturlige orden, er underordnet individet med hensyn til finalitet. Den eksisterer av natur, nettopp for at dens individer skal bli til, og deretter bli i stand til å oppnå det overnaturlige målet de er blitt til for.

Denne saken er av største betydning, og fascister gjør klokt i å holde den helt klar for seg, ellers kan de sette selve kjernen i styrken i sin sak i fare. Bruken av ordet «totalitær» bør frarådes, for det er svært tvetydig, spesielt hvis skillet jeg nettopp har trukket ikke er klart forstått. Mens kommunismen er strengt totalitær og benekter at individet har et overnaturlig mål eller noen rettigheter mot borgermakten, er fascister noen ganger fornøyde med en nedlatende oppførsel overfor religion, som om de med rette kunne hevde et absolutt totalitarisme, men storsinnet gi avkall på det når det gjelder religiøs praksis. Hvis dette representerte deres virkelige holdning, ville det knuse hele styrken i deres sak og rettferdiggjøre anklagen om at fascismen ikke skiller seg fra kommunismen i essens. La oss holde det klart som middagstid at vi anser den nasjonale organismen for å være større enn individene, bare i naturens orden og i tråd med det felles beste, et felles beste som skal forstås i lys av individenes overnaturlige skjebne.

Selv med dette klart, bør bruken av «totalitær» fortsatt avskrives, da det fører til ******ebokkonverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

misforståelse. Det antyder at staten, i betydningen herskerens sivile makt, kan kreve retten til å gjøre ting som å fjerne barn fra foreldrenes kontroll, hvis det anses passende, selv om foreldrene kanskje ikke har gjort noe for å miste sin naturlige rett til å oppdra barna sine. Staten kan selvfølgelig ikke kreve en slik rett, for det er imot naturen å ødelegge familien, og derfor kan det umulig være for det felles beste. Fascister mener ikke å komme med et slikt unaturlig krav som dette; men de kaller seg noen ganger totalitære for vektleggingens skyld, og mener å kreve total autoritet til å herske for det felles beste. Denne bruken av ordet er forsvarlig; men den er for åpen for feilaktig fremstilling, og til og med for uskyldig misforståelse.

Dessuten er den tiltenkte vektleggingen helt unødvendig. Den sunne læren om sivil makt trenger ingen vektlegging, for den går ut på at herskeren har *full* makt for det sivile gode i henhold til naturloven. Ingen makt kan være mer fullstendig enn full, og der er det best å la saken stå, bortsett fra å vurdere hva som menes med sivilt gode.

I denne forbindelse er det verdt å merke seg at den nasjonale organismen ikke er uten indre struktur. Tvert imot er den organisk i hele sin masse. Kjærlighet er dens livsprinsipp, fra ekteskapelig og foreldrekjærlighet i familien opp til patriotisme som gir personlighet til nasjonen som helhet; og mellom disse begrensende manifestasjonene danner den mellomliggende konsentrasjoner av alle slag og slag, politiske, kulturelle og økonomiske, som tilsvarer nasjonens behov, eller individenes behov i ulike sosiale, men subnasjonale kapasiteter. En mann kan være både ektemann, velger i nasjonal og subnasjonal politikk, lege, aksjonær i flere selskaper, golfspiller, naturalist, kunstelsker og mange flere ting; og i hver kapasitet, noen av dem av nasjonal betydning og noen ikke, finner han seg forent med andre individer gjennom båndet av en felles kjærlighet.

Noen av de organiske konsentrasjonene i nasjonen er av så vital betydning at vi bare kan sammenligne dem med de viktigste organene i et menneske, mens andre er mer dekorative. Dermed er herskeren tydeligvis nasjonens overhode, jordbruk og industri er dens hender, og transport er dens røde blod; publisitet er det nasjonale øret, og hæren er den beskyttende huden; politiet er kanskje fagocyttene, og så videre. Det kongelige akademi, derimot, er en vakker smilehull, attraktiv og tjener et formål for helse og lykke, men av mindre hastverk.

Siden den nasjonale organismens liv er slik, vil det følge at frihet for hvert individ består i å ha muligheten til å skape en harmonisk balanse mellom alle de aspektene ved livet som er særegne for ham i lys av hans generelle og spesielle natur, enten disse aspektene er individuelle eller sosiale, viktige eller uviktige. Og dessuten skal muligheten i denne forbindelse forstås i positiv forstand, siden kjærlighet er prinsippet i det sosiale livet.

Mulighet er ikke bare en *laissez faire* til å gjøre en tilpasning som kan være en praktisk umulighet, men samfunnet må gi enhver mulighet og oppmuntring for at en mann skal kunne oppnå harmoni i alle aspekter av livet sitt, slik at ingenting annet enn hans egen mangel på kjærlighet kan hindre ham.

Mulighet, i den andre betydningen av ren fravær av aktiv forebygging, kan kanskje kalles frihet, men det er langt fra å være frihet. For eksempel gir etikk ulike kriterier vi kan bruke til å anslå, i det minste omtrentlig, hva som er en arbeiders rettferdige lønn under gitte omstendigheter.
Denne lønnen kan under ingen omstendigheter være mindre enn den lønnen som vil forsørge mannen og hans familie i sparsommelig komfort, og den vil være mer enn dette hvis rikdommen som produseres, delvis av mannens arbeid, er mer enn nok til å gi en ren kompensasjon til alle menneskelige aktører involvert i produksjonen av rikdommen. Men liberal teori ser bort fra den rettferdige etiske lønnen og betrakter arbeidskraft som en vare som skal kjøpes så billig som mulig på arbeidsmarkedet; den regner med at en naturlig lønn vil oppstå fra det frie samspillet mellom tilbud og etterspørsel etter arbeidskraft;

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

og dette er lønnsteorien som er nedfelt i hele den liberale organisasjonen i England i dag, selv om absolutt *laissez faire* har blitt betydelig begrenset av sosial lovgivning. Under disse omstendighetene er det kanskje ikke tull å si at arbeideren står *fritt* til å nekte markedslønn og kreve rettferdig lønn, at arbeidsgiveren står *fritt* til å betale rettferdig lønn og se bort fra markedslønn. Økonomer snakker om lønnskontrakten som en fri kontrakt, og dette kan ha en betydning, akkurat som det har en betydning å si at jeg står fritt til å klatre opp til månen. Arbeideren står fritt til å akseptere en urettferdig lønn eller slutte seg til de arbeidsledige; i vårt frie land er det ikke straffbart å være arbeidsledig. Og dermed står arbeidsgiveren fritt til å betale en urettferdig lønn eller bukke under for den frie konkurransen fra sine rivaler og slutte å utføre sin sosiale funksjon som arbeidsgiver. Men verken arbeider eller arbeidsgiver kan kreve eller gi rettferdighet og fortsatt fortsette lenge å utføre sin sosiale funksjon. Derfor nyter ingen av dem frihet.

Frihet krever som sitt absolutte minimum at rettferdighet kan skje i utførelsen av sosiale funksjoner, for rettferdighet kommer foran kjærlighet. Hvis kjærlighet er livsprinsippet til den sosiale organismen, og den ikke kan vise seg i ren sosial rettferdighet, må den sosiale organismen åpenbart være syk og friheten svekket. Frihet er sosial helse, et sosialt miljø der individet har all mulighet og oppmuntring til å skape harmoni i alle aspekter av livet sitt.

Dette er den sanne teorien om frihet, og la oss sammenligne den med den falske liberale teorien, midt i den dødspine den angelsaksiske sivilisasjonen fortsatt mandig og ynkelig prøver å trives med. På sitt beste identifiserer ikke den liberale teorien frihet med *laissez faire;* denne identifikasjonen var en naturlig utvikling fra en teori som opprinnelig var mindre åpenbart falsk. På sitt beste og mest presentable betrakter den liberale teorien frihet som en balanse mellom personlig handlefrihet og forpliktelser som oppstår under en sosial kontrakt som borgerne anses å ha inngått seg imellom for god orden, hvis vilkår skal fastslås med henvisning til opinionen, for folkets stemme er Guds stemme.

Individuell egeninteresse er den eneste kraften som erkjennes som virksom, nemlig vanlig egeninteresse når personlig frihet vurderes, og en opplyst form for egeninteresse når de nødvendige begrensningene av personlig frihet vurderes. Kjærlighet spiller ikke inn i saken i det hele tatt, fordi alt offeret av personlig frihet som kan være nødvendig for ordenens skyld, anses som tilstrekkelig dekket av opplyst egeninteresse.

Nå, denne teorien kunne fungere veldig bra hvis menn var perfekte. Den ville være kunstig og rett og slett feil i sin formulering, men jeg ser ingen grunn til at den ikke skulle gi de samme resultatene som den sanne teorien; fordi egeninteresse, i sin perfeksjon, har samme mål som kjærlighet, nemlig valget av det høyeste gode.

Men vi er ikke perfekte. Vi er i bunn og grunn gode og sannhetselskende, men ikke perfekte; vi er definitivt forvrengt mot egeninteresse av den typen som kalles egoisme, som er det motsatte av kjærlighet. Forvrengningen er ikke nok til å gjøre oss til noe annet enn gode og vakre av natur, men det er en tydelig og ubestridelig skavank. Ingen benekter eller kan benekte dens eksistens, enten de holder seg til den kristne læren om fallet eller anser oss som utviklende fra aper til overmennesker.

Når det er slik, kan man forvente at den liberale teorien avviker fra perfekt virkemåte like mye, men ikke mer, som menneskeheten avviker fra perfekt opplysning i sin vurdering av egeninteresse; og man kan spørre seg hvilken bedre arbeidshypotese vi kan forvente eller håpe på i en ufullkommen verden. Det er veldig vakkert å snakke om kjærlighet som samfunnets livsprinsipp; men siden kjærlighetsteoriens virkemåte vil bli påvirket av vår tendens til egoisme like mye som teorien om opplyst egeninteresse, hva tjener jeg på å erstatte den ene teorien med den andre?

Slik resonnement kan være falskt, men det ville være feil, for kjærlighetsteorien er sann, mens ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

Den opplyste egeninteresseteorien, hva tjener jeg på at den falske teorien fungerer bedre enn en rett og slett falsk teori burde, fordi kjærligheten fortsatt hjelper den; og jeg innrømmer at den sanne teorien ikke vil fungere så bra som den burde, fordi kjærligheten er forurenset av egoisme. Men til tross for alt dette er det fortsatt sant at den liberale teorien er en falsk teori, og en falsk teori i menneskelige anliggender må nødvendigvis, siden vi er ufullkomne, føre til ruin i det lange løp. Det må være slik, ut fra abstrakte prinsipper.

Men jeg trenger ikke å stole på abstrakt resonnement. Den liberale teorien har vært med oss lenge nok til at vi kan observere den ødeleggende prosessen som faktisk er i arbeid. Da den først ble formulert, var kanskje ikke ufullkommenheten i dens virke større enn menneskehetens ufullkommenhet. Faktisk hadde den ingen betydelig virkemåte i det hele tatt; det var først etter hvert som teorien fant uttrykk i økonomisk doktrine, og i politisk handling basert på denne, at dens virkemåte vokste til å bli den liberale organisasjonen av samfunnet som nå har oss nesten hjelpeløse i sitt grep.

Uttrykket av den rent teoretiske hypotesen om liberalisme i økonomi, og i politikken basert på denne, var et spørsmål om resonnement; og denne resonnementen var starten på den degenerative prosessen. Så lenge hjertet var fritt til å overstyre den falske teorien, kunne det ikke være noen resultater som var lavere enn menneskehetens lave verdi; men resonnement basert på en falsk teori kan føre til lave verdier uten grenser. I starten var kanskje den antatte balansen mellom personlig handlefrihet og ofre for ordens skyld bare litt forvrengt mot den personlige frihetens side; men etter hvert som menn ble vant til den falske balansen og begynte å resonnere om saken, fant deres egoistiske side lett unnskyldninger for å kaste vektskålen litt mer i favør av personlig frihet. Og slik fortsatte prosessen til vi kom til naken *laissez faire,* som høytidelig ble uttalt som den høyeste økonomiske og politiske visdommen.

På den tiden var vi slaver av den falske teorien, i hvert fall i vår egenskap av individer. Det nyttet ikke at et menneske var godhjertet; ubegrenset konkurranse var dagens orden og ble beskyttet av landets lover og hele samfunnets organisasjon; et godhjertet menneske kunne bare sukke og si til seg selv at forretninger var forretninger, at økonomiens lover var jungelens ubønnhørlige lover – spis eller bli spist.

Men menneskets natur forble god og vakker, og resultatene av *laissez faire* var åpenlyst sjokkerende. Individet kunne ikke gjøre noe for å endre den, men samfunnet som helhet kunne begrense jungelloven; og dermed gikk det til at menn vendte seg til politisk handling, som de tidligere hadde krevd at den skulle la industrien være i fred fra, og oppfordret den til å gripe inn mer og mer gjennom sosial lovgivning.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nasjonalsosialist
av William Joyce

THOMAS CARLYLE er den fremste blant britiske tenkere som gikk før ham og viste i sine skrifter noen av hovedtendensene innen fascistisk filosofi, og blant dem bidro Shakespeare og Goldsmith mye; men i hele Carlyles store omfang finnes det ingenting som kan betraktes som annet enn et produkt av et nasjonalsosialistisk sinn. Han hadde selv nasjonalsosialismens ånd lenge før navnet eksisterte. Hans ord er alltid en patriots ord. Hans lidenskapelige kjærlighet til landet kunne i sin egen tid ikke ha oppfylt patriotismens krav, fordi det ikke var noen abstraksjon han elsket, det var folket; og nettopp heri ligger den grunnleggende forskjellen mellom den gamle patriotismen og den nye. Den gamle tar for seg ideer og ytre trekk: den nye tar for seg selv folkets virkelighet, og er patriotisme fordi det er sosialisme i den eneste ærefulle forstand som kan knyttes til begrepet.

Hensikten med denne korte artikkelen er ikke å skrive om Carlyle, å kritisere ham og legge til den allerede tunge mengden av generaliseringer som uunngåelig må veves rundt enhver stor forfatter. Enda mindre er det vår intensjon å diskutere det de uforsiktige ville beskrive som «Carlyles politikk». La de som har overflod av tid til rådighet, gå i gang med undersøkelser som er utformet for å vise at den store forfatteren var en Whig eller en Tory. Å vise at han var begge deler ville være vanskelig; men bortsett fra vanskeligheten ville det være nytteløst fordi disse gamle begrepene ikke antyder noe av det som eksisterer i britisk politikk i dag. I stedet for å prøve å bevise vår tese, vil vi derfor ganske enkelt introdusere Thomas Carlyle nok en gang.

Til de som uklokt nok har tatt en lang avskjed med ham, la ham snakke for seg selv, og hans ord vil gi nasjonalsosialisten både en inspirasjon og en bekreftelse av fascistisk teori. Enhver forkjemper for fascistisk nasjonalsosialisme er klar over anklagen som stadig rettes mot bevegelsen hans: at han konspirerer for å ødelegge friheten. Kanskje ingen anklage rettes oftere mot den nasjonalsosialistiske trosbekjennelsen.

Når vi blar gjennom sidene i *fortid og nåtid,* leser vi:—

> «Frihet? En manns sanne frihet består i å finne ut, eller bli tvunget til å finne ut, den rette veien og gå på den. Å lære eller bli lært hvilket arbeid han faktisk var i stand til, og deretter, med tillatelse, overtalelse og til og med tvang, å sette i gang med det samme. Det er den sanne velsignelsen, æren, 'friheten' og det maksimale velværet. Hvis frihet ikke er det, bryr jeg meg i hvert fall lite om frihet.»

Det har sannsynligvis aldri vært en klarere uttalelse om at uten disiplin er frihet umulig.

På samme måte ser vi her et klart krav om retten til å handle. Som Sir Oswald Mosley sier: «Begynnelsen på frihet er slutten på økonomisk kaos. Men hvordan kan økonomisk kaos overvinnes uten makt til å handle? Konstitusjonell frihet må bevares, men den friheten kommer til uttrykk i folkets makt til å velge parlament og regjering, og dermed velge den formen for lederskap det ønsker. Utover det kan det ikke gå.» Eller for å sitere det offisielle manifestet til

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Britisk union: Fascisme er lederskap av nasjonen. Det er ikke diktatur i ordets gamle forstand, som innebærer et styre mot folkets vilje. Det er diktatur i ordets moderne forstand, som innebærer et styre bevæpnet av folket med full handlekraft for å overvinne problemer som må løses hvis nasjonen skal leve.

Carlyles doktrine om lederskap og autoritet involverer ingen av holdningene til klasse som de gamle partiene inntok. Like frastøtende for ham er snobberi og klassekamp. Lange sitater kan knapt rettferdiggjøres med mindre de er av usedvanlig verdi, men her tar vi oss friheten til å sitere en lang passasje fordi den er en av de største som noen gang er skrevet på vårt språk:

> «To menn ærer jeg, og ingen tredje. For det første, den slitne håndverkeren som med jordlagde redskaper møysommelig erobrer jorden og gjør sin manns. Ærverdig for meg er den harde hånden; skjev, grov; hvori til tross ligger en listig dyd, uutslettelig kongelig, som denne planetens septer. Ærverdig er også det barske ansiktet, allværsbrun, tilsmusset, med sin grove intelligens; for det er ansiktet til en mann som lever menneskeaktig.»
> Å, men desto mer ærverdig for din uhøflighet, og til og med fordi vi må synes synd på deg så vel som vi elsker deg! Nøye, bedende bror! For oss var ryggen din så bøyd, for oss var dine rette lemmer og fingre deformerte: du var vår vernepliktige, på hvem loddet falt, og å kjempe våre kamper var så skjemmet. For i deg lå også en gudskapt form, men den skulle ikke foldes ut; den måtte stå innkapslet av arbeidets tykke sammenvoksninger og avskallinger; og din kropp, som din sjel, skulle ikke kjenne frihet. Likevel, strev, strev: du er i din plikt, vær utenfor den hvem som vil; du strever for det helt uunnværlige, for det daglige brød.

> En annen mann ærer jeg, og enda høyere: Ham som vi ser slite for det åndelig uunnværlige; ikke daglig brød, men livets brød. Er ikke også han i sin plikt; streber etter indre harmoni; åpenbarer dette, ved handling eller ved ord, gjennom alle sine ytre bestrebelser, enten de er høye eller lave? Høyest av alt, når hans ytre og indre bestrebelser er ett: når vi kan kalle ham kunstner; ikke bare jordisk håndverker, men inspirert tenker, som med himmelsk redskap erobrer himmelen for oss! Hvis de fattige og ydmyke sliter for at vi skal ha mat, må ikke da det høye og strålende slitet for ham til gjengjeld, slik at han har lys, har veiledning, frihet, udødelighet? Disse to, i alle sine grader, ærer jeg: alt annet er agner og støv, som lar vinden blåse dit den vil.

Arbeidets verdighet har aldri blitt mer trofast uttrykt enn i disse linjene, som alene utroper Carlyle til en stor nasjonalsosialistisk tenker. Mye har blitt skrevet om det samme emnet av utallige sosialistiske skrivere, men ikke én av dem behandler temaet på denne måten. I beste fall fremstilles arbeid som en vanskelighet, og i verste fall som en forbannelse, ettersom deres generelle holdning er at arbeid er en hensiktsmessig og uunngåelig urettferdighet som påføres mennesket, som må forløse seg fra skam ved å kreve den høyeste prisen for sine tjenester. Men uansett hvor høy prisen han oppnår, vil han i sosialistisk filosofi bare være en «lønnsslave». Det er derfor interessant å lese hva Carlyle har å si om motivene for heltemot og prestasjoner. Han skriver: «Det er en bakvaskelse av menn å si at de blir vekket til heroisk handling av letthet, håp om nytelse, belønning – en sukkerplomme av noe slag i denne verden

> eller den neste. I den minste dødelige finnes det noe edlere. Den stakkars bannesoldaten, leid inn for å bli skutt, har sin ære som soldat forskjellig fra drillreglementet og en shilling om dagen. Det er ikke å smake søte ting, men å gjøre edle og sanne ting, og rettferdiggjøre seg selv under Guds himmel som en gudskapt mann, som Adams fattigste sønn vagt lengter etter. Vis»

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

> ham måten å gjøre det på, selv det kjedeligste dagsarbeid tenner til en helt. De tar stor urett mot mannen som sier at han skal forføres av letthet. Vanskeligheter, fornektelse, martyrium, død er lokkemidlene som virker på menneskets hjerte. Tenn det indre geniale livet i ham, du har en flamme som brenner opp alle lavere betraktninger.

Slike følelser kunne aldri ha sitt opphav i finansdemokratiet eller dets beundrere. Carlyle diskuterer her motiver for heltemot, ikke bare arbeid. Han slår til roten av det gamle marxistiske dogmet kjent som arbeidsverditeorien og tilintetgjør det. Han viser den klareste forståelsen av hva Marx aldri ville forstå: at kreativt intellekt og heroisk handling er fullstendig uforenelige med vanlige arbeidsprosesser; og at menneskets edleste og derfor viktigste prestasjoner på ingen måte kan bringes inn under kategorien ren mekanisk innsats.

Det kan innvendes at Carlyle bare fremstiller mennesket som en ufornuftig eller urimelig skapning. I så fall har Carlyle rett.

I noen samfunn synker heltemotet til det aller minste. I dagens finansdemokratiske land blir det til og med undervurdert og hatet av jødiske finansfolk fordi det ville forsterke den nasjonale karakteren med stoltheten som krever nasjonal uavhengighet. Men at det heroiske motivet kan være regelen snarere enn unntaket, har blitt demonstrert i Tyskland og Italia, hvor, selv om hele målet med det fascistiske systemet er å forbedre folkets situasjon til det ugjenkjennelige, er det store flertallet av mennesker villige til å ofre alt, ikke for materiell vinning, men for de prinsippene de holder hellige.

Forfatteren vår viser i en svært slående passasje det sanne forholdet mellom arbeid og imperium. Når det hevdes at Thomas Carlyle bare var sosialist, må vi tenke på propagandaen som den internasjonale sosialismen har ført mot imperialismen i så mange år, og påberope oss en av de mest slående passasjene i Sartor Resartus:

> «Sant nok, du Gull-Hofrath,» roper professoren et annet sted: «altfor overfylt.» I mellomtiden, hvilken del av denne ubetydelige terrakkolden har dere egentlig dyrket og gravd, til den ikke vokser mer? Hvor tett er befolkningen deres på pampaene og savannene i Amerika; rundt det gamle Kartago og i det indre av Afrika; på begge skråningene av den altaiske fjellkjeden, på den sentrale plattformen i Asia; i Spania, Hellas, Tyrkia, Grim Tartary, Curragh i Kildare? Én mann, på ett år, slik jeg har forstått det, hvis dere låner ham jorden, vil brødfø seg selv og ni andre. Akk, hvor er nå hengistene og alarikerne i vårt fortsatt glødende, fortsatt voksende Europa; som, når deres hjem blir for trangt, vil verve seg, og, som ildsøyler, lede fremover de overflødige massene av ukuelig levende tapperhet; utstyrt ikke nå med stridsøks og stridsvogn, men med dampmaskin og plogskjær? Hvor er de? – Bevarer de sitt vilt?

Det er interessant å merke seg et eksempel her på holdningen til aristokrati som Carlyle gjentar ved nesten enhver anledning. Han var en for dyp tenker og uendelig for ærlig til å late som om aristokrati var unødvendig. Igjen og igjen blir det gjort klart gjennom hele forfatterskapet hans at han ikke kan forestille seg noe folk som opptrer som et fellesskap uten å være under ledelse av en klasse ledere. Men hva han forventer av denne klassen blir også gjort veldig tydelig, og står i skarp kontrast til hva folket på hans tid mottok og hva folket i vår egen tid fortsatt, i en svært kort periode, er bundet til å motta. Han ønsket å bygge et ekte britisk imperium, og dette ønsket er tydelig skrevet med hans egne ord:

> «England, snart vil denne øya vår bare romme en liten brøkdel av engelskmennene.»

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

> I Amerika, i New Holland, øst og vest til selve Antipodene, vil det være et saksisk styre som dekker store deler av kloden. Og hva er det nå som kan holde alle disse sammen til praktisk talt én nasjon, slik at de ikke havner i konflikt og slåss, men lever i fred og broderlig samkvem? Dette blir med rette sett på som det største praktiske problemet, det alle slags suvereniteter og regjeringer er her for å oppnå.
>
> Hva er det som vil oppnå dette? Parlamentslover, administrative statsministre kan ikke. Amerika er skilt fra oss så langt som parlamentet kunne skille det. Kall det ikke fantastisk, for det er mye realitet i det. Her, sier jeg, er en engelsk konge, som ingen tid eller tilfeldigheter, parlamentet eller kombinasjonen av parlamenter kan avsette. Denne kongen, Shakespeare, skinner han ikke med kronet suverenitet over oss alle som det edleste, mildeste, men sterkeste av samlende tegn; uforgjengelig?

Slutningen er selvfølgelig ikke at vi ville hatt Shakespeare som en fascistisk keiser, men at de sterkeste båndene virkelig må ha sin styrke i vårt folks åndelige kultur uansett hvor på kloden de befinner seg; og i siste instans betyr denne påstanden ikke mer enn at folks oppførsel og skjebne bestemmes av filosofiene de holder fast ved. Å være grundig informert om den edleste filosofien er å gjøre edle gjerninger; å bli fornedret med en bastardkorrupsjon av negroide og semittiske kulturer er å ruinere den hvite mannen.

Carlyle visste at verken traktater eller konferanser kunne skape den verdensenheten han ønsket. Dens oppnåelse kunne bare muliggjøres gjennom åndelig enhet. Som vi har skrevet ved en annen anledning: «Der det ikke finnes noen kollektiv ånd, kan det ikke finnes noen kollektiv sikkerhet.» Men denne kilden til åndelig kraft, denne kulturen og filosofien, kan bare komme fra et sant aristokrati som ikke er basert på klassekonvensjoner som de som finnes i finansdemokratiet. På den annen side understreket Carlyle med rette forbindelsen mellom eierskap til land og makten til å påvirke en nasjons kultur. I *fortid og nåtid* sies det med rette at «Jord er det rette grunnlaget for et aristokrati; den som eier jorden, er han, mer ettertrykkelig enn noen annen, guvernør, stedfortredende konge for folket på landet. Det er i disse dager som det var i Henry Plantagenets og abbed Samsons dager, som det vil være i alle dager. Landet er alles mor; det gir næring, beskytter, gleder, beriker oss alle kjærlig: på hvor mange måter, fra vår første oppvåkning til vår siste søvn på sitt velsignede morsfavn, omslutter hun oss alle, som med velsignede morsarmer.»

Carlyle forutså imidlertid ikke fullt ut virkningene av den industrielle revolusjonen. Han kunne knapt se for seg dagen da alt skulle være ødelagt, og landbrukeren, bonden, grunneieren, redusert til en posisjon av elendig avmakt, tynget av lenkene til jødisk åger.
Han ville ikke ha trodd at grunneieren i denne ynkelige tilstanden kunne spille rollen som en velvillig aristokrat; for for ham var aristokrati makt, og makt betydde ansvar og tjeneste. «En høy klasse,» skriver han, «uten plikter å gjøre er som et tre plantet på stup; fra hvis røtter hele jorden har smuldret opp. Naturen eier ingen mann som ikke også er en martyr. Hva er meningen med adel hvis dette er edel? I en tapper lidelse for andre, ikke i en latskap som lar andre lide for oss, lå adelen noen gang.»

Time for time kan man lese avsnitt i Carlyle som omhandler forholdene på hans tid, og som ville være like anvendelige på våre forhold. Man kan knapt unngå å lure på om noe har skjedd med parlamentet de siste hundre årene når man leser:

«Parlamentet må, uansett hva innsatsen måtte gjøre, løfte seg ut av de dype sporene av rutinemessig «å ikke gjøre noe»; og lære å si, fra alle kanter, noe mer oppbyggelig enn laissez-faire. Hvis parlamentet ikke kan lære det, hva skal da skje med parlamentet? De slitende millionene i England spør sin ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Det engelske parlamentet, fremst av alt. Kan du styre oss eller ikke? Parlamentet med sine privilegier er sterkt, men nødvendigheten og naturlovene er sterkere enn det. Hvis parlamentet ikke kan gjøre dette, profeterer vi at parlamentet vil gjøre noe annet og ting som, på den merkeligste og ikke den lykkeligste måten, vil fremme at det blir gjort – sannsynligvis ikke til stor fordel for parlamentet! Gjort på den ene eller andre måten må det gjøres.»

Som Adolf Hitler sa: «Etwas muss geschehen.» Eller som Oswald Mosley har observert: «Resultatet av begge systemene til de to store organisasjonspartiene i staten er til slutt det samme: stabilitet forvekslet med reaksjon og motstand mot forandring, sammen med fremskritt forvekslet med hindrende debatt og komitéansvarlighet, ender i likhet med kaos. Begge er instrumenter for å forhindre at ting blir gjort, og den første forutsetningen i den moderne tidsalder er at ting skal gjøres.» Denne passasjen fra The Greater Britain viser en enighet med Carlyle som går utover overbevisning til uttrykksmetode.

Enhver tilfeldig passasje kan velges fra forfatteren vår for å illustrere hans hat mot det skitne. materialismen til Manchester-skolen:

«I disse kompliserte tider», skriver han, «med kontant betaling som eneste bindeledd mellom menneske og menneske, erklærer menneskehetens arbeidende klasser, på sin forvirrede, men mest ettertrykkelige måte, til de utryddige at de vil bli styrt; at de må, under straff for chartismer, bøllekunster, riksbrenning og enda verre ting enn de som kontant betaling er det eneste bindeleddet; og det er så mange ting som kontanter ikke kan kjøpe! Kontanter er et stort mirakel, men de har ikke all makt i himmelen, eller engang på jorden.»

I lys av alt Carlyle skrev, og alt som er skrevet om ham, ville det være forfengelig og arrogant å forsøke å gjøre en fullstendig analyse av hans verk i en så kort artikkel. Det ville til og med være forhastet å velge ut passasjer fra hans skrifter og behandle dem som bekjennelser av ren politisk tro. Det er av denne grunn at vi har valgt den andre og mer direkte metoden å tilfeldig velge ut fra hans enorme verk passasjer som ikke er ment å være begrenset av begrepene ren politisk doktrine, men som i ånd og fornuft er uttrykk for nasjonalsosialistisk tankegang som enhver fascist godt kunne være stolt av.

Hvis det antydes at utvalget har blitt svekket av partiskhet, er det eneste svaret at ingen ansvarlig person noen gang har anklaget Carlyle for inkonsekvens. Filosofien vi finner på én side, finner vi på en annen, og slik til slutten av bindet. I stedet for å anta at vår første påstand er bevist til leserens tilfredshet, ville vi mye heller at han selv søker beviset i videre studier av Thomas Carlyle, hvis hardhet og renhet i tankene burde sette et eksempel for de som holder fast ved jernalderens ståltrosbekjennelse, som, med Mosleys ord: «skjærer gjennom illusjonens ordvalg til oppnåelsen av en ny virkelighet».

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

William Morris - Nasjonalsosialist av Arthur Reade

Engelske sosialisters holdning til William Morris har lenge skapt overraskelse og skuffelse blant hans beundrere. Her var en mann, blant de største på 1800-tallet, som på høyden av sin makt forsømte mange av sine tidligere interesser, og kastet seg inn i den sosialistiske bevegelsen. Ingen engelskmann av tilsvarende kaliber hadde noen gang sluttet seg til dens rekker.
Og likevel har han på en måte alltid vært en fremmed i bevegelsen, og blir oppfattet som en slik av sine sosialistiske medborgere. Hans storhet har til tider blitt urolig anerkjent av dem, de har vist leppetjeneste til hans arbeid og prestasjoner, men de har aldri gitt ham sine hjerter, har aldri sett på ham som en av dem, og som sin inspirerte leder. Den stillingen har vært forbeholdt den tysk-jødiske Karl Marx.

Dette er et faktum som kaster betydelig lys over den forlegenheten Morris' tilstedeværelse blant sosialistene forårsaket. Han var faktisk enig med dem i å ønske å gjøre slutt på den skitne fattigdommen og dens tilhørende onder, og i å tro at sosialismen, i en eller annen form, ga veien ut. Men hans livssyn og hans visjon om sosialismen skilte seg på mange viktige måter fra «kameratenes», og han følte innerst inne at et samfunn som anbefalte seg selv til dem, ville være et fengsel for ham selv. Han kjempet pliktoppfyllende med Marx og prøvde samvittighetsfullt å absorbere ham. Han hadde til og med sine øyeblikk med entusiasme for «Das Kapital». Men i det lange løp gjorde noe i ham, sterkere enn hans overfladiske jeg, opprør. Han ønsket en revolusjon – ja, men dette marxistiske samfunnet var ikke den livsstilen som samsvarte med hans visjon. Det var altfor mekanisk for ham, for abstrakt, for urbant; for kosmopolitisk, for uengelsk.

Mellom Marx' og Morris' livssyn var det virkelig et stort skille. Marx var en kosmopolitisk jøde, Morris var en sørstatsengelskmann. Marx var en mann av studiet, Morris en mann av det frie og verkstedet. Marx holdt av byen, Morris drømte alltid om et landskap renset for «den fnysende dampen og stempelslaget» og om et London «lite, hvitt og rent». Marx var en maskinentusiast, Morris ønsket å gjenopplive det individuelle håndverket som hadde gjort England vakkert. Marx var en materialist, med visjoner om en mekanisert sosial organisasjon, Morris var en poet, og som sådan en smule anarkist. Marx forkynte klassehat og borgerkrig. Morris' hjerterop var om fellesskap. «Fellesskap er himmelen, og mangel på fellesskap er helvete: fellesskap er liv, og mangel på fellesskap er død! Og de gjerninger dere gjør på jorden, det er for fellesskapets skyld dere gjør dem.»

Morris var derfor, uansett hvor hardt han prøvde, aldri innerst inne en marxist. Kosmopolitanisme, enten det var internasjonal sosialisme eller internasjonal finans, var en vederstyggelighet for ham. Ikke bare som drømmer ble han født utenfor sin tid, men også som sosialist. Som sosialist var han en forløper for noe som fortsatt var i tidens skjød. Hans åndelige tilhørighet var med en bevegelse som først oppsto og samlet seg lenge etter hans død. Hans virkelige plass er ikke blant marxistene, men blant nasjonalsosialistene.

For Morris var en mann med sterke lidenskaper, og ingen i løpet av livet hans var sterkere eller mer konstant enn hans lidenskap for England. Hvor kjærlig og forståelsesfullt skriver han ikke om hennes ytre utseende.

«Landet er lite, for lukket inne i de trange havene, som det ser ut til, til å ha mye plass til å svulme opp til enormhet; det finnes ingen store ødemarker som er overveldende i sin dysterhet, ingen

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

store skogsområder, ingen forferdelige, ubetråkkede fjellvegger: alt er målt, blandet, variert, glir lett over i hverandre; små elver, små sletter som svulmer opp og skifter raskt høyland, alt omgitt av vakre, ordnede trær; små åser, små fjell, dekket av sauevegger: verken fengsel eller palass, men et anstendig hjem.

Den samme kjærlige verdsettelsen preger de vakre beskrivelsene av engelsk natur i innledningene, måned for måned, til historiene i «Det jordiske paradiset», og er et evigvarende akkompagnement av drømmen om et fornyet og vekket England som er temaet i «Nyheter fra ingensteds», og gir slik farge og glød til «En drøm om John Ball». Morris' sosialisme var faktisk i stor grad inspirert av lengselen etter å redde eller gjenopprette de gamle engelske verdiene, arkitekturens prakt, landskapets skjønnhet, det individuelle håndverket som gjorde selv de mest beskjedne folkene til håndverkere, folkets karakter «landlig og trangsynt, men seriøs, sannferdig og med enkle vaner». I et avsidesliggende hjørne av Øvre Themsen, fortalte han en gang til et publikum i Birmingham, hadde han nettopp sett et halvt dusin «små landsbykirker, som hver og en er et vakkert kunstverk. Dette er verkene til Themsen-landsbygdsfolket, som dere ville kalt oss – ingenting større enn det. Hvis den samme typen mennesker skulle tegne og bygge dem nå, kunne de ikke lage noe bedre enn de vanlige, enkle små nonkonformistiske kapellene som man ser spredt rundt i nye nabolag. Det er det de korresponderer med ...» Og om Westminster skrev han at «forfatterne av selve dette store eposet har ikke etterlatt seg noen navn. For det er faktisk ikke ett enkelt menneskes verk, men folket i Sørøst-England. Det var arbeidet til den uatskillelige viljen til en gruppe menn, som arbeidet, slik de levde, fordi de ikke kunne gjøre noe annet ...» Å finne noe tilsvarende den prestasjonen i det moderne liv, den ånden fra et tidligere, lykkeligere England – dette var drivkraften bak Morris' sosialisme.

Hans egentlige plass er derfor i en sosialisme som har sluttet å være kosmopolitisk og har blitt nasjonal. Og gjennomvåt som han er av middelalderen, ville han ha følt en spesiell interesse for alle disse aspektene ved nasjonalsosialismen som minner om middelalderens håndverkslaug. At den korporative staten ikke bare skulle basere statsborgerskapet på et territorialt grunnlag, men på aktivt medlemskap i et stort arbeiderlaug, ville ha virket som den høyeste sunne fornuft for ham.

Han ville nok ha angret på at den individuelle håndverkeren i middelalderen i så stor grad var blitt erstattet av ingeniøren og teknikeren. Men han ville ha følt at den korporative staten var inspirert av den rette ideen ved å anerkjenne viktigheten av de organiserte arbeiderne som sådan.
Altfor lenge hadde politikken vært skilt fra vanlige folks behov og ønsker og overlatt til de spesialiserte hendene til de advokatene, slyngelsk forhindret og fornærmet hvis monopoler den sinte befolkningen i «A Dream of John Ball» er så ivrig etter å bli kvitt. I «News from Nowhere» er Parlamentet bare en interessant levning. England styres av og for engelskmennene og har sluttet å være en brikke for de økonomiske interessene som i dag manipulerer partipolitikken i Westminster.

Et annet trekk ved nasjonalsosialismen som ville ha hatt Morris' helhjertede godkjennelse, er dens insistering på den grunnleggende betydningen av jordbruk. Morris, i likhet med dagens nasjonalsosialister, tenkte på et lykkelig samfunn ikke i form av store byer, men av et samfunn som hovedsakelig var jordbruksbasert. Jorden er for ham en lidenskap. «Jorden og dens vekst og liv! Om jeg bare kunne si eller vise hvor mye jeg elsker den!»

Men ikke bare som noe å skrive dikt om. Også som noe å dyrke og gi næring til en sterk rase. Et av de vakreste synene i verden for Morris var «de grønnvoksende målene med begynt vekst», og i et av brevene sine snakker han om august, med sin gylne innhøsting.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

åkre, som den beste av alle måneder for å se den engelske landsbygda. «News from Nowhere» har en herlig vignett av høybøndene i arbeid i Themsendalen, alle muntert kledd slik at engen så ut som et gigantisk tulipanbed. «Alle hender arbeidet målrettet, men godt og jevnt, selv om de var like bråkete med munter prat som en lund av høststær.» Landskapet hadde for lengst sluttet å bli sett ned på, å bli neglisjert, å være kjedelig. Andre steder skriver han: «Jeg ønsker at byen skal være impregnert med landets skjønnhet, og landet med byens intelligens og livlige liv.»

Morris ville riktignok ha sluttet seg entusiastisk til hele doktrinen som går under navnet økonomisk autarki. Han forsto romantikken og nytten av handel, og bilder, under den gamle London Bridge, de grønne bølgene som skvulper.

> «Noen få kjøler som bærer levantinske staver, hugget
> ut av barlindveden på den nedbrente åsen, og spisse
> krukker som greske hender slet med å fylle, og skattet
> sparsomt krydder fra et fjernt hav, gullstoff fra Firenze
> og Ypres-teppe, og stoff fra Brugge og grisehoder
> fra Guyenne.»

Visse vakre og sjeldne ting må nødvendigvis anskaffes gjennom handel. Bortsett fra den moderne økonomiske læren om å leve av sin eksport, om å ofre alt for «en gunstig handelsbalanse», hadde han ikke annet enn forakt. Grunnlaget og hemmeligheten bak et lykkelig liv lå for ham i å produsere ting fra sin egen jord. Et klassisk uttrykk for denne følelsen finner vi i hans beskrivelse av livet til mennene i Burgdale i den edle romanen «The Roots of the Mountains». I «News from Nowhere» har England frigjort seg fra sin avhengighet av en enorm utenrikshandel og funnet lykke og betydelig overflod fra sine egne ressurser.

Enda en kobling mellom nasjonalsosialismen og Morris finnes i førstnevntes filosofi om *Kraft durch Freude* (Styrke gjennom glede). Dette sammenfaller tett med Morris' lære om glede i arbeidet. Mye av vanlig sosialistisk propaganda er opptatt av å fremstille arbeid som en forbannelse. Dette er milevis unna Morris. «Jeg prøvde å tenke på hva som ville skje med meg,» skriver han, «hvis jeg ble forbudt mitt vanlige daglige arbeid; og jeg visste at jeg ville dø av fortvilelse og tretthet.» Men han mente at «intet arbeid som ikke kan gjøres med glede i å gjøre det, er verdt å gjøre,» og han strevde gjennom sin sosialisme for å sikre at alle hans medarbeidere også skulle være i stand til å velge det arbeidet de likte og elske det slik han gjorde. Om Themsen-landsbygdssnubbene som allerede er henvist til, skrev han: «Det var en tid da alle som laget noe laget et kunstverk i tillegg til et nyttig stykke gods, og det ga dem 'glede å lage det'. Uansett hva jeg tviler på, tviler jeg ikke på det.» Og med henvisning til nåtiden sier han: «I en ordentlig ordnet samfunnstilstand bør enhver mann som er villig til å arbeide, sikres: For det første ærefullt og passende arbeid; For det andre et sunt og vakkert hus; For det tredje full fritid for hvile i sinn og kropp.» Hvor langt unna det er vi i dag! Når han ser ut av et vindu på Hammersmith, hører han «hyl og skrik og all fornedrelsen som kastes over Shakespeares og Miltons strålende tunge» og ser «de brutale, hensynsløse skikkelsene og ansiktene gå forbi.» «Jeg vet av mine egne følelser og ønsker hva disse mennene ønsker, hva som ville ha reddet dem fra denne laveste dybden av villskap: arbeid som ville fremme deres selvrespekt og vinne ros og sympati fra sine medmennesker, og boliger de kunne komme til med glede, omgivelser som ville berolige og løfte dem; rimelig arbeid, rimelig hvile.» Han tror ikke på overdreven spesialisering – en mann bør kunne vende hånden til mange forskjellige ting. Og glede finnes i anstrengelse og innsats så vel som i det mer delikate og raffinerte arbeidet. «Nyheter fra ingensteds» inneholder en livlig

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

beskrivelse av en gruppe menn som energisk reparerer veier og av deres glede i det, og et ord om beklagelse over at grovt arbeid blir ganske lite i disse utopiske tider.

Et annet kontaktpunkt mellom Morris og nasjonalsosialismen er hans lidenskapelige ønske om at et folk skulle finne sine egne røtter. Fra først til slutt var han en stor nordeuropeer. Han kunne ha kranglet med Hitlers insistering på rase, som overdreven, men han avskydde kosmopolitismen som frembrakte denne insisteringen og var dypt nordisk i hjertet. Selv om han elsket alle elementene som bidrar til dannelsen av den engelske karakteren og historien, hadde han likevel en spesiell hengivenhet for de som er nordlige. Dermed, mens han som historieforteller ytet full rettferdighet til de klassiske og keltiske røttene som vi også henter vårt blod og vår styrke fra, og gjenforteller sagaene deres med kjærlig entusiasme, er det rundt den nordlige sagaen at hans mektigste entusiasme bølger, og spesielt den islandske sagaen som han skrev så sterkt og så rørende om i «Poems by the Way». Dens ukjente forfattere hadde funnet «fortryllelsen, hvorved fryktens tåke smeltet», og til dem vendte Morris seg i sitt eget livs stress, og kunne si i ettertid: «Vel, dere har hjulpet meg i min nød.» At menn ikke skulle kjenne til disse historiene forårsaket ham fysisk smerte, og da han gjenfortalte dem i sin «Sigurd Volsung» ga han ut all sin styrke. To ganger besøkte han Island og begynte å betrakte det som et slags hellig land for vår rase.

Vårt svekkede England av i dag kunne med fordel puste inn den inspirerende, toniske luften.

Selv ved et så kort blikk som dette, er det tydelig at Morris' tilhørighet til nasjonalsosialismen er av den mest slående karakter. Hans sannsynlige kritikk er ikke vanskelig å forestille seg.
Han var en stor poet, og i poeten finnes det alltid noe anarkistisk. Det minst tiltrekkende med nasjonalsosialismen for ham ville være den store belastningen den vanligvis legger på staten. I den forbindelse kan nasjonalsosialistene godt ha rett; det er i det minste sikkert at i en periode med stor krise og overgang, når nye former skapes og utprøves, er en sterk enhetlig kommando avgjørende for å overleve. Men det finnes alltid en fare for at en svært sentralisert organisasjon, fordi den er et nødvendig middel for sosial helse i stressende tider, kan bli værende og bli et mål i seg selv, i dager da større frihet er nødvendig. Nasjonalsosialismen kan håndtere denne faren hvis og når den oppstår. I mellomtiden er det ikke noe galt å bli minnet av en så robust forløper som William Morris om at, alt annet likt, bør nasjonalsosialismen, når de nye formene den har skapt er solid etablert og konsolidert, sikte mot mindre statlig innblanding snarere enn mer.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Den jødiske myten av «Scepticus»

EN På årsmøtet til British Association i Nottingham i september 1936, Mr. H.G. Wells uttalte den historiske sannheten angående jødenes rolle i religiøs tenkning, som han hevdet hadde vært sterkt overdrevet. Da Wells holdt talen sin, kom jøder fra alle samfunnslag ut for å svare, og fikk mange ikke-jødiske offentlige personer til å avvise Wells' synspunkter. Det viktigste jødiske argumentet i svarene deres var – slik det har vært fra begynnelsen – at hebraiske profeter har lært menneskeheten monoteisme.

Det store problemet er om denne hebraiske påstanden kan etableres ut fra kileskriftdokumenter og klassiske forfattere, som begge sammenfaller med perioden med hebraisk opprinnelse og det jødiske riket i Palestina.

Det er bemerkelsesverdig at alle kildene nevnt ovenfor beviser det stikk motsatte av disse påstandene.

De egyptiske dokumentene fra Midtriket (1750–1350 *f.Kr.)* under de to Amenhoteps viser uten tvil at Akhenaten og hoffet hans rundt 1400 *f.Kr.* gjennomførte en religiøs revolusjon ved å innføre monoteisme som statsreligion. Faktaene er nøye beskrevet i Cambridge Ancient History.

Bevisene fra den latinske historikeren Justinus om at jødenes opprinnelse var fra Damaskus, er nå mer enn bekreftet av Tell-Amarna-brevene. Denne korrespondansen viser at Kana'an i mange århundrer bare var en egyptisk grenseprovins som hetittene ofte bestred. Språket i korrespondansen var babylonsk.

Disse Tell-Amarna-brevene er ytterligere belyst av de hettittiske arkivene i Boghaz-Keuy.
Begge nevner en folkeklasse ved navn *Habiru,* en klasse slaver. Forskere av jødisk avstamning i alle land benekter at *Habiru* har noe med hebreerne å gjøre. Det finnes interessante detaljer i Tell-Amarna-brevene. Seks brev adressert til faraoen i Egypt er fra en *Abdi-hiba,* guvernøren i Urusalim (Jerusalem). Jeg tror denne Abdi-hiba er den egyptiske transkripsjonen av selve navnet Abraham, uansett en innfødt fra Syria, mens Det gamle testamentet bringer Abraham fra Ur i kaldeerne. Abdi-hiba er hardt presset av Habiru (rundt 1400 f.Kr.). I brev etter brev ber han om militærhjelp fra Egypt. «Til kongen, min herre, min sol. Abdi-hiba, din tjener, for kongens føtter, min herre, sju og sju ganger faller jeg ned. Det de påstår mot meg er bakvaskelse. Se, jeg er ingen fyrste ... Se, verken min far eller min mor har gitt meg næring til dette stedet; den mektige kongens arm har fått meg til å gå inn i min fars hus.»
...

I et annet brev om hjelp skriver han til faraoen: «Habiruene erobrer kongens festninger ... alle har omkommet. Måtte kongen, min herre, sende hjelp til sitt land.»

Det gamle testamentet kjenner ikke til noen av disse eller senere fakta, ingenting om den store verdenskrigen som ble utkjempet mellom Ramses II (1292–1225 f.Kr.) og hetittene i Kadesj, hvor alle datidens organiserte stater hadde sluttet seg til den ene eller den andre av to krigførende parter.

Det finnes ikke et ord om kong David eller Salomo fra noen kilde, bortsett fra den muntlige tradisjonen

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

av Det gamle testamente skrevet ned mange århundrer senere, sannsynligvis under fangenskapet i Babylon, det vil si etter 585 f.Kr. Det faktum at det ikke er noen omtale av dem i noen kilde, utelukker ikke nødvendigvis muligheten for deres eksistens, og den omtrentlige sannheten i historien; desto mer ettersom landet som var mest interessert i Syria og Palestina, Assyria, da var i formørkelse, det vil si rundt 1000 f.Kr.

Følgende kileskriftbevis reiser spørsmål om opprinnelsen til Jahur-Jehovah. Den gammeltestamentlige tradisjonen om den jødiske opprinnelsen til navnet er velkjent. Men arameiske inskripsjoner funnet i Zinjirli (midtre Eufrat-dalen) viser tydelig at på tidspunktet for invasjonen av Sam'als land av Tiglat-Pileser III (740 f.Kr.), fantes det et lite uavhengig kongerike, Y'di, som faktisk er Yaudi. Dette Y'di-dynastiet ble tydeligvis grunnlagt på 700-tallet f.Kr. av KrL; som ble etterfulgt av Parra I, som har etterlatt en inskripsjon til sin gud Hadad. Derfor viser det seg at kong Azrian av Yaudi, som ble identifisert med Asarja av Juda (2. Kongebok, xv.) frem til oppdagelsen av denne arameiske inskripsjonen, tilhørte et midtre Eufrat-dynasti. Denne åpenbaringen har også skapt en stor forstyrrelse i historien i Det gammeltestamentlige.

Gjennom hele perioden med Assyrias militærmakt, fra Assyrias II (884–860 f.Kr.) og ned til slutten av Assyria (612 f.Kr.), nevnes én konge av Samaria og én av Juda av assyrerne. Det er merkelig at Israel og Kanaan ikke nevnes. De var små fyrstedømmer som alltid var underlagt Assyria, så vel som det nærmere kongeriket Damaskus. I løpet av sine 35 år med makt invaderte Shabuanassar III (859–824 f.Kr.) Syria og Palestina fjorten ganger. Han nevner minst fem invasjoner der han bortførte folk fra Palestina til Assyria. Tiglat-Pileser IV (745–728 f.Kr.), Sargon II (722–705 f.Kr.), Sanherib (705–682 f.Kr.), Azarhadon osv. invaderte og herjet alle etter tur Syria og Palestina, hver av dem flere ganger, og bortførte folk til Assyria og Babylonia. I likhet med Amenhotep IV av Egypt hadde Zoroaster sunget hymner til solen og Ahuramazda, den reneste formen for monoteisme, siden begynnelsen av det 8. århundre f.Kr.

Den ene guden Ahuramazda, kilden til godhet og renhet, overlevde selv etter – og sannsynligvis på grunn av – Zoroasters martyrium. Beviset for dette er at akamenerne (fra 548 f.Kr. og utover) adopterte Ahuramazda som sin ene gud. Nå kan det bevises at Zoroaster levde i første halvdel av det 8. århundre f.Kr. Folkene i Syria og Palestina, spredt over hele det assyriske riket gjennom deportasjonene, ville ikke være helt uvitende om Zoroasters monoteistiske lære.

Det gamle testamentet sier at Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) fra Det gamle testamentet, kongen av Babylon, førte det jødiske folket i fangenskap (rundt 555 f.Kr.). Det finnes ingen nedtegnelse om dette i de babylonske tekstene. Men hvis vi antar at det er sant, noe det mest sannsynlig er, ville de jødiske fangene i Babylon, spesielt etter ødeleggelsen av tempelet i Jerusalem, naturligvis være tilbøyelige til å tenke dypere. Den zoroastriske religionen må ha vært ganske utbredt der.

Det finnes bevis for at Vest-Asia ble dypt rørt av Assyrias fullstendige fall (612–606 f.Kr.) og fremveksten av ariske raser, som alle mer eller mindre tilba Zoroaster. Ideen om én gud må ha trengt gjennom selv blant et så konservativt folk som babylonerne. Nabunaid (553–538 f.Kr.), den siste kongen av Babylon, var bevisst på den økende tidevannet og prøvde å forhindre faren.

Under ett eller annet påskudd samlet han alle avgudene fra de forskjellige babylonske byene og bildene av lokale guder i hovedstaden. Denne handlingen forårsaket enorm misnøye blant de lokale prestene og det store antallet tilhengere av dem. Dette er sannsynligvis en av grunnene til at den babylonske hæren ikke gjorde motstand da Kyros stille gikk inn i byen (538 f.Kr.) og avsluttet det babylonske riket.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Den gammeltestamentlige tradisjonen sier at Kyros løslot de jødiske fangene. Jeg tror at den avslappede perseren ikke brydde seg i det hele tatt om menneskene i byen, så lenge han mottok tributten. Mitt syn er at den jødiske monoteismen ble brakt til Palestina av fangene fra Babylon. En kritisk gjennomgang av Esra 1 og andre kapitler i Krønikeboken er mottakelig for en slik tolkning. En rasebevissthet vokste blant jødene – om noen gang før den store spredningen i år 71 e.Kr. – som en konsekvens av fangenskapet i Babylon. Erfaringen hadde vist at for mange guder ikke hadde reddet menneskeheten. Det var større sannsynlighet for forløsning ved tilbedelse av én allmektig gud.

Det har forundret forskere sterkt at det vanlige kommunikasjonsmediet blant jødene gjennom hele den hellenistiske perioden var gresk. Selvfølgelig fantes det Sanhedrinet og prestedømmene. Hovedspråket blant de semittiske innfødte ser ut til å ha vært et arameisk språk. Det kan ikke fastslås om de jødiske prestene snakket hebraisk seg imellom.

Cicero er uten tvil den mest intelligente og rettferdige statsmannen i den romerske republikken. I en verden preget av fullstendig korrupsjon og løsaktighet er han alene med Cato, som det ikke er blitt anklaget for bestikkelser eller mislighold mot. Hans skrifter beviser omfanget av hans intellektuelle evner og resonnement. Blant hundrevis av konsuler og pretorer er han den eneste konsulen som kom tilbake fra Kilikia med en hederlig merittliste. Cicero er en opphøyet politisk tenker, rettferdig og ærlig. Han er svært objektiv med hensyn til fremmede nasjoner. Han skrev om grekernes lettsindighet, om lydiernes slaveri, men kalte aldri noen av dem Bornes fiender. Det er bare jødene han gang på gang kaller «våre fiender». *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Det neste er anklagen om det jødiske gullet ... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. – Når* det gjelder gull som eksporteres til Jerusalem av jøder fra Italia og fra alle våre provinser. . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Men* å motstå denne barbariske overtroen var en handling av verdighet, å fordømme mengden av store jøder, da de ofte var de mest kloke, da de ofte var de mest kloke. forsamlinger, holdt til forsvar for republikkens interesser.

... *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.*— Jødenes, våre fienders, religiøse trosbekjennelse var ikke en hindring. . . osv., osv.

Denne talen til Cicero er sannsynligvis et av de vakreste og mest patriotiske verkene på latin; i løpet av de siste femti årene har det imidlertid ikke vært noen skoleutgave av den for offentlige skoler og universiteter i dette landet, av åpenbare grunner. Det har heller ikke vært noen utgave av Tacitus' *historie* av samme grunn. Tacitus (Annalium.il.85) nevner at senatet under keiser Tiberius utstedte et dekret som forbød egyptisk og jødisk gudsdyrkelse og utviste 4000 jødiske frigitte menn fra Roma til Sardinia, og resten skulle forlate Roma umiddelbart.

Tacitus sier faktisk i en passasje at i den mest suksessrike perioden av det jødiske riket (århundret f.Kr. og frem til ødeleggelsen av Jerusalem av Titus i år 70 e.Kr.) tilba jødene et eselhode i tempelet sitt. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horats og Juvenal har mye annet å si om dem. Konstantin, såkalt den store, begikk den grufulle forestillingen om å tillate kanoniseringen av Det gamle testamente ved det første kirkemøtet i Nikea i år 325 e.Kr. I omtrent en generasjon eller to ble jøder svært populære i hele kristenheten som profetsønner. Men knapt et århundre gikk (dvs. fra tidlig femte århundre) før massene av dem ble beordret til å forlate Konstantinopel og Alexandria.

Det kan være liten tvil om at jødene, med sikte på å hevne seg på «kristenheten»,

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

spilte en betydelig rolle i å organisere islams bevegelse. Likevel er det høyst merkelig at til tross for tjenestene som ble utført av jødene, kastet de første kalifene fryktelig fanatisme over dem.

Som «bokens folk» tvang arabere aldri kristne til å konvertere til islam, bortsett fra en formell invitasjon.

Men frem til de abbaside kalifene (850 e.Kr.) anerkjente ikke islam jøder som monoteistiske.

Hele jødiske samfunn i Levant-delene ble tvunget til konvertering, og mennene ble drevet inn i de fremste rekkene i islams hærer.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Den muslimske verden og Palestina

av A. Yusuf Ali

Britisk politikk i Palestina etter krigen har vært en gjengjeldende sår i forholdet mellom Storbritannia og den muslimske verden. Misforståelsene den skapte var ille nok på 1920-tallet – på 1930-tallet har varmen de har generert vært så enorm at det er fare for en eksplosjon. Og i dette nådeåret 1938 har verdenssituasjonen forverret seg så raskt at ingen har råd til å ignorere Palestina som en viktig faktor for verdens fremtidige fred. De britiske myndighetene har på en vag måte innsett sin umulige situasjon og har i løpet av to år sendt ut to kommisjoner for å hjelpe dem med å løse problemet. Det de ikke har innsett er styrken i muslimske følelser og det uangripelige grunnlaget som disse følelsene er basert på.

Det er ikke sant at bare de arabiske landene er interessert i spørsmålet. Hver uke bringer avisene fra India nyheter om møter på forskjellige sentre i landet der de uttrykker sympati med araberne og ber Storbritannia om å endre sin politikk i Palestina.

Ikke bare muslimene, men også hinduene er interessert i spørsmålet. Mer enn én Palestina-dag har blitt markert, hvor sterke taler har blitt holdt. Hijrat (frivillig eksil) og manglende samarbeid med regjeringen har blitt foreslått som metoder for å legge press på myndighetene. Java-muslimene under nederlandsk suverenitet har vist den samme sterke interessen og har forårsaket mye forlegenhet for sin regjering. I de franske muslimske koloniene bidrar Palestina-følelsen vesentlig til de svært kompliserte problemene som fransk kolonipolitikk står overfor. Og det er bare naturlig at følelsen av sympati med sine arabiske brødre og indignasjon mot undertrykkelsen og urettferdigheten som praktiseres i Palestina, finner et sterkt uttrykk i de arabiske landene selv.

Prins Saiful Islam av Jemen uttrykte offentlig sine og sitt folks dype følelser på møter i London sammen med sin kroningsdelegasjon i 1937. I en mottakelse med diverse medlemmer av det diplomatiske korps sa han: «Alle muslimer i verden sympatiserer med araberne i Palestina og vil ikke hvile før Palestina-spørsmålet er løst uten at det berører arabernes borgerrettigheter.» Og Jemen har ikke vært stille siden, men har gjort forskjellige forsøk på å foreslå en løsning.

Irak har vært enda mer insisterende. Den nåværende statsministeren i Irak har kommet med uttalelser som har blitt kritisert fra noen hold som «flammende indiskresjoner». Hvis det var indiskresjoner, var de i det minste inspirert av en genuin angst for at den britiske opinionen ikke skulle bli villedet til ytterligere feil i Palestina. Det antas at hans nylige besøk (høsten 1938) til London hovedsakelig hadde som mål å presentere en rimelig løsning på Palestina-spørsmålet, og var et svar på den svært sterke følelsen rundt spørsmålet som eksisterer blant hans eget folk i Bagdad. Transjordania, som nabo og i noen henseender en del av det samme geografiske området, er selvfølgelig nært interessert. Kong Abdul Aziz Ibn-Saud av Saudi-Arabia har så langt opprettholdt en diplomatisk taushet, men hans undersåtter, den ivrige Ikwan, er kanskje blant de viktigste av de arabiske gruppene som følger hendelsene i Palestina med mer enn platonisk interesse.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Syria er i fødselsveene til sin nye frihet som en suveren arabisk stat, og det arabiske synet på Palestina er ingen steder et mer levende tema enn i Damaskus. Historisk og geografisk er Palestina en del av Syria, og det palestinske opprøret har den største sympati og støtte i den gryende syriske republikken. Stormuftien av Jerusalem er flyktning i en av de syriske statene – Damaskus har vært og er et av de viktigste sentrene for støtte til den palestinske arabiske saken. Mer enn én internasjonal muslimsk kongress har blitt holdt i Bludan (nær Damaskus). Den siste av slike kongresser ble holdt i Kairo i oktober 1938. Den ble deltatt av muslimske medlemmer av lovgivende forsamlinger fra forskjellige land. Den forpliktet seg til forsvar av Palestina, etablering av en nasjonal regjering i landet og oppgivelse av den upraktiske ideen om et jødisk nasjonalhjem i Palestina. Et internasjonalt møte for kvinnelige støttespillere av den arabiske saken i Palestina ble holdt i Kairo under presidentskap av Mme. Sharawy, umiddelbart etter parlamentskongressen. Egypterne, både folket og deres religiøse og parlamentariske ledere, støtter saken helhjertet. Og Egypt er det intellektuelle sentrum i den arabisktalende verden.

Dermed har vi praktisk talt den muslimske verdens enstemmige stemme i å motstå de jødiske ambisjonene i Palestina. De kristne i arabiske land er også helt enige med sine muslimske brødre i denne saken. Det er ingen overdrivelse å si at hele Nærøsten er i flammer i dette spørsmålet, og hele den muslimske verden sympatiserer og samarbeider.

Disse statene vokser gradvis i makt og betydning. Deres ambisjon er å danne en kompakt *blokk,* og en rekke traktater er blitt forhandlet frem for å fremme dette målet. Iran og Tyrkia har sluttet seg til noen av disse traktatene. Er det verdt å fremmedgjøre slike viktige elementer i befolkningen i Vest-Asia og Nord-Afrika for å gjennomføre Balfour-erklæringen, som i seg selv var i strid med løftene som ble gitt til araberne? Faktisk, hvis jødiske krav skal oppfylles, ville de krenke en vesentlig del av selve Balfour-erklæringen, for herr Balfours brev til Lord Rothschild, publisert 2. november 1917, inneholdt ordene kursivert nedenfor:—

> *«Vi ser med velvilje på etableringen av et nasjonalt hjem for det jødiske folket i Palestina, og vil gjøre vårt beste for å legge til rette for dette målet,* samtidig som det er klart forstått at ingenting skal gjøres som kan 'skade de sivile og religiøse rettighetene til eksisterende ikke-jødiske samfunn i Palestina.»

Erklæringen var tvetydig og uforenlig med britisk god tro overfor araberne. Den har vist seg å være ubrukelig i praksis, og har skadet britisk prestisje i den muslimske verden mye. Den er et gjengjeldende sår i verdenspolitikken for tiden, og vil sannsynligvis være en fruktbar årsak til mye forstyrrelse og uro i fremtiden. Englands fiender finner der et lovende felt for sin propaganda, og det er ikke sannsynlig at de vil gå glipp av mulighetene sine i en krise- eller faretid. En intelligent og velinformert opinion ville helt sikkert sterkt uttale seg mot en slik farseaktig politikk.

Så langt har vi bare vurdert politiske spørsmål. La oss undersøke saken som et spørsmål om rettferdighet. Jerusalem og Det hellige land er ikke bare hellige for jødene; de er enda mer hellige for kristne og muslimer. Den sentrale hendelsen i kristendommens grunnleggelse fant sted i dette landet. *Urasjid al Aqsa* er uttrykkelig nevnt som et hellig sted i Koranen (xvii. 1, 5 og 7). I 1868 år, helt siden ødeleggelsen av tempelet av Titus i år 70 *e.Kr.,* har jødene blitt drevet ut av landet. I 2500 år (siden det babylonske fangenskapet)

Jødene har ikke hatt noen øverste makt i landet. I de seks århundrene eller så (fra Josvas tid i 1254 f.Kr. til Nebukadnesars erobring av Jerusalem i 587 *f.Kr.)* prøvde de å herske over et blandet samfunn.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

befolkningen, men var delt seg imellom. Deres virkelige makt varte knapt i to generasjoner, nemlig i Davids og Salomos regjeringstid (1055 til 977 *f.Kr.).* De dannet ikke på noe tidspunkt et flertall i befolkningen, som besto av filistere (som Palestina er oppkalt etter) og forskjellige arabiske stammer, som edomitter, amalekitter, moabitter osv. Jødene har bare vært i landet i rykk og napp, og bare som et mindretall.

Er det rettferdig, under disse omstendighetene, å snakke om Palestina som et jødisk land? Det er mer korrekt å hevde at det er en del av Jazirat-ut Arab, den arabiske øya nesten omsluttet av Middelhavet, Rødehavet, Arabiahavet, Persiabukta og Eufrat-Tigris-dalen.
Økonomisk sett kan Arabia, hvis det noen gang kommer til sin rett, bare forsørge seg selv med de fruktbare kystområdene som omslutter sandørkenene. Juridisk sett gjør ikke mandatet som Storbritannia har over Palestina Palestina til britisk territorium, eller autoriserer Storbritannia til å disponere over landet som det vil. Hun er en forvalter for en «uavhengig nasjon», og hennes funksjon er å «gi administrativ rådgivning og bistand», ikke å gi bort deler av sitt territorium til utlendinger, eller beholde det for seg selv. Folkeforbundets pakt (art. 22) sier med henvisning til Palestina og Syria: «Visse samfunn som tidligere tilhørte det tyrkiske imperiet har nådd et utviklingsstadium der deres eksistens som uavhengige nasjoner kan foreløpig anerkjennes, underlagt administrativ rådgivning og bistand fra en mandator inntil de er i stand til å stå alene. Disse samfunnenes ønsker må være en hovedhensyn ved valg av mandator.»

Det enstemmige ønsket fra flertallet av den opprinnelige befolkningen i Palestina, dvs. nesten alle unntatt det fremmede elementet som nylig ble introdusert, er at de skal erklæres som en suveren uavhengig nasjon. De har gjennomgått enorme ofre og utøst sitt blod fritt i kampen for dette målet. Den eneste ærefulle kursen som gjenstår for Storbritannia er derfor: –

Å oppgi mandatet;

Å overlate territoriet til folket som en suveren nasjon, med en grunnlov utformet av menneskene selv;

Å forby enhver fremtidig jødisk innvandring;

Å inngå en traktat med den nye staten for rimelig beskyttelse av den jødiske minoriteten som velger å forbli lojale medlemmer av staten og adlyde dens lover, med slike garantier for lokalt selvstyre som det kan avtales, på prinsippet om at *factum vale quod fieri non debuit;*

Å tillate fritt valg av utmelding for de som ikke ønsker å bli innlemmet i staten.

En slik ordning vil sørge for fremtidig fred og utvikling og endelig yte rettferdighet til de trakasserte araberne. Dette ville være blant de siste av de åpenbare urettferdighetene begått av Versailles-traktaten som blir bøtelagt på prinsipper om rettferdighet, god samvittighet og en rimelig innrømmelse av de faktiske fakta i situasjonen.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fascisme og dialektikk av A.

Raven Thomson

Fasismens uavbrutte fremgang i Europa synes å indikere eksistensen av en ny historisk prosess, som ikke kan benektes, men som marsjerer mot sin uunngåelige avslutning.

Marxister, som trodde de hadde arvet en perfekt forklaring på historisk fremgang fra profeten Karl, er nå fullstendig rådville når det gjelder å forklare dette uventede tilbakeslaget, som ødelegger deres strategiske plan akkurat i det øyeblikket seieren syntes å være innenfor proletariatets rekkevidde. Det er vel og bra å kalle fascismen «det organiserte uttrykket for kapitalistenes besluttsomhet om å ikke holde seg for noe for å holde seg ved makten», slik John Strachey gjør; men dette forklarer ikke den egenrådige måten fascistiske ledere behandler de største kapitalistene på, og heller ikke deres fullstendige underordning av økonomisk frihet til fordel for den nasjonale velferden.

La oss undersøke det marxistiske systemet, «Den materialistiske tolkningen av historien», for å se hvor det har gått galt. Først må vi tilbake til Hegel, for som Lenin kommenterte: «Marx er uforståelig uten Hegel.» Nå var Hegel absolutt ikke en materialist; snarere tvert imot, han var en idealist. Han trodde at universet var bare ånd, eller mer korrekt, bare «idé». Dette appellerte ikke til jøden Karl Marx; men i sin forklaring av fenomener oppfant Hegel et system kalt «Dialektikken» som hadde en enorm tiltrekningskraft på Marx' subtile sinn.

Hegels konsept om «universet» var en enorm innsats fra det menneskelige intellektet, kanskje menneskehetens største mentale bragd. Han så et ærefryktinngytende skue av en altomfattende «idé» engasjert i en uendelig prosess med selverkjennelse. I denne prosessen var alle fenomener, inkludert menneskehetens eksistens, brikker i en enorm og komplisert «dialektikk», eller argument, der «ideen» bestred seg selv i jakten på den ultimate sannheten, eller mer korrekt, «selverkjennelse». Han oppfattet prosessen som den gjentatte postuleringen av en «tese», eller et aspekt av sannheten, omtrent som en vitenskapsmann postulerer en teori for å forklare kjemiske eller fysiske fakta.

Siden denne tesen faktisk ikke omfavnet den fulle sannheten, ville den presse frem en «antitese», eller et motsatt konsept, som deretter ville engasjere seg i en «dialektisk» kamp med den ufullstendige antagelsen om «tesen». På samme måte som motstanderne av en vitenskapelig teori vil samle argumentene mot den.

Til slutt ville det fra denne dialektikken oppstå en «syntese», inkludert aspekter av både tese og antitese i en nærmere forståelse av sannheten. Ettersom denne syntesen da ville danne en ny, men fortsatt ufullstendig, tese, ville den provosere frem en ytterligere dialektisk kamp, en ytterligere syntese, og så videre, i en progressiv jakt på ultimat kunnskap. Igjen er parallellen med fremskrittene innen vitenskapelig forskning nær. Helt naturlig holdt Hegel mennesket, og spesielt den organiserte, siviliserte staten, høyest aktet som det mest avanserte instrumentet i ideens dialektiske perfeksjon. Dette er opprinnelsen til den heller misforståtte oppfatningen om at Hegel forfektet tilbedelse av staten. Egentlig var Hegel panteist; kanskje den mest intense monoteisten menneskeheten noensinne har kjent.

MARX OG DIALEKTIKKEN

Marx hadde lite av Hegels intellektuelle kapasitet, hvis system bare er skissert i de groveste ordene.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

formen ovenfor, men han festet seg til den dialektiske prosessen som en forklaring på og begrunnelse for klassekrigen. Marx delte Hegels respekt for mennesket og den organiserte staten, og var spesielt interessert i samfunnets utvikling under den dialektiske prosessen. Han så samfunnet som et produksjonsinstrument, ikke som Hegel som et kunnskapsinstrument, og betraktet «arbeiderne» som den eneste delen av samfunnet som hadde rett til respekt, og fordømte ufullkommenheten i et samfunn som ga makt og prestisje til parasitter og ikke-produsenter.

Den marxistiske «materialistiske historietolkningen» er basert på den dialektiske kampen mellom samfunnsklasser med det endelige målet om perfeksjon av det klasseløse samfunnet der alle skal «arbeide», det vil si alle være involvert i produksjonsprosessen. Selv om denne marxistiske ordningen ikke når opp til det sublime universelle konseptet i hegeliansk filosofi, kan den likevel ikke unngå å kreve sympatisk hensyntagen fra alle realister som avviser både idealisme og materialisme som komplette eksistensfilosofier. Vi deler kanskje ikke den marxistiske fordommen til fordel for materielle produsenter, og kan fortsatt beholde en ærefull plass for sannhetssøkerne, enten det er gjennom kunst, vitenskap eller religion, men vi gjør opprør mot samfunnets dominans av enhver seksjonsklasse, spesielt hvis den klassen verken bidrar til kunnskap om sannhet eller produksjon av rikdom.

UTFOLDENDE SIVILISASJON

Uansett hva vårt syn på den ultimate sannheten i hegeliansk filosofi måtte være, kan det ikke benektes at den hegelianske «triaden» av tese, antitese og syntese danner en grunnleggende rytme i eksistensen både i naturen og i samfunnet. Fra proton og elektron som kombineres for å danne et atom til mann og kone som kombineres for å danne en familie, finnes den samme grunnleggende triadiske basen. I samfunnet gjelder den samme loven i en kontinuerlig dynamisk prosess, som Marx uten tvil med rette mente ville ende i det perfeksjonerte klasseløse samfunnet. La oss spore denne prosessen gjennom utviklingen av den europeiske sivilisasjonen.

Det moderne Europa har sin fjerne opprinnelse i barbarhordernes innvirkning på Romerriket. Hvilket mer perfekt eksempel på den dialektiske prosessen kan gis? Tesen om romersk sivilisasjon, kunstig, materialistisk og dekadent, ble utfordret av sin antitese, tysk barbari, naturlig, idealistisk og viril. Resultatet var en nesten perfekt syntese, etter en bitter dialektisk kamp med erobring, gjenerobring, slaveri og hærverk, da det føydale systemet reiste seg på ruinene av Roma, ledet av barbarledere som likevel fortsatt bar de tradisjonelle titlene til det keiserlige Roma, dux (hertug), comes (greve), imperator (keiser) og så videre, herskende over villainer, men nylig frigjort fra tjeneste for de romerske villaene.

Dette føydale systemet hvilte utelukkende på militærmakt som beskyttet ved sverdet i bytte mot militærtjeneste til overherren. Svært naturlig, i en dialektisk prosess (fullstendig ignorert av Marx), provoserte militærmakt frem dens fullstendige antitese-åndelige makt. Den føydale baronens makt ble utfordret av prestens makt, og middelalderen var preget av den store kampen mellom kirke og stat; som kulminerte i rivaliseringen mellom pave og keiser som endte ved Canossa med pavedømmets triumf, og den forbløffende syntesen av militær og åndelig makt i korstogene.

Pavelig overherredømme, sentralisert i Italia, ble imidlertid uutholdelig for den provinsielle adelen, som til slutt brøt Romas makt i reformasjonen og grunnla de uavhengige statene i Europa, og dermed brøt opp kristenhetens tidligere enhet. En annen syntese fulgte da adelsmenn og geistlige forente seg i tjeneste for absolutt monarki. Det spiller liten rolle om

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Dette ble oppnådd ved Henrik VIIIs hensynsløse metoder, eller Ludvig XIVs finesse, som gjorde en kardinal til sin ledende statsminister: i både protestantiske og katolske nasjoner endte monarkiets syntese den dialektiske kampen om verdslig og åndelig makt.

Monarkiet var imidlertid bare skjoldet og begrunnelsen for fødsels- og presteskapsprivilegier, det aristokratiske privilegiet som Karl Marx feilaktig kaller «føydalt». Det er nå vi endelig kommer inn i den korte perioden i historien som alene interesserer marxistene, perioden da materialistiske motiver begynner å dominere over idealistiske motiver, og klassedominans begynner å merkes. Uunngåelig mislikte og gjorde opprør mot aristokratiske pretensjoner hos vanlige folk, og det store opprøret, den franske revolusjonen, det «gale året» i 1848, var bare hendelser i en enorm dialektisk kamp som endte med at aristokratiet ble styrtet. Likevel avsluttet den nådeløse synteselogikken bare ett privilegium for å begynne et annet, enda verre enn før. Pungstolte borgere erstattet godseieraristokratiet. Fødselsprivilegier ga vei for rikdomsprivilegier.

Aristokrati ga plass til plutokrati.

KAPITALISME

Så kom kapitalismen, og den nye dialektikken i klassekrigen mellom de privilegerte eierne av eiendom og det eiendomsløse proletariatet av arbeidere og bonde som svingte sin symbolske hammer og sigd. I likhet med den føydale godseieren stolte industrikapitalisten på ren makt for å opprettholde sin posisjon, og i likhet med den føydale godseieren ble han møtt av en appell til Høyre fra arbeiderne sine, som motarbeidet deres negative motstand mot hans positive makt. Fagforeninger forente arbeiderne og utviklet sin rett til å streike og holde tilbake arbeidskraften sin som et kraftig forsvarsvåpen.
Organisering var en viktig del av denne operasjonen, og enorme fagforeningsbevegelser tok form i alle nasjoner i den vestlige verden.

Industrikapitalistene svarte med å bygge sine egne enorme truster og foreninger, som snart strakte seg langt utover nasjonale grenser til internasjonale føderasjoner knyttet sammen av de ultimate kapitalistiske overherrene over internasjonal finans. I mellomtiden utvidet også arbeiderne sine fagforeninger til stadig større organisasjoner, søkte sine internasjonale tilknytninger, og til slutt så de hen til Moskva og Stalin for en ledelse i verdensrevolusjonen. Slik vokste de rivaliserende organisasjonene innen internasjonal finans og internasjonal sosialisme opp, stilt opp for det marxistene inderlig håpet ville bli den siste kampen for det sosiale årtusenet. En merkelig parallell, faktisk, til den internasjonale organiseringen av det føydale Europa under keiser og pave for det mange millioner den gang forestilte seg var et religiøst årtusen.

Hvorfor har dette årtusenet blitt uutholdelig holdt tilbake? Produksjonskraften har blitt enormt utvidet av de vitenskapelige oppfinnelsene og tekniske fremskrittene de siste årene, og likevel er levestandarden til massene av folket fortsatt lav og de sosiale forholdene beklagelige.
I mellomtiden innebærer økt produksjonseffektivitet bare etableringen av en enorm hær av arbeidsledige. Hvordan skal dette forklares? Hvorfor henger den sosiale revolusjonen i brann?

MAKTENS PRIVILEGIUM

Forklaringen er at maktorganisering fører med seg sin egen korrupsjon. Utviklingen av gigantiske fagforeningsorganisasjoner gir lederne av disse organisasjonene enorm makt.
De blir deretter motvillige til å risikere organisasjonene sine i kulminasjonen av klassekrigen for å skape en klasseløs stat, der slike organisasjoner vil miste sin viktigste begrunnelse. Handel

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fagforeningsledere som kommanderer over millioner av menn, like mye som monopolkapitalister som kommanderer over millioner av penger, har en egeninteresse i å opprettholde et system som gir dem stor personlig makt.

Så har vi en ny og korrupt syntese. Finansfolk og fagforeningsfunksjonærer inngår våpenhvile, og senere inngår de til og med allianser for å forsvare systemet som er så gunstig for begge. Det første sviket kom da fagforeningslederen, Ben Turner, møtte den internasjonale jødiske finansmannen Alfred Mond (senere Lord Melchett) og signerte den beryktede Mond-Turner-avtalen som forkastet streikevåpenet. Det andre og mer alvorlige sviket har kommet mer nylig da fagforeningssjefene og finansfolkene i verdenskapitalismen slo seg sammen for å «forsvare demokratiet» og «bevare friheten». Internasjonalisme som først søkes som et middel for utvidet organisering for klassekrigen blir et mål i seg selv, noe som arbeidere må være forberedt på å ofre lønn, arbeidsforhold og selve livet for. Så kommer bønnene for Abessinia og Tsjekkoslovakia, Kina og Spania, mens arbeidsledighet og elendighet øker hjemme.

Hva er alt dette annet enn den gamle, velkjente kampen for å bevare privilegier – denne gangen maktens privilegium? Slik er den triste konklusjonen av den marxistiske klassekrigen i den vestlige verden. Fødselsprivilegier måtte vike for rikdommens privilegier: begge bøyer seg nå for maktens privilegier som besittes av sjefene, både menn og penger.

DEN KLASSELØSE REVOLUSJONEN

Den dialektiske prosessen slutter imidlertid ikke der. Man kan ikke rope «Stopp» mer til historien enn til tidevannet. Tesen om monopolprivilegier fremkaller uunngåelig dens antitese, og denne antitesen er den folkelige massebevegelsen til alle klasser som lider under finans- og fagforeningstyranni. Endelig dukker håpet om en ekte «klasseløs» stat opp, for antitesen til «sjefstyre» er den «klasseløse» revolusjonen. Alle klasseprivilegier er nå likvidert. Noen få menn alene besitter makten som er gitt dem av millioner av arbeidere eller millioner av aksjer, og utøver i dag denne makten for å opprettholde systemet som gir den. Mot disse mennene reiser tidevannet av den klasseløse revolusjonen seg.

Det er neppe overraskende at denne nye revolusjonære kraften skulle ta en nasjonal form.
Patriotisme alene har alltid vært den følelsen som har forent alle klasser i samfunnet i felles handling. Derfor er det til patriotismen alle klasser vender seg for å frigjøre seg fra et tyranni som enten utøves av fremmede selv (for det meste jøder) eller av menn som har knyttet seg til et internasjonalt perspektiv.

Slik spiller fascismen sin rolle i samfunnets dialektiske utvikling. Den revolusjonære bevegelsen i det tjuende århundre er like sant en del av den historiske prosessen som den demokratiske bevegelsen i det attende eller den proletariske bevegelsen i det nittende alltid var. Den neste syntesen gjør seg allerede gjeldende. Uansvarlig maktutøvelse har provosert frem folkelig opprør. Man kunne forvente at dette opprøret ville ta en anarkisk form i indignert forkastelse av personlig makt. Likevel, som svar på den uunngåelige synteseloven, griper folkelig opprør etter makten som sitt eneste middel til å beseire tyranni. Prinsippet om fasisme er den ansvarlige maktutøvelsen av den folkelige nasjonale lederen som er betrodd av folket med myndighet til å handle i deres navn. Uansvarlig makt utfordret av nasjonalt opprør skaper den sanne syntesen av nasjonal autoritet som er ansvarlig for bruken av sin makt overfor nasjonen.

SLUTT PÅ KAMPEN?

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Det gjenstår bare å diskutere hvorvidt fascismens klasseløse revolusjon avslutter den sosiale prosessen og perfeksjonerer den klasseløse staten. Dette må i stor grad forbli et spørsmål for fremtiden. Man kan håpe at dialektikken nå kan gå utover nasjonen til perfeksjonen av verdensordenen, eller heve seg over det politiske til den kulturelle sfæren. Uansett virker det logisk å forvente at en klasseløs revolusjon har en mye bedre sjanse til å skape en klasseløs stat enn en bevisst klasserevolusjon som kommunismen, som har produsert en stat i Sovjet-Russland som fortsatt er sterkt opptatt av klasserivalisering og raskt skaper sitt eget byråkratiske tyranni av et sterkt utrensket kommunistisk mindretall.

Det er også betegnende at alle fascistiske stater har vært intenst opptatt av å etablere en organisk samfunnsstruktur og underordne alle kunstige klasseskiller til nasjonaltjeneste.
Dette tyder absolutt på at den klasseløse revolusjonen fører til grunnleggelsen av den klasseløse staten, og dermed til slutten på kampen for klasseprivilegier, som Marx fordømte. Det kan godt hende at den nasjonale revolusjonen vil oppnå det marxismens internasjonale revolusjon ikke har klart å etablere.

Uansett søker ingen fascist et jødisk «tusenårsjubileum» der kampen skal opphøre og stagnasjon inntreffe. Nok for oss til at vi må hanskes med vår tids onder og delta i den historiske prosessen som likevel vil bringe gjenfødelse til en tid sunket i skitten materialisme. Klassekamp er et symptom på materiell egoisme. Middelalderens Europa kjente andre mål og høyere idealer. La oss avslutte klassekampen slik at den vestlige menneskeheten kan vende blikket mot edlere ting. Vi hyller disse fremtidige kampene, de større konfliktene som ennå ikke er kommet.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

De arveløse av jorden av Francis Mcevoy

THER er så mange av oss som, i likhet med dere, bondefolk i Storbritannia, ble født og oppvokst i det åpne landskapet, og som, før de ble drevet av den moderne kapitalismens fordervende tyranni til å søke sitt levebrød i de sterile byene, kjente gleden ved å våkne hver morgen i ren luft til fuglesang, eller vindens stemme i trærne, til solens glød, frostens svie eller det myke regnet som klirret på gresset. Vi elsket naturen i alle dens humør og i alle dens årstider, for vi var en del av den. Vi levde liv i den største enkelhet, og derfor med den dypeste tilfredshet. Den beste av alle Guds gaver til menneskeheten, robust helse og sinnsro, var vår, for vi brøt ingen lov, menneskelig eller guddommelig. Vi ba så lite om livet – bare om å arbeide for en beskjeden avkastning, og dermed få nok til å leve på våre fedres land.

Men de svarte dagene kom over jordbrukslandene. Vi ble ødelagt av systemet som presser folket i Storbritannia inn i kontorer og fabrikker, og overlater jordbruket til utlendingene. Britisk produserte produkter for importerte matvarer.

Uansett hvor mye et slikt system skader folket, fysisk, intellektuelt, moralsk eller utsetter dem for faren for hungersnød i krigstid, er det et «lønnsomt tilbud» – for noen.

Og slik kom vi til de store byene, til økonomisk slaveri. Vi ble kontorister, fabrikkarbeidere, butikkansatte, mistet brunfargen i ansiktene våre og levde det engstelige, sjelløse livet som lønnsslave. Vi ble fortalt at vi skulle være takknemlige, og om nødvendig kjempe, for velsignelsene demokratiet har overøst oss med. Et demokrati som legemliggjør grådighet, materialisme, trivialitet og kommersiell utnyttelse av ethvert menneskelig behov og instinkt. En forkrøplet menneskehet hittil ukjent i historien, utenfor Sovjet-Russland. Lenge leve den «lille mannen», standardisert som en masseprodusert bil, svermen av «Babbits» fra serviceleilighetene og forstedene, propagandert, utnyttet og brutifisert, i «dette vårt England»!

Det er sant at ikke alle har forlatt landet ennå, men hvor mye lenger kan den hardt prøvede resten fortsette kampen mot en økonomisk orden som i bunn og grunn er fiendtlig, som fører borgerkrigen mellom fabrikker og gårdsbruk? Herrer, Englands bønder, vårt land er slave av eksportkapitalismen, som legger all sin vekt på byene, industrialisering og urbanisering.

Hva kan det tilby dere annet enn midlertidige lindrende midler for å stilne skriket fra deres minkende antall, og for å vinne tributten fra deres forvirrede stemmer? Dere har blitt fortalt at noe vil bli gjort for dere; en forsikring av sannsynligvis like mye verdi som slagordet «hjem egnet for helter» fra det foraktelige minnet. Når dere har bevist at det er nytteløst, la det da, i navnet til deres britiske manndom og tradisjoner, være for siste gang. Den britiske unionen har en politikk som vil redde dere og Storbritannia, og gjøre det mulig for alle som ønsker det, og de vil bli legion, å vende tilbake til sine fedres land. Dere har utvilsomt hørt og lest mye til vår vanære, men har dere aldri tenkt på at det kan være en grunn til dette – at vi kan utfordre interesser som ikke er deres, eller våre, eller folkemassenes? Er hele denne nedverdigende kampanjen så uinteressert, tror dere? Kommer dere lenger til å bli fortalt akkurat hva dere kanskje, eller kanskje ikke, liker, om deres politiske meninger viljeløst begrenses til humbugen til de «gamle gjengene»? Døm selv vår policy, slik den påvirker deg, uten noen perfide påminnelser fra pengepressen. ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

Dere vil oppdage at vi er ivrige nasjonalister, fullstendig hengivne til velferden til britisk jord. Industrien vil også blomstre, for den vil bli hjulpet av pengene som nå finansierer utlendingene, men ikke på bekostning av landbruket. Det vil være en rettferdig og sunn balanse, i stedet for dagens skjeve, antisosiale økonomi.

Vi landflyktige elsker jorden like høyt som noen av dere. Det er feil å si at vi sikte mot tyranni. Vi kunne ikke, selv om vi ønsket det, tyrannisere over folket i Storbritannia.

Landsbygdas død varsler nasjonens død, for fra jorden springer alt liv, fysisk og åndelig. Du, som instinktivt forstår disse sannhetene, må vite at vi ikke er villedet, som pryder dem på våre bannere.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Bedriftsøkonomi
av A. Raven Thomson

EN Et STORT problem har blitt skapt for den moderne verden av kollapsen av det nåværende økonomiske systemet. Vi kan ikke lenger tolerere et system som dømmer de fleste av oss til fattigdom midt i den største overfloden menneskeheten noensinne har kjent, som fratar millioner av mennesker retten til å tjene til livets opphold, og som bringer faren for krig stadig nærmere i den internasjonale kampen om krympende verdensmarkeder. Hva er årsaken til dette universelle sammenbruddet? Hvor har vi gått galt?

Før vi fullt ut kan forstå årsaken til problemet, må vi vurdere den trefoldige naturen til det organiserte samfunnet som følger: —

- En sentralregjering som har myndighet til å planlegge og styre det nasjonale livet.
- En rekke sosiale grupper med ulike formål og interesser.
- En masse individer utstyrt med initiativ- og foretaksomhetsevne.

Den klassiske økonomiske teorien fra det nittende århundre omhandlet nesten utelukkende det tredje og minst organiserte aspektet av samfunnet, og mislikte enten statlig eller gruppeinnblanding i økonomiske anliggender. I tidligere tider med relativ knapphet kan det ha vært en viss begrunnelse for dette synet, ettersom individets initiativ og foretak da var av avgjørende betydning for å utvikle latente produksjonskrefter og fremme teknisk oppfinnelse. Det er åpenbart at individet ville utvikle sine initiativ- og foretakskrefter til best mulig effekt, hvis det ble gitt størst mulig grad av økonomisk frihet, og det er nettopp dette økonomene fra Manchesterskolen krevde da de forfektet «laissez faire» og frihandel.

Uansett fordelene med økonomisk frihet for å løse problemet med knapphet, har den blitt en positiv trussel mot sosial velferd i en gryende tidsalder med overflod. Det er ikke nødvendig å fordømme klassisk økonomisk teori som sådan, men vi må innse at det ikke kan finnes absolutte «lover» for økonomi uavhengig av sosial organisering. Det individualistiske systemet var uten tvil svært nødvendig i en tidsalder med knapphet, og vi må takke Manchesterskolen for å ha løst produksjonsproblemet, men tiden er nå inne for et nytt økonomisk system i tråd med behovene i en ny tidsalder. Individuell virksomhet oppmuntret av fullstendig utnyttelsesfrihet har satt en stopper for knapphet, men er fullstendig ute av stand til å fordele den overfloden den har skapt til folket som helhet. Produksjon er i sin natur en individuell eller høyst en gruppeprosess: distribusjon, derimot, er basert på hele samfunnets behov, og kan åpenbart ikke lykkes uten en stor grad av bevisst sosial planlegging.

Sosialisme og klassekampen

Ettersom individualismen nå har passert sin nytteperiode og har blitt en reell fare for økonomisk fremgang, er tiden inne for å rette fokuset for økonomisk interesse mot den sosiale gruppen, om ikke mot nasjonen som helhet. Hittil har de som har angrepet det nåværende systemet kraftigst, og har tatt i bruk kollektive begreper som «sosialist» eller «kommunist», aldri egentlig ...

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

hevet over gruppehensyn. Til tross for deres storslåtte påstand om å «nasjonalisere» produksjonsmidlene, ligger selve grunnlaget for sosialistisk og kommunistisk appell i overdrivelsen av klassedifferensiering og insisteringen på «klassekrig». En slik klassebevisst doktrine tilhører tydeligvis den sosiale gruppens sfære, og klarer ikke å føre til noen forståelse av hele samfunnet som en levende organisk enhet. Faktisk bekrefter sosialistens vekt på internasjonalisme, og hans fornektelse av patriotisme, hans manglende evne til å forstå de fulle implikasjonene av sosial organisering, som burde heve seg langt over klassehensyn for å realisere et nasjonalt formål. Den ultimate «reductio ad absurdum» nås når det sovjetiske regimet i Russland hevder at det er «proletariatets diktatur», for dette ville innebære en gruppes permanente og bevisste overtakelse over det nasjonale livet.

Klassekrigen blir faktisk en ren absurditet i en overflodens tidsalder, for hvilket formål kan det være med en kamp mellom klassene når det er nok til alle? Klassekrigen er verken mer eller mindre enn en grusom levning fra knapphetens tidsalder, som bare kan fortsette inn i vår tid på grunn av ineffektiviteten i vårt nåværende økonomiske system. Løs fordelingsproblemet, og klassekrigen er over. Uansett er oppdelingen av samfunnet i stridende klasser i stor grad en kunstig oppfinnelse av Karl Marx, for det blir stadig vanskeligere å differensiere eiende og utbyttede klasser, ettersom det moderne livet blir mer og mer komplekst.

Karl Marx hadde ingen anelse om de store aksjeselskapene som spredte eierskapet over et enormt antall mennesker som vanligvis tjener til livets opphold i industrien; han forutså heller ikke det store antallet organisatorer og ingeniører, eksperter og teknikere som ville bli plassert mellom arbeidsgivere og arbeidere gjennom utviklingen av den moderne industrien.

Selv om vi aksepterer samfunnets inndeling i arbeidsgivere og arbeidere, følger det imidlertid ikke nødvendigvis at deres interesser er motstridende. Det er sant at både arbeidsgivere og arbeidere anser seg selv som motstridende hærer med motstridende interesser, men dette oppstår fra en manglende evne til å forstå fordelen av kollektiv organisering for begge parter. I tilfellet med hver eneste bedrift er det åpenbart at arbeidsgiverens og arbeidernes interesser er motstridende, og at hvis arbeiderne krever for høye lønninger, vil det ikke være noen profitt igjen for arbeidsgiveren, mens hvis arbeidsgiveren kan tvinge ned lønningene, vil han nyte en høyere profitt. Det følger imidlertid ikke at arbeidsgivere og arbeidere som helhet derfor kan gagne sin egen klasse på den andres bekostning. Faktisk, i en overflodstid, som i dag, går arbeidernes og arbeidsgivernes interesser hånd i hånd. Det er åpenbart at den moderne industrien trenger store og voksende markeder. Forsøket på å finne disse i illusorisk internasjonal handel har mislyktes sørgelig de siste årene, med det resultat at industriherrer nå vender seg mer og mer mot hjemmemarkedet.

Det er imidlertid tydelig at kjøpekraften i hjemmemarkedet i stor grad vil bli bestemt av lønnsnivået, slik at det faktisk har blitt i arbeidsgiverens interesse at arbeiderne skal få høyere lønn slik at de kan kjøpe produktene fra den moderne industrien.
De sosialistiske arbeiderne vil helt sikkert ikke utvide sin tro på klassekampen til det punktet at de nekter høyere lønninger, for det vil gagne arbeidsgiverne!

BEDRIFTSKONSEPETET

Vi ser da at det nåværende økonomiske systemet har mislyktes fordi det la for mye vekt på individets interesser, men at den sosialistiske og kommunistiske doktrinen har like stor feil fordi den opphøyer den sosiale gruppen på bekostning av samfunnet som helhet. Fascismen vender seg til det tredje alternativet og insisterer på å behandle samfunnet som en enkelt organisert korporativ stat, kontrollert og planlagt av en sentralregjering bemyndiget med tilstrekkelig ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autoritet over individ og gruppe for å beskytte helhetens generelle velferd og fremme det nasjonale formålet. Dette er det felles konseptet om nasjonen som en organisme av høyere orden, men i hovedsak lik menneskekroppen, med organer og funksjoner som tjener et kollektivt formål.
Det er det essensielle grunnlaget for organiseringen av det fascistiske regimet i Italia, som regulerer forholdet mellom italienske arbeidsgivere og arbeidere langs felles interesser i henhold til reglene i det berømte arbeidspaktet.

Et slikt system, basert på et helt nytt konsept om økonomisk formål, vil kreve en like ny vitenskap om økonomisk tilpasning til sosiale behov. Jeg tror at denne nye økonomiske vitenskapen vil bli utarbeidet i dette landet, som så lenge har vært verdens kommersielle sentrum. Det ville være nytteløst å ignorere det faktum at både Italia og Tyskland, de første landene som innførte en fascistisk politisk grunnlov, har hatt de største vanskelighetene med å utvikle den økonomiske siden av sitt regime, selv om de begge har respondert langt bedre enn demokratiske land på belastningen av verdensdepresjonen. Vi må huske at selv om demokrati og liberale prinsipper først kom til Frankrike og kontinentet, var det i Storbritannia at de økonomiske implikasjonene av liberalismen ble utarbeidet av Manchester-skolen av individualister. Ettersom det var Storbritannia som ga denne farlige, nesten katastrofale, økonomiske teorien til verden, vil det tydeligvis være Storbritannias plikt å anvende de nye prinsippene i fasismen på den økonomiske sfæren og produsere fremtidens kommersielle struktur som vil erstatte de diskrediterte restene av liberal frihandel.

BEDRIFTSPRINSIPPER

Det kan ikke være en del av den nåværende diskusjonen å legge grunnlaget for en slik vitenskap, men visse prinsipper innen bedriftsøkonomi står umiddelbart i kontrast til dagens individualisme. I stedet for det «økonomiske mennesket» hvis personlige egoisme var det essensielle grunnlaget for den gamle skolen, skal vi ha det «økonomiske fellesskapet» som individet vil engasjere seg i patriotisk tjeneste for. I stedet for klasser av mennesker som slår seg sammen for å beskytte sine felles «interesser», skal vi ha yrkesgrupper som slår seg sammen i funksjonell tjeneste for samfunnet som helhet. I stedet for konkurranse mellom individer som kjemper for å leve, hver mot alle og djevelen tar den siste, skal vi ha samarbeid mellom individer for deres felles fordel.

Hvordan skal disse prinsippene settes ut i livet? Først og fremst, utvilsomt gjennom utøvelse av myndighet. Disiplin og kontroll må innføres i kaoset i dagens økonomiske anliggender.
Redselen i det nåværende systemet, som gir næring til klassekrigens flammer og gir den sosialistiske agitatoren grunnlag for sitt angrep på «kapitalismen», stammer i stor grad fra den utilbørlige utøvelsen av økonomisk makt av den mektige personen som har samlet tilstrekkelig eiendom eller kapital til å utøve en merkbar innflytelse på kommersielle anliggender og dermed fremme sine interesser med urettferdige metoder. Under fascismen vil ingen person få lov til å bruke sin eiendom i denne forstand som et middel til å utøve makt til egen fordel. «Makt» er regjeringens monopol.

Her har vi det komplette svaret til sosialisten som krever avskaffelse av privat kapital og nasjonalisering av produksjonsmidlene. Det er sant at den private kapitalisten tidligere har misbrukt sin kontroll over kapitalen for å fremme sine egne interesser, men det rettferdiggjør ikke avskaffelsen av privat eiendom, men snarere kontrollen over bruken av den for å forhindre antisosial handling. Sannheten er at sosialisten ikke er mer enn en misfornøyd borger, som misunner kapitalisten hans rikdom og makt. Implikert aksepterer han det borgerlige prinsippet om at eieren kan gjøre hva som helst.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

han liker med sine egne, og kan derfor ikke finne noe alternativ for kapitalistisk utnyttelse enn omfattende konfiskering, som overvelder den gode kapitalisten med den onde. Fascismen erkjenner at kapital og penger har gitt individer makt som de har misbrukt tidligere, og krever tilstrekkelig autoritet og handlingsmidler fra velgerne til å håndtere den mektigste egeninteressen i landet. Som Oswald Mosley har sagt det helt klart: «Under kapitalismen bruker kapitalen nasjonen til sine egne formål: Under fascismen bruker nasjonen kapitalen til sine egne formål.»

Det er åpenbart upraktisk at myndighetene, uansett hvor mektige og effektive de er, skulle forsøke å planlegge hele nasjonens økonomiske anliggender i detalj. Dette ville være en fornektelse av all gruppeorganisering, som er en essensiell del av et sunt samfunn, og ville ha en tendens til å videreføre og forverre den nåværende trusselen om byråkrati som raskt sosialiserer dette landet. Sosialister og konservative konkurrerer om å øke makten og innflytelsen til Whitehall, som raskt er i ferd med å bli den «nye despotismen» som Lord Chief Justice Hewart har forutsagt. Under fascismen vil mye av denne byråkratiske kontrollen bli delegert igjen langs nye linjer med funksjonell organisering til selskaper som kontrollerer de viktigste industriene og industrigruppene i landet. Jordbruks-, fiske-, transport-, gruve- og medisinselskaper vil erstatte departementene i Whitehall, og vil bli bemannet av menn som har jobbet seg opp gjennom sin industri og sitt yrke, og vil være mye bedre skikket til å kontrollere det enn noen fast embetsmann. Disse nye institusjonene for industrielt selvstyre vil erstatte lokalt selvstyre, som raskt blir utdatert i møte med den raske moderne kommunikasjonen og den bredere planleggingen av offentlige tjenester. På denne måten vil gruppeorganiseringen bli transformert fra det mer rigide strukturelle grunnlaget fra fortiden til det mer fleksible funksjonelle grunnlaget for fremtiden.

Selskapene vil bli gitt en svært stor grad av selvstyre til å avgjøre alle interne saker angående industriene de kontrollerer, og arbeidsgivere, arbeidere og forbrukere vil alle være representert i selskapets råd. Arbeidsgiverne vil være representert gjennom sin arbeidsgiverforening, og arbeiderne gjennom sin fagforening, mens regjeringen vil utnevne forbrukerrepresentanter til å ivareta interessene til allmennheten og interessene til andre selskaper som er spesielt interessert i produktet. Selskapet vil være pålagt å fastsette standarder for lønn og arbeidsvilkår for industrien mellom arbeidsgivere og arbeidere, og også priser og konkurransevilkår mellom arbeidsgivere og forbrukere. Alle avtaler som inngås vil være juridisk bindende for hele industrien, og enhver arbeidsgiver eller arbeider som bryter det som i realiteten er en vedtekt fra selskapet, vil være skyldig i en lovbrudd som han kan bli brakt inn for en domstol for. Faktisk vil arbeidsgiverforeninger og fagforeninger forventes å opprettholde disiplin blant medlemmene sine, som vil utgjøre 100 % av den aktuelle industrien. Med slike tilstrekkelige voldgiftsmidler vil både streik og lockout selvfølgelig være forbudt, men arbeidsgivere, arbeidere eller forbrukere kan appellere til selskapsministeren, som sitter i råd med representanter for alle industriselskaper, for en rettferdig avgjørelse i tråd med generell industriell praksis og nasjonal velferd. Det vil sees at ved denne delegeringen av myndighet og selvstyre til selskapene vil den sentrale lovgivende forsamlingen bli fritatt for en stor grad av detaljert lovgivning som for tiden hindrer parlamentets arbeid.

BRUK AV BEDRIFTSORGANISASJON

Så langt kan den nye økonomien virke som en interessant ny oppfatning, men av tvilsom praktisk betydning

******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

verdi for å kompensere for deres betydelige kompleksitet. Et slikt system er imidlertid ikke uttenkt bare som en intellektuell øvelse, men har enorme fordeler akkurat der det nåværende systemet er spesielt svakt. La oss for eksempel ta det verste problemet av alle, nemlig fattigdom midt i overfloden, som oppstår fra det de konservative pleide å kalle «overproduksjon», men som kanskje bedre beskrives som «underforbruk». Denne mangelen i det nåværende systemet kan åpenbart bare rettes opp ved å oppnå en mye høyere levestandard når folket er i stand til å konsumere den enorme produksjonen av moderne vitenskap og teknikk. Dessverre tvinger det individualistiske systemet ned kjøpekraften enten i form av lønn eller profitt i en periode med overflod, på grunn av den intense konkurransen om å selge varer på et allerede overfylt marked, noe som tvinger produsenter til å senke prisene i et nådeløst forsøk på å erobre markedet. Under fascismen vil imidlertid priser og konkurransevilkår bli kontrollert, og ingen produsent vil få lov til å presse arbeiderne sine mot selskapets forskrifter for å stjele en marsj på konkurrentene. Ikke bare vil nedgangen i kjøpekraft bli stoppet på denne måten, men hele lønnssystemet kan heves permanent ved samordnet handling over hele industrifeltet. Slike handlinger er åpenbart helt fornuftige og har blitt forfektet av flere offentlige menn de siste årene, men dessverre kan de ikke gjennomføres under det nåværende individualistiske systemet, for hvis en enkelt arbeidsgiver var dum nok til å forsøke å heve lønningene til sine arbeidere for å oppnå nasjonal gjenoppretting, ville han snart finne mange upatriotiske konkurrenter som ville kutte sine og drive ham ut av markedet. Det er bare under disiplinen og kontrollen til det organiserte fascistiske regimet at en slik politikk kan gjennomføres med suksess.

På samme måte kan den store plagen arbeidsledighet også kureres, for det er åpenbart at dette utelukkende er et resultat av den fullstendige mangelen på organisering i vår nåværende nasjonaløkonomi.
Det må til enhver tid være en viss mengde arbeid i dette landet, beregnet i arbeidstimer, som må utføres, og et visst antall arbeidere som er villige og ivrige etter å utføre dette arbeidet.
Arbeidet kan absolutt fordeles over det totale antallet arbeidere ved en justering av arbeidstiden, slik det for tiden gjøres i Italia, hvor 40-timersuken innføres. Faktisk vil den fascistiske regjeringen i dette landet heller søke en mer fordelaktig løsning i retning av å heve folks levestandard enn å forkorte arbeidstiden, men uansett blir arbeidsledighetproblemet fullstendig og permanent løselig i organiseringen av en planlagt korporativ stat.

FINANSENS FUNKSJON

En av de største manglene ved det nåværende systemet har vært at det ikke har gitt samfunnets ulike yrker og profesjoner en følelse av deres funksjonelle formål om å tjene helheten. Dette har ført til de verste resultatene innen finansverdenen, hvor pengemakt har blitt skammelig utnyttet av bankfolk og finansfolk til egen fordel. Det er faktisk ingen overdrivelse å si at dette landet, i likhet med mange andre, er dominert av et diktatur av høyfinans, som er langt mer interessert i den lukrative avkastningen fra det utenlandske obligasjonsmarkedet enn i det britiske folkets velvære. Den første og mest presserende oppgaven til den fascistiske regjeringen vil være å bryte ned dette nåværende diktaturet av internasjonal finans, og erstatte det med et autoritativt regime bemyndiget av nasjonen til å håndheve et funksjonelt og sosialt formål selv på de mektigste interessene i landet.

Pengenes funksjon, som altfor ofte glemmes i dag, er å legge til rette for utveksling av varer og tjenester. Det faktum at vi synes det er så vanskelig å utveksle varene våre ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

og tjenester i dag er en klar indikasjon på at finanssektoren ikke klarer å utføre sin primære plikt overfor samfunnet. Uansett hvor dyktige og oppfinnsomme våre teknikere og oppfinnere måtte være, kan ikke folks levestandard heves til et høyere nivå med mindre tilstrekkelig valuta og andre byttemidler settes i omløp. Ellers vil det eneste resultatet av oppfinnelser og rasjonalisering av industrien være å kaste flere og flere menn ut av arbeid. For tiden lider vi av en svært alvorlig begrensning av penger, som bankene gjennomfører i forfølgelsen av sin deflasjonspolitikk. Årsaken til denne politikken er todelt. For det første er det en viss medfødt konservatisme som fortsatt klamrer seg til gullstandarden for valuta som en siste levning fra byttehandelens tidsalder.
For det andre innser finansfolk at en begrensning i mengden av varen de handler med gjør den mer verdifull og dem selv mektigere. Av disse to grunnene er ikke mengden penger i omløp tilpasset, slik den burde være, volumet av potensiell produksjon i landet, men er begrenset til en andel av forsyningene av et visst edelmetall, gull, i sentralbankens hvelv. Det er tydelig at de tilgjengelige forsyningene av dette metallet er fullstendig irrelevante for distribusjonsproblemet som finanssektoren må løse, og faktisk er mengden gull i hele verden ynkelig utilstrekkelig til å finansiere den enorme produksjonskraften i moderne industri. Likevel, i stedet for å utvide valuta og kreditt for å møte behovene til industriell utvikling, prøver våre finansmestere å gå tilbake til gullstandarden ved å begrense produksjonen til grensene som er satt av verdens gullforsyninger. Utvilsomt opprettholder og utvider internasjonale finansfolk på denne måten sin kontroll over verdensanliggender, men bare på bekostning av å dømme størstedelen av verden til fattigdom midt i overflod.

Den fascistiske regjeringen vil insistere på en reversering av denne unaturlige dominansen av finans over industrien. Det må gjøres fullstendig klart at finans har en funksjon i tjeneste for industrien, og på ingen måte er egnet for den industriregjeringen som den har tilranet seg. Ikke bare må oppmuntringen til utenlandsk produksjon i konkurranse med vår egen gjennom de utenlandske børsnoteringene til City of London bringes til en slutt, men våre finansfolk og bankfolk må tvinges til å møte distribusjonsproblemet som de så konsekvent har neglisjert tidligere. Vi har allerede påpekt at fremtiden for vår handel ligger i gjenopplivingen av hjemmemarkedet, og finans må nå rette oppmerksomheten mot midler for å få til denne gjenopplivingen ved å øke folkets kjøpekraft.

Dette innebærer et enormt og revolusjonerende brudd med alle de helligste tradisjonene innen bankvirksomhet, for det essensielle ved problemet er at det involverer finansiering av forbruk. Hittil har bankfolk begrenset sin virksomhet utelukkende til finansiering av produksjon i den kommersielle sfæren, for avbetalingsvirksomhet finansierer egentlig ikke forbruk, ettersom den bare pantsetter fremtidig kjøpekraft for å oppnå umiddelbart salg.
Vi må finne en metode for å finansiere en høyere lønnsskala for å frigjøre produksjonskraften. For tiden er selvfølgelig en slik prosedyre umulig i et individualistisk system som er engasjert i intens konkurranse, og enhver arbeidsgiver som gikk til banken sin og ba om en kassekreditt for å betale høyere lønninger, ville med rette bli fordømt som en galning, for han kunne ikke gi noen garanti for at konkurrentene hans ville gjøre det samme eller ikke ville senke lønningene sine for å kapre markedet fra ham. Lord Beaverbrook, som ofte har tatt til orde for høyere lønninger, har aldri vært i stand til å overvinne denne essensielle vanskeligheten.

Bedriftsøkonomi tilbyr imidlertid en umiddelbar løsning, nettopp for formålet med
Bedrifter skal kontrollere og regulere lønnssatser og arbeidsforhold, slik at hvis fascistene
Hvis regjeringen førte en politikk med høyere lønninger, ville det ikke være snakk om at upatriotiske eller fremmedkontrollerte bedrifter holdt seg tilbake for å utnytte konkurrentene sine; alt ville være

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

tvunget til å overholde de samme standardene. Hvis arbeidsgiveren deretter gikk til banken sin og ba om en kassekreditt for å gjennomføre sin del av programmet, ville bankmannen ikke ha noen problemer med å imøtekomme ham, for han ville vite at den økte kjøpekraften i hele samfunnet ville resultere i økte bestillinger og større velstand for det bestemte firmaet han drev forretninger med. Det er på denne måten fascismen ville heve folks levestandard og plassere det større volumet av valuta og kreditt i omløp som er nødvendig for å finansiere industriens økte produksjonskraft.

Denne politikken for pengepolitisk ekspansjon må tydeligvis innebære et fullstendig brudd med gullstandarden, og mer konservative kritikere kan frykte for valutaens stabilitet som følge av dette.
Fascismen påpeker imidlertid at penger i realiteten er et krav på varer og tjenester, og at ingen person i sin normale forstand egentlig går til en bank og krever gullbarrer for sine pengesedler: han er fullstendig fornøyd hvis han kan veksle pengene sine mot de varene og tjenestene han trenger. Nå er det åpenbart mange varer og tjenester tilgjengelig i dette landet for tiden: faktisk lagerbygninger fylt med varer, og over to millioner av våre landsmenn som tilbyr sine tjenester forgjeves. Så lenge vi ikke utsteder sedler som ikke er dekket av tilgjengelige varer og tjenester, kan det ikke være noen fare for inflasjon; så fascismen vil basere valutaen på det brede grunnlaget for hele nasjonens produktive ressurser, i stedet for på det smale, usikre grunnlaget av gull i Bank of England.

IMPERIUMS AUTARKI

Den eneste gyldige kritikken av denne politikken med korporativ organisering av industrien, som hever hele folkets levestandard, ligger i argumentet om at dette landet i stor grad er avhengig av utenrikshandel, og derfor ikke har råd til en høyere levestandard enn konkurrentene på verdens markeder. Dette argumentet kan imidlertid faktisk tilbakevises ved å referere til eksemplet med Henry Ford, som produserte verdens billigste bil samtidig som han betalte de høyeste lønningene. Han ble i stand til å gjøre dette av det enorme hjemmemarkedet i Amerika, som gjorde det mulig for ham å introdusere masseproduksjonsmetoder og konkurrere gunstig på markedene i land med en mye lavere levestandard. Faktisk mister vi våre markeder i utlandet, ikke fordi våre varer er dyrere enn konkurrentenes, men heller fordi disse markedene blir stengt for oss av uoverstigelige tollbarrierer, bak hvilke innenlandske industrier raskt utvikles. Uansett hvor billige varene våre måtte bli, kan vi ikke forvente at andre land skal ødelegge sine egne industrier og sette sine egne folk ut av arbeid for å kjøpe dem. Uansett kan orientalske folk, som japanerne, overby oss håpløst når spørsmålet om lønnssatser tas i betraktning.

Eksporthandel er ikke i noen tilfeller avgjørende for et lands velvære, ettersom det innebærer å sende varer ut av landet for utlendinger å konsumere, i stedet for å beholde dem hjemme for å heve levestandarden til den lokale befolkningen. Bare finansmagnatene i City of London vil i det lange løp dra nytte av et overskudd av eksport, siden det er på grunnlag av dette overskuddet at de utsteder de store utenlandske lånene, som de mottar så rikelige provisjoner fra. Eksport er egentlig bare berettiget til å betale for nødvendig import, og importen til dette landet kan reduseres kraftig ved å utelukke alle importerte varer som vi kan produsere hjemme. Det er et skandaløst faktum at store mengder produserte varer importeres til dette landet, som godt kunne produsertes her, og det finnes ingen unnskyldning for vår forsømmelse av hjemmejordbruk bare fordi ressursene våre ikke er tilstrekkelige til å fø hele befolkningen vår. Vi bør produsere minst maksimalt med hjemmedyrkede produkter før vi går ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

i utlandet for resten.

Selv etter at vi har produsert det maksimale utvalget av varer i dette landet, ville det være meningsløst å benekte at vi ikke kan gjøre oss helt selvforsynte, men på den annen side er det svært få produkter vi trenger som ikke kan finnes noe sted i det britiske imperiet.
Fascisme er ingen snever Little England-politikk, men har en stor imperial plan for autoristisk utvikling å tilby imperiet som helhet. En mye større andel av det voksende hjemmemarkedet vil bli tilbudt domineene enn det som ble tilbudt i Ottawa, for utenlandsk konkurranse vil bli fullstendig utelukket. Det kan ikke være noen tvil om at imperiet som helhet vil være fullstendig villig til å samarbeide i et slikt økonomisk system, som vil danne et fullstendig selvforsynt imperium isolert fra virkningene av verdenskriser og verdensdepresjoner, og i stand til å bygge opp en høyere levestandard enn det som hittil har vært kjent.

Til slutt må vi forestille oss fasismens bedriftsprinsipper anvendt på internasjonal handel. Importøren vil ikke lenger få lov til å kjøpe i hvilket som helst marked han anser som passende, men han vil være forpliktet til å arbeide gjennom et utenrikshandelsråd, som vil bruke nasjonens kjøpekraft som et middel til å vinne eksportmarkeder. Helt fra starten av vil fascismen innføre politikken om at Storbritannia kjøper fra de som kjøper fra Storbritannia, og hvis et fremmed land ønsker å selge oss varer vi mangler, vil de bli pålagt å akseptere våre varer i retur. Etter hvert som andre land tar i bruk lignende metoder, vil vi til slutt komme frem til et generelt system med organisert byttehandel fra land til land, som er det eneste praktiske middelet for planlagt internasjonal handel, fritt for intrigene til internasjonal finans og obligasjonene til internasjonal åger.

BEDRIFTSVERDENSORDEN

Det må ikke antas at fascismen er fullstendig egosentrisk i nasjonal forstand. Det er selvsagt et essensielt trekk ved fascistisk filosofi å sette sitt eget land først, men det ville være forhastet å anta på den grunn at fascismen innebærer nasjonal rivalisering og kan føre til krig av økonomiske årsaker. Tvert imot er en svært alvorlig fare ved det nåværende systemet at den stadig økende kampen om verdensmarkedene kan føre til krig. I Det fjerne østen har det faktisk allerede funnet sted kriger om markeder, og det er bare med nød og neppe de europeiske maktene har unngått å bli trukket inn i kampen. Faktisk vil det bedriftsbaserte systemet for økonomisk planlegging minimere faren for krig, for det vil bringe de økonomiske årsakene til krig under bevisst menneskelig kontroll. Det vil ikke lenger være et spørsmål om at hvert land dumper maksimalt med eksport på sine naboer, men om at autoritative regjeringer med full bedriftskontroll over sine nasjonale økonomiske anliggender møtes for å dele og utveksle de essensielle råvarene som kreves for deres industrielle utvikling. Siden det ikke er mangel på disse råproduktene, og siden produksjonen av dem faktisk har blitt drastisk redusert for å forhindre at markedet oversvømmes, burde det ikke være noen vanskeligheter med å komme frem til en minnelig løsning på dette relativt enkle problemet når nasjonene først har forlatt den latterlige ideen om at de kan tjene seg selv på å ødelegge hverandre.
Rivalisering vil det helt sikkert bli i fremtidens verden, men rivalisering i prestasjoner, ikke i konkurranse. Det er bare langs linjene av den korporative organiseringen av samfunnet og det økonomiske livet at vi kan oppnå fred og velstand i en ordnet verden. La oss spille vår rolle ved å sette orden på våre egne nasjonale anliggender og oppmuntre andre nasjoner til å gjøre det samme.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Nazibevegelsen i perspektiv av James Drennan

De italienske fascistene har aldri forsøkt å gi den enorme rasemessige bakgrunnen til italiensk nasjonalisme som Herr Hitler har produsert som den intellektuelle inspirasjonen til «Dritte Reich». Hvis noen folk hadde en fristelse til å basere moderne politikk på påstander fra tidligere historie, kunne det ha vært Romas herrer, men Signor Mussolini ser ut til å sikte mot en ultimat paneuropeisk assosiasjon basert på fascismens konsepter snarere enn en bokstavelig gjenoppliving av romersk territorial herlighet. Herr Hitler, derimot, har utarbeidet et ideal om tysk (eller arisk) raseeksklusivitet, som har dype røtter i tysk historie. Imidlertid trenger dette tyske konseptet, hvis det forstås riktig, ikke på noen måte å være i konflikt med den italienske forståelsen av fascisme som en trosbekjennelse som er bestemt til å danne det åndelige grunnlaget for Vestens gjenfødelse. Det bør heller ikke være i konflikt med den opphøyde oppfatningen av det britiske imperiet, som inspirerer fascismen i Storbritannia, for det oppstår ikke på noe tidspunkt noen interessekonflikt. Tvert imot kan alle de ulike bidragene til teorien om verdensfascisme være komplementære snarere enn forstyrrende.

For å forstå nazistenes adopsjon av den rasemessige tolkningen av historie, som først ble formulert i løpet av forrige århundre av ikke-tyske forfattere som franskmannen Gobineau og engelskmannen Houston Stewart Chamberlain, og som ble tilpasset av nazilederne som grunnlag for et revolusjonært ideal akseptert av de tyske massene og som drivkraften bak den nåværende statspolitikken i det tyske riket, er det nødvendig å vurdere visse forhold og trender i tysk historie over hele perioden de siste tusen årene. Bare gjennom en slik studie kan vi komme frem til det moderne tyske folkets trosgrunnlag og forstå hvilken retning Tysklands herrer sannsynligvis vil lede et folk som er hengivent overbevist om gyldigheten av sin tro.

Det var de germanske stammene som på 700-tallet virkelig overtok de keiserlige oppfatningene i det gamle Roma. Karl den stores imperium – kalt Vestens keiser – var etnisk mer tysk enn fransk, og det var først etter hans død at de fransk-gaullistiske elementene ble skilt fra de tyske, da arvingene til de forskjellige delene av hans herredømmer avla ed, henholdsvis på fransk og tysk dialekt. Så sent som på 1200-tallet fortsatte Hohenstaufen-keiserne å betrakte hele Italia og en stor del av det som nå er Frankrike som provinser i det tyske riket. Det er verdt å bemerke at mens Tyskland på dette tidspunktet knapt strakte seg øst for Elben, var Nederlandene, Burgund og deler av Savoy og Franche-Comte i ulik grad og til forskjellige tider inkludert i de keiserlige herredømmene.

Det er en av feilene ved historieundervisningen i dette landet at vi sjelden får muligheten til å se vår egen historie i perspektiv og i forhold til resten av Europas. I de fire århundrene mellom Ludvig den tyske tronbestigelsen i 825 og Fredrik IIs død i 1250 – omtrent perioden i vår egen historie mellom Alfred den stores og Henrik IIIs regjeringstid – var Europas historie i stor grad Tysklands historie. I en periode da vår egen historie var overordentlig provinsiell – da hendelsene var like fjernt fra hendelsene i hovedstrømmen i europeisk historie som for eksempel den individuelle historien til det moderne Norge er fra dagens Europas – var Tyskland åstedet for de store kampene som så fødselen av

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Middelalderens europeiske kultur, og dens keisere, som Henrik Fuglejegeren, Otto den store og Fredrik Barbarossa, ble voldgiftsmenn i Vest-Europa og herskerne over begivenhetene fra Jylland til Sicilia, fra Burgund til Ungarn. Det er nødvendig å forstå betydningen av denne perioden for moderne tyskere for å forstå deres ekstraordinære stolthet over sin historie, og deres følelse av frustrasjon og innesperring i de territoriale forholdene i etterkrigstidens Europa.

Otto den store – som døde i 973, for nesten tusen år siden – har i løpet av de siste årene blitt den fremste skikkelsen i nazistenes pantheon, og portrettene hans figurerer i tyske bokhandlere nesten like ofte som portrettene til Hitler og Göring. Hele prosessen i Tysklands historie er faktisk et eksempel på fenomenet «stanset utvikling», og de særegne manifestasjonene vi forbinder med samtidens tyske nasjonale psykologi stammer fra «frustrasjonskomplekset» som er dets uunngåelige avledede. Selve omfanget og svingen til Hohenstaufen-makten var det tyske folkets undergang. De strålende keiserne i denne linjen var fascinert av drømmen om det Karl den store paneuropeiske riket, og i mer enn et århundre sløste de bort tyskernes styrke på å forfølge sine italienske ambisjoner. Otto den stores tidligere politikk hadde vært å konsolidere en stor tysk stat. Hohenstaufene ble tiltrukket av de paneuropeiske forestillingene som habsburgerne ble arvinger til. Og Hohenstaufens undergang etterlot Tyskland svekket og uten sentralmakt, i det øyeblikket England og Frankrike var på nippet til å utvikle seg mot den nasjonale statsdannelsen som til slutt ble oppnådd under Tudor- og Valois-dynastiet. Feilene i Hohenstaufens politikk fremstår enda mer tragiske fra et tysk synspunkt, når man husker at den store «Drang nach Osten» av tyskerne over Elben og rundt kysten av Østersjøen ble utført av de teutoniske riddere under Fredrik IIs regjeringstid, og at denne drivkraften til slutt ble avbrutt i sine bredere muligheter ved at drivkraften fra det tyske sentrum sviktet.

Det er nesten nøyaktig tre århundrer mellom Fredrik IIs død i 1250 og Martin Luthers død i 1546, og selv om dette er en nokså vilkårlig inndeling å gjøre, er den tillatt for generaliseringsformål. Denne perioden på tre århundrer så en fullstendig forvandling, både i det tyske folkets fremtidsutsikter og karakter. Det er tre hovedhistoriske strømninger som hadde en grunnleggende innflytelse på den senere utviklingen av tysk historisk liv.

For det første mistet både de tyske og norditalienske byene den økonomiske overlegenheten de hadde hatt i middelalderen, da de vokste opp langs den viktigste øst-vest-ruten for handelen mellom Europa og det bysantinsk-saracenske østen. Tyrkernes erobring av Konstantinopel ødela i stor grad velstanden i alle regionene langs denne ruten, og oppdagelsen av Amerika og åpningen av Kappruten flyttet sentrum for økonomisk makt til landene langs Atlanterhavskysten – Spania og Portugal, England, Frankrike og Holland. Det er faktisk ingen overdrivelse å si at både reformasjonen i Tyskland og trettiårskrigen på 1600-tallet hadde sine røtter i den enorme prosessen med økonomisk forskyvning som må ha fulgt denne forskyvningen av hovedhandelssentrene.

Den andre store historiske strømningen i denne perioden var habsburgernes fremvekst i Hohenstaufenes fotspor. Habsburgerne var tyske fyrster med store personlige herredømmer i tyske landområder, men selve deres posisjon i Østerrike – Østermark Mark – på Tysklands østlige mars gjorde dem i hovedsak ikke-tyske i sine interesser. Habsburgernes tradisjonelle politikk forklarer lett nok det ekstraordinære hatet som pantyskerne, og

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

spesielt nazistene, har for hele den «østerrikske teorien». Habsburgerne – i likhet med de tidligere Hohenstaufene – betraktet seg selv som arvingene til Romerriket, og de gjorde krav på verdensherredømme, eller i det minste, i praktisk politikk, på et paneuropeisk overherredømme. Dette fantastiske huset var, i forskjellige perioder i sin historie, en italiensk makt, en spansk og søramerikansk makt, en slavisk makt, en makt med ambisjoner i Asia – og til og med i Afrika – men det var aldri en makt som bevisst lot rent tyske interesser dominere.

spilte en stor rolle i de fire århundrene etter tyrkernes erobring av Konstantinopel. De stoppet tyrkernes militære fremgang vestover, og de etterfulgte de bysantinske keiserne som de viktigste sivilisasjonsagentene i hele Sørøst-Europa. Men deres rolle var like verdifull for Europa som den var katastrofal for oppfatningen av tysk nasjonalitet.
Deres opptatthet av Middelhavet utsatte enhver gjenforeningsprosess i Tyskland på ubestemt tid, og deres dynastiske politikk førte i praksis til det som tilsvarte delingen av de tysktalende landene.

Den tredje viktige innflytelsen på utviklingen av tysk historie var delingen av de tysktalende landene, og transformasjonen av hele den rasemessige karakteren til befolkningene som kalte seg tyske, som fant sted i perioden 1250–1550. Dette fenomenet var av største betydning, spesielt når man husker at det var i samme periode at nasjoner som engelskmenn, franskmenn og spanskmenn, og til og med ungarere, tsjekkere og polakker dukket opp og ble konsolidert, og Europa begynte å anta de formene vi er kjent med i dag.

I Karl den stores tid var ikke forskjellene mellom teutonere og frankere særlig klart definert. England, under det saksiske hegemoniet, var i stor grad et tysk kongerike, og det samme kan sies om Nord-Italia under langobardene. Først fant det sted en absorpsjon av tyske elementer i England, Øst-Frankrike og Nord-Italia. Denne prosessen hadde egentlig blitt fullført lenge før Fredrik IIs død i 1250. I løpet av de påfølgende tre hundre årene ble Tysklands vestlige grenser skjøvet tilbake mot Rhinen. Regioner som Burgund og Franche-Comté ble mer franske og mindre tyske. Nederlandene ble definitivt ikke-tyske. Sveits tok form, og betydelige tyske befolkninger ble knyttet til den sveitsiske ideen. De viktige tyske marsjene i Østerrike ble en integrert del av det stort sett ikke-tyske habsburgske riket. Resultatene av disse løsrivelsene er fortsatt betydningsfulle i moderne europeisk historie. De forklarer det østerrikske spørsmålet.
De forklarer Alsace-Lorraine-spørsmålet – feiden om en region som aldri helt har sluttet å være tysk og som aldri har blitt helt fransk. De forklarer også nazistenes forsøk på å gjenopplive den pan-tyske bevisstheten, ikke bare i Østerrike og Tsjekkoslovakia, men også i mindre grad i Nederland og Danmark, i Sveits og Belgia.

Men samtidig som de tyske språkgrensene ble presset tilbake mot Rhinen, og mens befolkninger av det mest autentiske tyske blodet ble forvandlet til sveitsisk, fransk og nederlandsk, spredte det tyske språket og den tyske kulturen seg raskt mot øst, og de primitive ikke-tyske befolkningene i Nordøst-Europa lærte å tenke på seg selv som tyskere. Den tyske koloniseringen østover var arbeidet til de teutoniske ridderne som erobret og proselytiserte de slaviske og finske stammene øst for Elben, og senere bortenfor Oder, og til de tyske hansabyene som var engasjert i å grunnlegge handelssentre langs hele Østersjøens kyst. Til syvende og sist ble den tyske fremgangen i denne retningen bremset av Polens militærmakt, og av rivaliseringen mellom de skandinaviske statene, og selvfølgelig senere av Russlands fremvekst som en stormakt i begynnelsen av ...

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

attende århundre. Men det var en stor prestasjon, spesielt når man husker at denne drivkraften ble presset til sin avslutning mellom det trettende og femtende århundre, da den sentrale tyske inspirasjonen var svak, og til mange tider ikke-eksisterende. Rollen til hansabyene og de teutoniske riddere i Østersjøen tilsvarte i stor grad den til de italienske republikkene og de latinske ridderordenene i Middelhavet, som klarte å opprettholde en aggressiv italiensk politikk i øst på et tidspunkt da ingen sentral italiensk makt eksisterte.

I den halve fiaskoen til middelalderens «Drang nach Osten» skal det andre elementet i «frustrasjonskomplekset» oppdages, som ligger til grunn for den moderne tyskerens tolkning av landets historie. Nazistene – særlig det man kan kalle den «prøyssiske skolen» som general Göring og herr Rosenberg tilhører – ser stadig etter en gjenoppliving av tysk penetrasjon og kolonisering av de baltiske landene, som kompensasjon for innesperringen av tyske aspirasjoner i Vesten.

Det viktigste resultatet av middelalderens «Drang nach Osten» var grunnleggelsen av den prøyssiske staten. Den autoktone befolkningen i Preussen var i stor grad av slavisk og finsk opprinnelse – de mest primitive stammene i Nord-Europa – blandet med de krigerske og trengende elementene som hadde migrert østover fra de eldre setene for tysk kultur. Prøysserne ble utryddet som et folk, som et resultat av to århundrer med den mest blodtørstige krigføringen i middelalderen.

Reformasjonen i Tyskland – som dekker mesteparten av 1500- og 1600-tallet – kan i visse henseender betraktes som en stort sett ubevisst bevegelse av frustrert tysk nasjonalisme mot pan-tyske – romersk-katolske oppfatninger av habsburgerne. Reformasjonen kulminerte i trettiårskrigen, som ødela Tyskland i nesten et århundre etterpå, og som alvorlig lammet habsburgernes makt. Gjenopprettingen av tyrkisk makt, som ble demonstrert under beleiringen av Wien i 1683, var et resultat av svekkelsen av habsburgerne, og trettiårskrigen førte sannsynligvis til at det tyrkiske styret i Sørøst-Europa forlenget i mer enn to århundrer.

Fremveksten av det franske monarkiet var en alvorlig og varig trussel mot konsolideringen av enhver form for tysk enhet. Frans I samarbeidet med tyrkerne mot habsburgerne, og det var Valois som først begynte å spille for en polsk barrikade mot Tyskland i øst. I det påfølgende århundret var det Richelieu som virkelig beveget de tyske brikkene under trettiårskrigen. Resultatet av hans politikk var å overlate Tyskland til Bourbon-monarkiet i et århundre, inntil fremveksten av Preussen under Fredrik den store introduserte en helt ny kraft i tysk politikk.

Med Fredrik den stores tilstedeværelse nærmer vi oss den moderne fasen av tysk historie – og kampen mellom Hohenzollern og Habsburg, mellom det protestantiske, halvttyske Preussen som strebet etter å være tysk, og det tyske Østerrike, som strebet etter å være ikke-tysk, og – innenfor dynastiske grenser – paneuropeisk, som var en av de viktigste, om enn indirekte, årsakene til den siste krigen. Reformasjonen hadde vært innenfor visse tyske grenser, en pan-tysk bevegelse, og den kan også anses å ha representert en reaksjon mot den økonomiske tilbakestående tilstanden som Tyskland hadde falt i som følge av endringen av handelsruter i løpet av det femtende århundre. Wallenstein, utvilsomt den største tyskeren i sitt århundre, hadde brede, om enn vage, ideer om pan-tysk enhet, og han møtte sin død som følge av intriger med de nordtyske prinsene mot Habsburgs hus' interesser. Fredrik den store utfordret alvorlig det habsburgske hegemoniet i Sentral-Europa, og han utnyttet Frankrikes svakhet i den førrevolusjonære perioden til å bryte ned den polske barrikaden mot Preussen i øst. Napoleonskrigene var knapt mer enn et ubehagelig mellomspill i rivaliseringen ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

mellom de to germanske maktene. Resultatene deres styrket den prøyssiske posisjonen betraktelig, for de svekket de uavhengige fyrstehusene i Tyskland, og tillot Preussen å tvinge de mindre statene inn i tollunioner i løpet av første halvdel av det nittende århundre. Fredrik den store hadde erobret Schlesien. Hans etterfølgeres tvungne deltakelse i den kontinentale blokaden under Napoleonskrigene la grunnlaget for tyske produksjonsindustrier som ble opprettet for å fylle gapet som ble etterlatt av utelukkelsen av britiske varer. Tollunionene forente de gamle hansabyene med Preussen, og et modernisert Nord-Tyskland møtte et østerriksk imperium som egentlig var en overlevelse fra renessansen.

I 1866 ble Østerrike presset ut av Det tyske forbund og hadde opphørt å være en tysk makt. Omtrent samtidig ble hun presset ut av Italia, som hun egentlig hadde dominert frem til etter første halvdel av det nittende århundre, og hun opphørte nå å være en italiensk makt. Men her kan man observere den forbløffende politiske fleksibiliteten til Habsburg-dynastiet.
I løpet av siste halvdel av det nittende århundre hadde Østerrike en rask tendens til å bli en slavisk makt, som hersket over et mindretall av tyske undersåtter som tilfeldigvis bodde i Østerrike og Böhmen. Det er mulig at Østerrike kunne ha overlevd som en ungarsk-slavisk konføderasjon dersom Frans Josef hadde dødd tidligere og Frans Ferdinand hadde levd lenger. Men den gamle keiseren, som han fortalte kong Edward, «kunne aldri glemme at han var en tysk prins».

I løpet av de tjue årene før krigen vokste det frem en mektig pantysk bevegelse i Østerrike, ledet av Karl Leuger – den populære borgermesteren i Wien – som virkelig ønsket å se slutten på det habsburgske riket og monarkiet, og foreningen av de tyske delene av riket innenfor Stor-Tyskland. Hadde enten den pantysk-tyske løsningen eller den «føderale» (slavistiske) løsningen til erkehertug Frans Ferdinand vært oppnådd, kunne Europas historie ha fått en noe annen drivkraft. Men hohenzolierne hadde faktisk overtatt rollen til hohenstauferne og habsburgerne. Sistnevnte hadde praktisk talt blitt manøvrert til vasallfyrster, og med utviklingen av trippelalliansens politikk ga hohenzolierne bare en ny kraft og et nytt direktiv til den paneuropeiske politikken til de tysk-romerske keiserne.

Adolf Hitler vokste opp i atmosfæren av den pan-tyske propagandaen i Wien før krigen, og i sine skrifter etter krigen fordømmer han bittert det han anser som den anti-tyske og rent dynastiske og kapitalistisk-monopolistiske politikken som han tilskrev Hohenzollern-familien. Han var også imot den koloniale ekspansjonspolitikken som Hohenzollern-familien initierte, og som eldre nasjonalistiske politikere som Hugenburg og Schacht fortsatt holder seg til. Det er derfor nødvendig å huske på disse to viktige tendensene som styrer nasjonalsosialistisk politikk i praksis. For det første er nazipolitikken i hovedsak nasjonal ved at den er en reaksjon på den katastrofale pan-europeiske politikken til Habsburg-familien og Hohenzollern-familien. I Bismarcks ånd, som erklærte at «hele Østspørsmålet ikke er verdt beinene til en eneste pommersk grenadier», avviser den enhver ambisjon om å bringe ikke-tyske territorier under tysk styre. På den annen side byr den på en utfordring for det etablerte statssystemet i Europa når den understreker nødvendigheten av å bringe alle territorier bebodd av tysktalende befolkninger inn under strukturen til «Drittes Reich».

Overfladisk sett virker de pantyske gjenerobringene til nazistenes idealister uforenlige med fortsatt fred i Europa. Men det Herr Hitler ser ut til å drive med, fundamentalt sett, er å erkjenne at Tyskland ikke bare må betraktes som en likeverdig stormakt, men at disse maktene også må tillate en legitim ekspansjon av Tyskland, og om nødvendig finne veier til ekspansjon. Der

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Det er ingenting spesielt umoralsk med en ambisiøs tysk territorialpolitikk. I løpet av de siste femten årene har vi tolerert den eksklusive og ubøyelige kontinentalpolitikken til det franske demokratiet, og Folkeforbundet har i stor grad blitt brukt til å favorisere utviklingen av en ny slavisk gruppe i Øst-Europa. Det er nødvendig å huske at europeiske grenser alltid har vært ekstremt flytende, og det finnes ingen historisk begrunnelse for å anse dem som spesielt permanente i vår tid i europeisk historie.

I Øst-Europa må den slaviske gruppen – Polen, tsjekkerne og balkanskslaverne, i motsetning til russerne – anses som et ganske permanent element i europeisk historie. Både Polen og Böhmen var egentlig eldre stater enn Preussen. På den annen side er Russland et relativt nytt fenomen, som først dukket opp som en europeisk makt på begynnelsen av 1700-tallet. Det var arbeidet til to store herskere – Peter den store og Katarina den store. Den siste krigen så Katarinas arbeid bli ugjort, og den russiske grensen ble skjøvet tilbake bak Pripet-myrene. Bolsjevikene har gjort mye for å undergrave både det kulturelle og nasjonale grunnlaget for det tidligere russiske imperiet. Stabile institusjoner og ideer har blitt ødelagt, og de mange folkene som utgjør Sovjetunionen utvikler oppløsningstendenser i et tempo som ikke er allment anerkjent. Russland er i ferd med å bli et politisk ingenmannsland – et faktum som ser ut til å bli satt stor pris på av japanerne i det ytterste øst.

I denne forbindelse får den nylige tysk-polske pakten betydning og indikerer muligheten for en helt ny orientering i baltisk politikk. Både Tyskland og Polen trenger det som kan defineres som rom for «bondeekspansjon». Herr Hitler og andre forkjempere for nazistisk ideologi, som Darre og Rosenberg, har understreket at det Nazi-Tyskland sikter mot er tomme territorier der den tyske bonden kan dyrke jorden sin, og der tyske samfunn kan bygge opp sine liv som en integrert del av Tyskland. Det er en helt annen oppfatning enn den «koloniale imperialismen» til Hohenzollern-familien og de moderne konservative nasjonalistene som Schacht og Hugenburg. Nå ville ikke en vellykket krig mot Polen løse det tyske problemet med «bondeekspansjon», for Polen i seg selv er tett befolket og har en voksende befolkning. Men begge landene har ambisjoner i øst som ble bremset på 1600- og 1700-tallet av svensk intervensjon og av Romanov-rikets fremvekst. De fikk en nylig påminnelse om mulighetene for disse ambisjonene da tyskerne okkuperte de baltiske provinsene under krigen, og da polakkene okkuperte Ukraina i 1920.

De ukrainske nasjonalistene, som ønsker separasjon fra Russland, har svært viktige forbindelser med Berlin og Warszawa, og det er mulig at disse elementene kan være avgjørende for å formulere grunnlaget for en felles tysk-polsk politikk i det «fjerne østlige» Europa. Enhver utsikt til krig er naturligvis urovekkende, men det synes åpenbart at den mest direkte måten å gjøre fremtidig krig uunngåelig i Vest-Europa på er å ignorere ikke bare tyske ambisjoner, men også tyske behov. Og en frigjøring av tyske energier mot øst virker uendelig mye å foretrekke fremfor en «blokering» langs Rhinen og i Østerrike – som er det eneste ultimate alternativet.

Det er bemerkelsesverdig lite fiendtlige følelser mot Storbritannia i Nazi-Tyskland, og det ser heller ikke ut til noen tendens til å rette offisiell propaganda mot Storbritannia, til tross for den overordentlig provoserende holdningen som deler av pressen i dette landet – og også visse politiske grupper siden nazistene kom til makten – har inntatt. Det finnes selvfølgelig en agitasjonsbevegelse for å få de afrikanske koloniene tilbake til Tyskland, men inspirasjonen til denne agitasjonen kommer i stor grad fra de nå uviktige konservative nasjonalistiske kretsene. Meningene kan være forskjellige om verdien av disse spesielle koloniene, enten for oss selv eller for tyskerne, men Herr Hitler selv bekjenner forakt for «den koloniale imperialismen» som inspirerer nasjonalistgru

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

En politikk basert på «eksportkapitalisme» – og dette er politikken som krever kolonier – er absolutt i strid med den økonomiske teorien om «den autoriske staten», og det kan trygt sies at nazistene – i hvert fall i den nåværende fasen – ikke ønsker å gå inn på det afrikanske feltet igjen. Hele vekten i propagandaen deres er på å gjenopprette bondelivet som grunnlag for den autoriske staten, og på behovet for ytterligere landområder geografisk tilstøtende Tyskland, hvor de tyske bondesamfunnene kan spre seg og utvikle det tyske bedriftslivet der nazistene ser begynnelsen og slutten på alle ting. Hvis en slik politikk bringer dem i konflikt med makter og interesser som ikke er britiske interesser, er det neppe Storbritannias oppgave å dra på korstog for å opprettholde immuniteten til det mest korrumperende tyranniet som noen gang har tilsmusset menneskehetens historie.

[1] Bortsett fra muligens under keiser Josef IIs korte regjeringstid.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Sosialdemokrati i forfall
av John Beckett

EN En analyse av resultatene fra mellomvalget siden forrige stortingsvalg viser at Arbeiderpartiet har økt sine gjennomsnittlige meningsmålinger med nesten 15 prosent i forhold til 1929. I 1929 sikret partiet seg 289 seter, og med fem uavhengige medlemmer som støttet dem, hadde de en lobbystyrke på 294. Tretten flere seire ville ha gitt dem makt. Basert på tallene fra 1929 ville en økning i meningsmålingene tilsvarende mellomvalget være tilstrekkelig til å gi partiet et klart flertall i parlamentet. I mangel av noen stor tendens mot fascisme i deres første valgkamp, kan man konkludere med at det ikke finnes noen annen faktor som kan unngå en slik rekkefølge. Pendelens vanlige sving vil finne sted, og de to sidene av Representantenes hus vil bytte om som fotballag i pausen.

Ingenting ville være morsommere, om det ikke var tragisk, enn å studere de ulike meningene som våre «nasjonale ledere» og pressen har uttrykt om den sannsynlige kursen når parlamentet kontrolleres av Labour. De spenner fra visjoner om Storbritannia på den helrøde ruten, med Sir Stafford som sjåfør, til den milde komforten til Mr. Greenwood og Dr. Dalton, som maler oss et bilde av Storbritannia uendret, bortsett fra velstand, med en frontbenk av utrolig «gentleman» supermenn som øker husleien i Mayfair like jevnt som de glatter ut slummen fra landets vakre ansikt.

Stor tragedie, rød ruin og velgjørende effektivitet er alle spådd etter tur. Det er forbløffende at ingen av profetene har tatt seg bryet med å nøye undersøke prinsippene for sosialdemokratiet som Arbeiderpartiet er basert på, og skjebnen til disse prinsippene (eller mangelen på prinsipper) i hvert land der de har blitt prøvd. Denne studien, assistert av en oversikt over Arbeiderpartiets tidligere historie og en upartisk undersøkelse av ledernes karakter og resultater, peker uunngåelig på konklusjoner som er mindre dramatiske, men mye mer skremmende enn noen av dem vi allerede har vurdert.

Hensikten min er å hevde at en arbeiderpartiregjering verken betyr revolusjon eller evolusjon. Det betyr ryggradsløs regjering av intetmenn uten veiledende prinsipper; det betyr å drive retningsløst i et virvar av uoppriktighet; det betyr uartikulert alarm midt i økonomisk usikkerhet og finansiell panikk forsterket av nervøse og uerfarne ministre.

Uten at det er til fordel for den svake, kan man stole på at Arbeiderpartiet vil bjeffe på og skremme den øverste. Resultatet vil ikke bli noen plutselig katastrofe som lett kan håndteres, men en uttømming av nasjonens vitalitet og en akselerasjon av forfallet til en slik hastighet at det kan være umulig å stoppe det. Teorien om sosialdemokrati er riktignok sammenfattet i Arbeiderpartiets egen offisielle apologi for 1933: Vi har kanskje vært ineffektive, men vi har vært på rett spor hele tiden.

Stilt overfor de endrede økonomiske forholdene som følge av den enorme fremgangen i produksjonskraft takket være moderne maskineri og vitenskap, har de tre grunnideene fascisme, kommunisme og sosialdemokrati kjempet om overherredømmet i den siviliserte verdens sinn helt siden 1918.

Ved første øyekast er sosialdemokratiet det mest attraktive. Kommunismen krever det umulige.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

kaos og offer for å oppnå svært kontroversielle resultater. Fascismen retter en sterk oppfordring til den høyere, selvfornektende siden av menneskene. Gjennomsnittsmennesket er lat og nytelsessykt. Han ønsker ikke å arbeide og akseptere disiplin; fremfor alt ønsker han ikke å måtte tenke og ofre for rasens beste. Sosialdemokratiet lover nytelse uten smerte, idealisme uten anstrengelse, velstand og rettferdighet uten planlegging. Ingen mer effektiv form for dop for massene kunne oppfunnes, og det er neppe å undres over at i Russland, Italia og Tyskland, hvor den fulle styrken av snøstormen forårsaket av krigen ble følt, vendte disse nasjonene seg til sosialdemokratene for frelse.

Plassen tillater ikke en lengre undersøkelse, med sitater, av sosialdemokratiets fiasko i disse landene. Det klarte ikke bare ikke å gjennomføre den fredelige transformasjonen fra rovkapitalisme til sosialisme, slik det hadde lovet, men det klarte ikke å gi den minste kontroll på røveren, som det i hvert fall i Tyskland dannet en rask og fast allianse med. I alle tre landene befant arbeiderne seg langt verre stilt enn de hadde vært før sosialdemokratiet fikk makten, og i alle tre landene viste lærdommen seg tilstrekkelig for dem til å vende ryggen til slike former for demokrati og forsøke å gjenvinne sin prestisje og effektivitet under et nasjonalt lederskap. Russland, det mindre avanserte landet, adopterte en nå raskt forsvinnende form for kommunisme, mens Italia og Tyskland, med et høyere sivilisasjonsnivå, vendte seg til fascismen for å få frelse.

En svært overfladisk undersøkelse av sosialdemokratisk teori er tilstrekkelig til å vise at det
Det som skjedde i disse tre landene var uunngåelig og må skje uansett hvor politikken blir prøvd.

Sosialdemokraten er demagogiens rasjonalisator, mens partiet hans alltid er preget av partigruppe, og dets høye plasser er fylt med menn som kanskje ikke har noe annet å anbefale dem enn kraften i lettfattelig tale. Dets høyeste embeter er åpne for demagogen og bare for ham. Akkurat som dets prinsipper er vage og motstandernes er klare, mangler dets ledere kommunistens fanatisme eller fascistens strenghet. Skaff deg makt ved å stemme – ikke makt til å gjøre ting, men makt til å ta verv. Lov både rike og fattige at du vil være deres venn. Avskaff slummen og spis middag med slumseieren. Øk lønningene, men gi titler til den dårlige arbeidsgiveren.

Nasjonaliser bankene, men adlyd bankmannen. Bekjemp internasjonal kapital med et velkomstkyss.
Kutt ned våpen mens du blander deg inn i alle andre lands virksomhet. Dette er noen av de mer passende slagordene for Arbeiderpartiets kandidater. Det er ikke overraskende at i en verden med dyster virkelighet har denne blandingen av opportunisme, idealisme og ren karaktersvakhet kollapset når ansvaret har blitt lagt på den.

En undersøkelse av Arbeiderpartiets historie viser hvor nøyaktig disse tendensene oppfylles i praksis; og med tanke på det mer avanserte forfallsstadiet i de siterte kontinentale landene, er ingenting mer slående enn å sammenligne deres nyere historie med våre egne erfaringer. Sosiale og økonomiske vanskeligheter har ført til en utbredt erkjennelse av behovet for endring i nasjonens struktur. Den tilsynelatende enkle veien sosialdemokratiet har blitt prøvd; kaos og korrupsjon har fulgt; og lederskap, feilaktig kalt diktatur, har måttet påberopes.

En studie av vårt Arbeiderparti viser nøyaktig de samme tendensene som de sosialdemokratiske partiene som allerede er nevnt. Kan deres mest optimistiske tilhenger virkelig hevde at det i hele partiets tro og politikk finnes to konsistente toner? Selv om vi ikke hadde oversikten over deres tidligere embetsperioder til å bevise det, inneholder talene til lederne deres og spaltene i *Daily Herald* enhver mulig inkonsekvens. Sosialistligaen og den mest rolige fagforeningslederen er forent i sitt ønske om valgseier, men det er umulig å finne én ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

ett enkelt enhetspunkt i deres planer for regjering når seieren er vunnet. Delta på et hvilket som helst Labour-møte der det er mer enn én taler, og hvis talerne går utover høytflyvende ambisjoner om praktisk politikk, vil de mest slående forskjellene umiddelbart dukke opp.

Det første virkelig store parlamentariske Labour-partiet ble gjenopptatt i 1922. Aldri, selv ikke i «det sjeldne parlamentet» i 1906, har en så merkelig samling av særegenheter kommet til Westminster. Ingen bedre beskrivelse kunne gis av dem enn den Scanlon gir i sin bok * *Decline and Fall of the Labour Party*: —*

«Politikk, imidlertid, i likhet med motgang, skaper merkelige sengekamerater, men det er trygt å si at aldri hadde de verste formene for motgang lyktes i å bringe sammen så merkelige, forskjellige typer som de som befant seg klemt side om side i vår Labour-seng. I parlamentet i 1922 sluttet alle med en klage seg til . . . Labour-partiet i den tro at det utelukkende eksisterte for å rette opp individuelle feil; og når en rik person sluttet seg til partiet, følte han eller hun umiddelbart at de burde bli adoptert til parlamentet slik at klagen kunne bli tatt hånd om på riktig måte. ... husk Mr. Egerton Wake, Labours nasjonale organisator, hvis jobb det var å få plassert kandidater, som sa at partiets største plage var en overdose av misfornøyde generaler.»

Alt i alt fant noen særegne eksemplarer veien inn i Arbeiderpartiet ... hver hadde en fast idé: noen konsentrerte seg om utslitte hester, noen om undertrykte minoriteter, forutsatt at minoritetene ikke var for nære. Det var generaler som hadde blitt oversett i krigen og ønsket at hele forfremmelsessystemet skulle endres. Andre (ikke generaler) var villige til å bruke sin tid og energi på å sørge for at sabbatsdagen ble holdt hellig; andre kunne se med sinnsro på de tøffe forholdene som ble gitt til de arbeidsledige, men ville villig ha ødelagt partiet hvis det hadde foreslått å legge til én enkelt arbeiderklubb på listen. Det var andre som trodde at gruppemøter for daglig forbønn hos Gud ville løse fattigdomsproblemet, og det var andre uten bestemte synspunkter på noe som helst.

I 1906, da noen av Labour-parlamentsmedlemmene antydet til verden de store spørsmålene de håpet å vie sine parlamentariske liv til, ba Bernard Shaw om unnskyldning til universet for alltid å ha blitt assosiert med dem. Det finnes ingen oversikt over hva han sa i 1922.

Mindre enn et år senere ble denne brokete forsamlingen landets offisielle regjering.
Etter noen måneder i embetet ble det summarisk avsatt av landet. Fem år med Mr.
Baldwin forberedte det nasjonale sinnet på ethvert alternativ, og i 1929 styrte en arbeiderpartiregjering, bare noen få under et flertall og nesten alltid med et faktisk fysisk flertall innenfor Representantenes hus, med ubehag og vanære i to og et halvt år inntil krisen i 1931 førte til deres midlertidige valgmessige utslettelse.

I Russland rådet Kerenskij til forsiktighet helt frem til det øyeblikket han flyktet fra en indignert og skuffet nasjon, som hadde vendt seg til bolsjevikene for lederskapet han aldri hadde hatt mot til å vise. I Italia okkuperte sosialdemokratene fabrikkene, og siden de ikke hadde noen planer om å drive dem, lot de seg ydmykt bli jaget ut og ødelagt av fascistene, som ga italienerne planer i stedet for taler og handling i stedet for intriger. I Tyskland hadde sosialistene all makt i sine hender i 1919, men løp til *junkerne* i redsel for å få hjelp; i tolv år krøp de tilbake bak Weimar-grunnloven; og i 1933, med knapt et protestlyd, ga de plass for Hitler og den disiplinerte ledelsen til stormtroppene.

Det er ikke overraskende at vi finner en engelsk tidligere sosialistisk parlamentsmedlem som skriver at sosialdemokratiet er avhengig av å aldri oppnå makt for sin eksistens. Denne artikkelen begynte med en advarsel om at

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Arbeiderpartiet må, hvis tall for mellomvalg betyr noe, få verv igjen ved neste valg.
Leseren kan godt spørre seg hvordan det, i lys av de foregående fakta, er mulig for millioner av velgere å stemme Labour igjen. Svaret ligger i den falske unnskyldningen som gis fra alle Labour-plattformer: – «Vi hadde aldri flertall.»

Så utrolig som det kan virke, ser det ut til at den store majoriteten av velgerne oppriktig tror at hvis ytterligere tjue fagforeningsledere eller middelklasseintelligentsia hadde blitt valgt tilbake i 1929 , ville Labour-regjeringen ha lykkes med å oppfylle de mange og varierte utopiske løftene den hadde gitt under valgkampen. Hvordan fraværet av et flertall forklarer for arbeiderne innføringen og tvangsgjennomføringen av definitivt arbeiderklassefiendtlig lovgivning som Anomalies Act og Coal Mines Act gjennom Underhuset – ofte mot noen liberale og konservative stemmer – later jeg ikke som jeg forstår. Hvordan forkynnelsen av klassehat og massenes samling for å knuse kapitalismen skal bli til uhemmet snobberi og krypende underdanighet overfor City of London fordi det er 294 parlamentsmedlemmer i stedet for 307, er et mysterium som aldri blir forklart.

Uansett hva annet som er galt med Arbeiderpartiet, har de gjort mye for å løse problemet med å stille vanskelige spørsmål. De har oppdaget at den beste måten er å vende ryggen til dem. Forklaring viker for fordømmelse; utlegning skjer gjennom fulminering; og manglende innfrielse av løfter gitt i fortiden ser ut til å være mer enn dekket i velgernes øyne av en ekstra generøsitet i å gi løfter for fremtiden.

Hovedbeviset på at Labour ikke kan styre, ligger ikke i deres fiasko, som den har vært foraktelig tidligere, men i psykologien bak deres lederskap og den godtroende troverdigheten til deres menige medlemmer. Den ekstraordinære mildheten som alltid vises i Storbritannia overfor de som folkelig antas å ha jobbet seg opp til høye stillinger, forklarer sannsynligvis den merkelige måten de som er i en posisjon til å vite sannheten, lar Labour-ledernes salvelsesfulle påstander om uvanlige standarder for rettferdighet passere uimotsagt.

Som leder av den nasjonale regjeringen følger MacDonald i dag nøyaktig den samme politikken som da han var den høyt ærede og elskede lederen av en Labour-regjering. Den eneste forskjellen er at denne politikken er mer vellykket fordi han er omgitt av dyktige menn i stedet for ineffektive. Likevel ser vi Labour-ledere som var stolte av å følge ham før 1931, nå håne og fordømme ham for nøyaktig de samme metodene som tidligere, da han brukte dem, de fordømte andre for å protestere mot. Standarden for ærlighet er så lav at Labour-parlamentsmedlemmer fra tidligere og nåværende tid som pleide å stå ved døren hans i håp om å få en sjanse til å åpne den og si «God morgen», nå skylder på alle fortidens forbrytelser på MacDonald, Thomas og Snowden. I ett åndedrag hevder de å være et demokratisk parti; i det neste sier de at i en parlamentarisk gruppe var nesten 300 sterke tre menn ansvarlige for det de nå fordømmer som skurkaktig oppførsel.

Et generelt eksempel på denne uærlige propagandaen kan finnes i uttalelsene som alltid kommer fra Arbeiderpartiets plattformer om at de er det eneste partiet som publiserer en balanse, og deres fordømmelse av de eldre partiene for korrupsjon i salg av æresbevisninger og skjuling av hemmelige inntektskilder. Mange av medlemmene tror utvilsomt på disse uttalelsene når de kommer med dem. På den annen side må mange være klar over at lederne i en årrekke har mottatt store private abonnementer, og disse har blitt brukt etter eget skjønn – abonnementer som aldri har blitt tatt hensyn til i noen uttalelse som noen gang er gitt ut. Arbeiderpartiet har alltid fordømt den tomme pompen om titler, men en undersøkelse av æresbevisningslistene mens de var i embetet tyder ikke på noen endring i den tradisjonelle måten å sette sammen disse listene på. ******ebokkonverteren DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

En større del av Labour-ledelsen er bevisst hyklersk i disse sakene, menige medlemmer er så utrolig godtroende at det er vanskelig å ikke argumentere for at de fortjener det lederskapet de har.

Hva skal bli slutten på demokratiet? Ved å studere sosialdemokratiets historie andre steder, må vår undersøkelse av Arbeiderpartiet i Storbritannia lede oss til å tro at akkurat som det viser alle kjennetegn ved de kontinentale bevegelsene, må også dets fremgang uunngåelig utvikle seg langs de samme linjene. Det kan godt være at dette er alt annet enn en oppmuntrende tanke. Med mindre nasjonen kommer til fornuft innen svært kort tid og får et virilt og praktisk alternativ, er de negative dydene til et finansstyrt konservativt parti nødt til å gi oss et flertall for Arbeiderpartiet i Westminster. De konservative er nødt til å holde en Arbeiderparti-regjering ved makten i minst tolv måneder. Velgerne ville ikke innse hvor ille Arbeiderpartiet var, og glemme hvor ille konservatismen hadde vært, i løpet av den tiden.

Det blir derfor av største betydning at fascismen presenterer dette alternativet uten ytterligere forsinkelser. Den tragiske historien til andre land bør ikke få lov til å fungere ut her. De vendte seg til konstruktiv planlegging og autoritativt lederskap som en siste utvei da de ble brakt til randen av katastrofe av ukonstruktiv reaksjon og forsiktig sosialisme.

En arbeiderpartiregjering som lover å forbedre massenes kår, vil oppdage at skapet er tomt når de når vervet. Dagene er forbi da man, ut av et overskudd, kunne finne noen få millioner for å kjøpe arbeiderne fri. Forbitret over arbeiderpartiregjeringens totale unnlatelse av å hjelpe dem, og oppflammet av den hensynsløse propagandaen deres, vil arbeiderne vende seg til opptøyer og kommunisme som en utvei. Bekymret av de ville talene som holdes for å oppnå verv, vil den investerende klassen trekke inn sine horn med katastrofale resultater for vår økonomiske situasjon. Sosialdemokratiet vil bli stilt overfor sitt historiske problem: – Hvordan tilfredsstille sine støttespillere uten å angripe motstanderne. Det finnes ingen løsning i den sosialistiske trosbekjennelsen. Om mindre enn tre år vil vi stå overfor en reell krise som vil få krisen fra 1931 til å se ut som en svært bagatellmessig affære.

Er det mulig å tro at demokratiet, slik vi kjenner det i dag, vil overleve denne jevne nedturen mot katastrofe? Fascismen må strebe etter å overbevise nasjonen om sine planer nå, og ikke når katastrofen er over oss.

Arbeiderpartiet kan ikke styre, og hvis den korporative staten blir utsatt til sosialdemokratiet har høstet sin avling av kaos, vil nasjonens frelse fortsatt ligge i det faktum at menns sinn er blitt forberedt og svartskjortebevegelsen konsolidert.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fascisme og krig av generalmajor JFC Fuller

Fasismens syn på krig er basert på sunn fornuft, for fascisten er realist. For ham er det nytteløst å overdøve krigens problem med ord og forbannelser, slik det så ofte gjøres av de som har klart å unngå det siste, fordi emosjonalisme er realismes antiteser. Han er åpen for å undersøke problemet slik en lege undersøker en pasient, men han nekter å la seg distrahere av «ære» på den ene siden eller av «grusomhet» på den andre.

Hvis problemet er løsbart, vil det bli løst vitenskapelig, det vil si ved å søke sannheten, opprettholde et upartisk sinn og arbeid på en ordnet måte. Hysteri vil absolutt ikke løse det.

Etter å ha studert krig historisk og psykologisk, kommer fascisten til den konklusjonen at kriger er nødvendige under visse omstendigheter, og at de ikke er det under andre. Derfor bestemmer han seg for at omstendighetene er den viktigste faktoren, at det er disse som skaper kriger, og at krigen i seg selv følgelig ikke er en sykdom, men snarere klimaks i en syk tilstand av fred. Det er ikke mikroben, det er feberen forårsaket av mikroben. Uten denne feberen kan pasienten lett dø av indre forgiftning, men hvis temperaturen stiger over et visst punkt, vil han garantert kollapse; uansett vil han sannsynligvis være fysisk svekket når sykdommen er over. Det er ikke feberen som skal klandres, men dens årsak. Fascisten sier derfor: «Jeg vil takle dette problemet kausalt, og inntil årsaken eller årsakene er eliminert, vil jeg ha et lager av kirurgiske instrumenter og medisiner i hånden, mine mariner, hærer og luftflåter, fordi jeg ikke ser noen grunn til å sette min lit til troskurer og annet kvakksalveri. Følgelig vil jeg ikke ha noe med pasifistisk hekseri å gjøre som setter sin lit til besvergelser, trolldom og pakter.» Det er av denne grunn at han nekter å la seg lure av sin sannhetssøken ved nedrustning og lignende avledningsmanøver, for våpen i seg selv kan umulig skape kriger, like lite som tang og skalpell i seg selv kan skape sykdommer.

«Derfor», sier fascisten, «la oss granske freden, for i fredens misnøye vil årsakene til krig bli oppdaget, og inntil de er eliminert, har jeg ikke til hensikt å kaste bort mine kirurgiske instrumenter. Faktisk, jo mer hysteriske fredsforkjemperne blir, desto sikrere er jeg på at krigen vil komme tilbake, derfor skal jeg sørge for at instrumentene og medisinene mine er de best mulige å få tak i.»

Så vender fascisten seg til den tidsalderen vi lever i, for det er fra denne tidsalderen den neste krigen vil oppstå, og etter å ha studert den upartisk, kommer han til den konklusjonen at det i dag finnes to hovedårsaker til krig, nemlig: overbefolkning og finanspolitisk-økonomisk anarki. Det er disse som gir opphav til militære årsaker – nødvendigheten av å erobre, å terrorisere og å etablere uangripelige grenser.

Den første av disse to hovedårsakene ser han på på denne måten: Uansett hvor beklagelig og irriterende det måtte være, er det et faktum at en sultende mann foretrekker å bryte loven ved å stjele mat enn å dø av sult. I ethvert sivilisert og usivilisert land er det enighet om at en mann har rett til å forsvare livet sitt; hvorfor skulle da denne mannen drepe seg selv av sult når han kan bevare livet sitt ved å tyveri? Følgelig, når et land blir overbefolket, står det overfor to alternativer: det kan begå selvmord i en borgerkrig eller okkupere et nærliggende territorium, noe som betyr krig med mindre det er bebodd.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

av paktberusede pasifister. Dette er fakta som ikke kan motsi. Med Japan overbefolket er det tåpelig av Folkeforbundet å protestere mot japansk ekspansjon. En langt klokere vei ville være å sende noen tusen tonn prevensjonsmidler til det landet årlig.

Det samme problemet står vi overfor i India: Hvitbok eller ikke hvitbok, hvis indere fortsetter å formere seg i dagens tempo, med mindre ekspansjon blir mulig, må India eksplodere før dette århundret er omme. I 1921 var befolkningen 320 millioner og i 1931 350 millioner. Med denne økningstakten vil den være omtrent 700 millioner i år 2001, og med mindre Marie Stopes blir travel eller hver maisstrå får to aks, er en katastrofe dømt til å skje. Dette er et faktum som ingen penn og blekk eller fromme ord kan viske ut; følgelig arbeider fascisten med fakta – han er realist.

Når det gjelder den andre av de to hovedårsakene, blir fascisten umiddelbart konfrontert med det som erklæres som «økonomisk nasjonalisme», som av så mange antas å være bebodd av streikens djevel. Aldri fortryllet av ord eller navn, oppdager han ved å undersøke det at det som egentlig menes, men det det under liberalt demokrati er en kjetteri å hviske, er anarkisk handel: Gå som du vil, gjør som du kan, juks, bestikk, kappløp, og djevelen tar den siste. Markeder og utenlandske lån er store i denne blodløse pengepungkrigen. Jeg vil kort undersøke dem etter tur.

Ettersom alle nasjoner i dag produserer mer enn de kan kjøpe under det eksisterende finanssystemet, overstiger verdensproduksjonen verdens etterspørsel. Markedene blir derfor årsaker til strid og områder for dumping av misnøye så vel som varer. Ettersom det åpenbart er umulig for alle land å selge mer enn de kan kjøpe, involverer private interesser sine respektive regjeringer, og regjeringer rasler med sverdene for å skremme hverandre – deres rasling er dagspressens fornærmelser. Grådighet avler misunnelse, misunnelse, lidenskap og hat, så kommer en hendelse som detonerer oppdemmet emosjonalisme, og det blir krig. Mye av det samme skjer i kampen om råvarer.

En enda sterkere årsak er kampen mellom de store sentralbankene om finansiell kontroll. Hvis varer ikke kan betales med varer, er skyldneren tvunget til å akseptere et lån og går umiddelbart inn i økonomisk slaveri. Som en forfatter sier om internasjonale finansfolk: «Mer enn noen annen makt som er sluppet løs i kaoset i den moderne verden, har de ført til krig.» Når de først er i deres grep, er det bare to måter å komme seg ut av det på: forkastelse eller kamp. Siden det første betyr konkurs og vanære, tyr man vanligvis til det andre.

Dermed skjer det at på grunn av grådigheten og emosjonalismen som er iboende i massedemokratier, blir våpen ikke sett på som kirurgiske instrumenter, men som tvangstrøyer for nasjonal og internasjonal misnøye. Gjennom dem blir interne revolusjoner tvunget og fiendtlige naboer terrorisert, ikke for å opprettholde rettferdighet, men for å opprettholde grådighet. Igjen, det er bare ett skritt fra en tollmur til en befestet grense, og hvis en eksisterende grense er svak, er det all insentiv til å søke en annen som er sterkere. I tidligere dager søkte man sterke defensive grenser for å sikre nasjonal eksistens, nå søkes de for å sikre internasjonal åger.

Den 11. juli 1933 sa Chamberlain i Underhuset: «Vi er fortsatt av den oppfatning vi har hatt hele tiden, og det er at de største problemene verden lider av i dag er internasjonale i sin opprinnelse, og at de bare kan løses ved internasjonal handling og avtale.» Når det gjelder deres opprinnelse, har han rett, men ettersom Satan har en særegen motvilje mot å kaste ut Satan, er fascisten mer enn tvilende når det gjelder hans kur. Det er derfor han ikke tror på nedrustningsavtaler, fredspakter og internasjonale politistyrker som blir snakket inn og ut og deretter ut av medlemmene av Folkeforbundet eller dets støttespillere.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Folkeforbundet står ikke for fred, det står for status quo: det står for en myte, treghet, og ikke for en virkelighetsendring. Verden beveger seg, og vi må bevege oss med den; det kan ikke være noen stans uten å råtne, og råttenhet avler krig, for den forråtner sivilisasjonen. Undersøk for eksempel problemet med Østerrike, som for tiden er sentrum for europeisk råttenhet: I 1918–19 ble et stort imperium redusert til en liten stat med en enorm kapital; det vil si fra en millionærs posisjon til en fattigmann som fortsatt ikke har betalt for huset sitt – Wien – en millionærleie. I 1931 foreslo Tyskland en tollunion, og Frankrike, som følte at de var i ferd med å bli torpedert, var umiddelbart fast bestemt på å torpedere denne unionen ved hjelp av det aldri sviktende ødeleggelsesvåpenet, Folkeforbundets råd. Det var i hovedsak et økonomisk spørsmål, og det ble henvist til avgjørelse for Den faste internasjonale rettsdomstolen og strukket på den politiske hyllen, med vinsjene operert blant annet av Salvador, Cuba, Colombia og Kina – som da var i en tilstand av åpent anarki. Hadde Cuba eller Salvador stemt motsatt, ville unionen ha blitt et fullbyrdet faktum; ettersom ingen av dem gjorde det, ble den forbudt.

Er dette fornuftig eller galskap? Er dette måten å integrere verden og etablere evig fred på?
Det ville vært fornuftig og mer ærlig om Folkeforbundet hadde erklært: «Østerrike er et umulig land, hun er Europas fattigmann, og hvis hun ikke skal få denne unionen, må vi beholde henne og betale henne en lønn på millioner av pund hvert år.» Selv da, hvilken rett ville Folkeforbundet ha hatt til å anta at østerrikerne – et stolt folk – ønsket å bo i et fattighus? For alt de ønsket var selvbestemmelse, og de ønsker det fortsatt, men klarer ikke å oppnå det, for de er tvunget til å leve ikke under en regjering de selv velger, men under et korrupt despotisme.

Faktisk hindres Østerrike i å utarbeide sin rettmessige skjebne ved å påtvinge seg en hemmelig internasjonal politistyrke – pengeinternasjonalen som ikke trenger å kjøpe utenlandske leiesoldater; for den kan alltid ansette hjemmeavlede. Det er denne typen makt, den denasjonaliserte morderen hvis eneste motivasjon er penger, som Folkeforbundet, den nye samveldebevegelsen og den forfallende kapitalismen søker å påtvinge verden. Kunne de gjøre det, ville resultatet før eller siden bli en katastrofal revolusjon som ender i verdensomspennende bolsjevisme. Er dette da deres endelige mål?

Til tross for dette åpenbare politiske skurket, er det fascisten mest av alt protesterer mot det lumske moralske angrepet som iverksettes under dekke av en røyksky av fromme klisjeer og hysterisk hykleri, mot alt som er virilt og åndelig i menneskeheten. Ære, dyd og tro på alt som er edlere enn bare å leve skal underlegges internasjonal juridisk kontroll. Men er fred eller opprettholdelse av fred for enhver pris slutten på livet? Er det ingenting i denne verden som er kjærere enn livet? Er mennesker utelukkende dyr? Med James Martineau mener fascisten at:

«Ærbødigheten for menneskeliv blir ført til en umoralsk avgudsdyrkelse når det holdes helligere enn rettferdighet og rettferdighet, og når synet av blod blir mer forferdelig enn synet av ødeleggende tyrannier og triumferende hykleri ... ingenting kan være svakere eller mer selvmordsbenektende enn at menn som er borgere av et samvelde kunngjør at de på sin side har til hensikt å sette livet høyere enn rettferdighet. Og hvis dagen kommer da nasjoner er fornøyde med å underkaste enhver tvist, uansett opprinnelse, en domstols avgjørelse, kan det hende at verden ikke har blitt bedre, men at menn har blitt slemere og lavere fordi det ikke lenger finnes noe de holder kjærere enn livet.»

Å leve er naturens trang; men å leve rettferdig – det vil si i samsvar med vår dypeste overbevisning – er utvilsomt grunnlaget for all moral og religion. Kan en mann som tror at han gjenspeiler Guds vilje, legge sin tro frem for en politirett for dom? «Lev farlig» ville derfor virke som et edlere og mer rettferdig livsmotto enn

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

«Sikkerhet først», som når det anvendes på menneskehjertet, ikke kan oppnå noe annet mål enn å avle en rase av despiritualiserte evnukker.

Slik har det seg at i fascismens filosofi blir livet sett på som et middel til et mål og ikke som selve målet. Individet er dødelig, men staten, ikke bare massen av individer, men det som er edelt, inspirert og inspirerende i deres historie, med to ord – nasjonal spiritualitet, er udødelig og uendelig mye større. Det er for dette hvert individ må leve, ikke bare for å opprettholde den, men for å opprettholde den med sitt liv, sine tanker og handlinger. Det er en kamp mot det som skal gjøres og ikke bare en tidsmarkering av det som er oppnådd. Hvis det i denne ånden fortsatt er noe av villsvinets aktivitet, himmelen være lovet, er det ennå ingenting av gårdsgrisens treghet.

På grunn av denne dynamikken, denne essensielle viriliteten, står fascismen for fred, men den frykter ikke krig, for alt den frykter er et passivt liv. Derfor lyder fascismens trosbekjennelse om fred og krig som følger:

Krigens legitime mål er en mer fullkommen fred; fordi krig er et kirurgisk instrument.

Det legitime målet for fred er et mer perfekt menneske; fordi fred er et kreativt instrument.

Og menneskets legitime objekt er en mer perfekt verden; fordi mennesket er et guddommelig instrument.

Hvordan omsetter han denne trosbekjennelsen til handling, for uten aktivitet kan det ikke være noen gjenfødelse? problemet jeg nå skal undersøke.

Historien om konflikter kan deles inn i to store overskrifter – interne revolusjoner og eksterne utenlandske kriger; den første gjødsler den andre og den andre den første. Jeg vil nå undersøke dem etter tur.

Det fascisten sier er dette: Internasjonal misnøye er bare summen av utallige nasjonale misnøyer. Hvis verden sammenlignes med et hus, så synker fundamentet alltid sammen og veggene raser sammen fordi mursteinene og mørtelen er råtne. Derfor er det første problemet med å etablere en kreativ verdensfred at hver nasjon setter sitt eget hus i orden. Så lenge nasjonene er i en tilstand av indre råttenskap, og en krise blir nært forestående, vil deres respektive politikere forsøke å opprettholde sin autoritet ved å vende misnøyen utover, det vil si bort fra hjemmet og mot utenrikspolitikken. Dette er den eldste og sikreste veien til krig.

Et utmerket eksempel på dette er Frankrike etter krigen. Styresystemet hennes er fullstendig korrupt, så hva gjør politikerne hennes? For å avlede folkets oppmerksomhet erklærer de høylytt at Frankrike er i fare og hypnotiserer folket med ordet «sikkerhet». Hvis det var mulig å sikre Frankrike mot alle former for angrep, ville de franske politikerne være takknemlige? Nei, de ville være livredde, for de ville innse at siden folket da ikke ville ha noe å frykte fra en utenlandsk krig, ville de vende oppmerksomheten mot interne reformer og revolusjon. «Sikkerhet» er faktisk ikke et skjold holdt mot Tyskland, men på plass det skuddsikre panseret som Stavisky-familien kryper under.

Selv om årsaken til misnøye i nesten alle land er økonomisk, er uttrykket, som det må være, moralsk. Fattigdom skaper ikke bare mangel, men også en følelse av urettferdighet. At det i en tid med potensiell overflod fortsatt skal være faktisk og overdreven fattigdom, virker kriminelt, og når en regjering blir sett på som en samling gangstere, kommer den lidende og tenkende mannen til å tro på sin rett til å styrte den. Dette er den grunnleggende årsaken til alle sosiale revolusjoner. Å bli nektet en rettferdig andel i produksjonen på grunn av et utdatert distribusjonssystem er intet mindre enn ran. Hvis en innbruddstyv kommer inn i huset ditt og truer livet ditt, har du rett til å beskytte det.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

selv på bekostning av sin egen. Den desperate mannen ser på politisk attentat fra en lignende vinkel, og når han først innser at det er finansmannen som bruker politikeren som en forfølgelseshest mellom ham og det han anser som sin rettmessige andel av rikdommen, kan vi forvente den første nedgangen som noensinne har skjedd i bankfolkenes historie.

Fascisten sier: Hvorfor løse dette problemet med økonomisk anarki med sosialt anarki? Hvorfor ikke i stedet løse det med økonomisk omorganisering? Fattigdom og følgelig revolusjon skapes av en dårlig fordeling av rikdom, av et råttent finanssystem, av lønnskutt, stigende priser og en generell senking av levestandarden; hvorfor ikke da organisere de nasjonale industriene slik at de kan kontrollere seg selv, uttrykke seg og reformere seg selv? Dette er ikke sosialisme, der staten kontrollerer arbeidskraften, for kontrollen over industrien som foreslås her, er av de som skaper og opprettholder arbeidskraft. Det er faktisk den reneste formen for samarbeidende demokrati, som politiske demokratier aldri har forsøkt å realisere. Denne kontrollen har fascisten til hensikt å etablere ved hjelp av den korporative staten. Industrier vil bli delt inn i selvstyrte grupper som hver velger et industriselskap bestående av arbeidsgivere, arbeidere og forbrukere. I en slik organisasjon kan klassekrig, streiker og lockouter ikke finne noen plass. I stedet for å kjempe for økte lønninger, vil målet være å heve levestandarden etter hvert som vitenskap og industri øker produksjonskraften. Hva betyr dette? At utnyttelsen vil bli erstattet av organisering og en ny sosial kropp vil bli skapt.

Når velstand er etablert, er neste steg å puste nytt liv i det økonomiske støvet. Slik mennesket delvis er fysisk, delvis moralsk og delvis intellektuelt, er også et samfunn av mennesker delvis økonomisk, delvis kulturelt og delvis politisk. Det følger derfor at, som i mennesket selv, bør de økonomiske faktorene grupperes i organer og lemmer; slik bør også det kulturelle nesten utelukkende overlates til individene, og det politiske bør ha autoritet over helheten. Med det mener jeg at hovedaktivitetene i politikk vil bestå i å regulere forholdet mellom individer og mellom grupper, og i å styre disse organene og lemmene, de nasjonale tjenestene, som de alene kan kontrollere.

Fra dette kan vi utlede følgende: At enkeltpersoners privatliv vil være så fritt som mulig; at velstanden til grupper av arbeidere vil avhenge av organisering i henhold til funksjoner, og at helhetens styring vil bli utført av mennesker med høy intelligens, kunnskap og erfaring. Med andre ord: kulturlivet er individuelt, det økonomiske er kollektivt, og det politiske er direktiv og autoritært. Når disse tre gruppene av aktiviteter – selvutfoldelse, gruppeutfoldelse og nasjonalt uttrykk – fungerer sammen, vil den høyeste økonomien i kulturelt, økonomisk og politisk liv bli resultatet. Denne økonomien er sann frihet, og frihet fra misnøye er grunnlaget for nasjonal fred.

Jeg vil nå vende meg til den andre halvdelen av krigsproblemet, det vil si fra nasjonale revolusjoner til utenlandske kriger, og her finner vi igjen at virkelig fred må etableres på et økonomisk grunnlag.

Hva er dette grunnlaget i dag? Gullanarkiet, hjørnesteinen i de eksisterende internasjonale og nasjonale pengesystemene. For å få gull eller etablere gullvalutaer, må nasjoner ha aktive «gunstige» handelsbalanser. De som lykkes med det, kan enten utvinne gull fra nasjoner med «ugunstige» saldoer eller tvinge dem til å låne differansen i form av et lån. Som en forfatter om dette spørsmålet sier: «I stedet for å handle varer og tjenester til gjensidig fordel, er nasjonene tvunget til å kjempe med nebb og klør om 'gunstige' saldoer – dvs. gull – under straff for å befinne seg i den nedverdigende og elendige posisjonen å være i bondeposisjon for sine suksessrike konkurrenter.» Dette er den direkte veien til krig, fordi, som jeg allerede har påpekt, er det bare krig som kan avskaffe denne slaveri, bortsett fra avvisning.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Løsningen på dette problemet ligger åpenbart i å forlate gull som målestokk for rikdom og å basere valuta på reell rikdom, ikke på én vare som kan omgås, men på alle varer med markedsverdi. Da må eksporten betales med import, ellers blir den til gaver til nasjonen som mottar den. Som forfatteren ovenfor sier: Statssubsidiert eksport vil da bli formålsløs. Tariffer, i den grad de ekskluderer import, vil i den grad utelukke eksport. Vekselkursene vil bli uforanderlig fastsatt, noe som eliminerer spekulanten, og frykten for pengeutlåneren vil bli fjernet.

Jeg kan ikke her gå inn på detaljene om hvordan det eksisterende finansielle anarkiet bør avvikles; men det er åpenbart at i demokratiske regjeringer, som er avhengige av interessene og fordommene til gullstandardfinans, kan løsningen ikke være noe annet enn en katastrofe. Se på maskineriet som finnes i dette landet, og som ville bli kalt til å gjennomføre en så innviklet reform. Statsministeren må henvise problemet til kabinettet og kabinettet til Stortinget, og dersom en arbeiderpartiregjering er ved makten, må Stortinget henvise det til Fagforeningskongressen og Arbeiderpartiets konferanse, mens det bak alle disse forsamlingene er det egeninteresser som trekker i trådene.

Under en fascistisk regjering, når ekspertene har undersøkt spørsmålet, vil statsministeren si «ja» eller «nei». Hvis «ja», vil tiltaket bli lov. Og skulle andre nasjoner være interessert, noe som neppe kan unngås hvis de er under fascistisk ledelse, blir en rask enighet mulig, og beslutningsmekanismen er den samme.

Hvis vi for argumentets skyld er enige om at denne grunnleggende årsaken til krig er eliminert, sitter vi igjen med det som kan kalles den biologiske årsaken, nemlig overbefolkning som ingen økonomisk omstilling kan påvirke direkte; for den står utenfor myndighetenes kontroll.

I land med høy levestandard løses dette problemet automatisk ved en nedgang i fødselsraten. Men i land med lav levestandard, det vil si i land med industrialisering ikke fullt utviklet, kan man i mange år forvente en økning i fødselsraten. Når vi ser på verdensstatistikk, finner vi at mens befolkningsøkningen synker i Vest-Europa, gjør den ikke det i Øst-Europa, mens det i Russland og store deler av Asia er plass til hundrevis av millioner flere mennesker. Skulle Asia bli industrialisert på den måten som nå etableres i Russland, kan det være liten tvil om at disse hundrevis av millioner vil bli født, og at det vil komme en tid da overbefolkning vil tvinge frem en ekspansjon vestover. Hva betyr dette? Intet mindre enn en interkontinental krig mellom Asia og Europa. For å forberede seg på denne krigen må europeiske nasjoner stoppe sine indre stridigheter og forene seg, og forene seg vil de aldri gjøre så lenge økonomisk og finansiell misnøye skiller dem. Hvis østeuropeiske nasjoner ikke kan finne plass til sin økende befolkning innenfor sine grenser, da er valget mellom to onder det minste at ekspansjonen deres skal være østover og ikke vestover. Ikke bare vil en slik ekspansjon gå langs linjen med minst befolkningsmotstand, men den vil være mot og ikke bort fra den største krigstrusselen som noen gang sannsynligvis vil true den vestlige sivilisasjonen.

Fra denne korte utflukten til fremtidige muligheter ser vi, og jeg tror det er avgjørende, at krigsproblemet ikke kan løses med fredspakter og ordrike konvensjoner. Det er et reelt og aktivt problem, hvorav deler kan løses gjennom organisering, og deler bare kan beskyttes mot av et samlet og militært mektig Europa.

Ettersom det er åpenbart umulig, selv når fascismen får makten i dette landet, at den alene kan kontrollere Europas skjebne, er det viktigste militære problemet vi står overfor sikkerheten og forsvaret av vårt imperium. Her er vi på vår egen grunn og innenfor visse vel-

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

definerte grenser kan bygges slik vi vil. Dette betyr lederskap og handling.

Fordi det materielle grunnlaget for all militærmakt i et sivilisert land er økonomisk rikdom, er det første problemet i keiserens sikkerhet utviklingen av imperiet. Det kan imidlertid sies at ettersom herredømmene i dag er autonome, selvstyrte nasjoner, er det umulig for noen innenriksregjering, fascistisk eller annen, å utføre denne oppgaven. Hvis tvang er tenkt, er fascisten helhjertet enig. Men for ham er tvang helt unødvendig, for som realist mener han at ettersom utvikling vil avhenge av samarbeid, må samarbeid i sin tur være basert på egeninteresse.

Det er overhodet ingen vits i å snakke om blodsbrorskap og tradisjonelle bånd, fordi dette er aksepterte fakta, og ingen tviler på deres bindende kraft. Dessuten står de utenfor den materielle sfæren og spiller derfor ikke en rolle i det økonomiske spørsmålet. Det som er av reell nytte er å antyde at et selvstendig imperium ikke bare betyr et mer velstående imperium, men også et tryggere imperium, fordi det i nasjonenes fellesskap vil danne et så kraftig instrument for fred at det praktisk talt vil forby krig. For et selvstendig imperium er kriger, bortsett fra de som stammer fra overbefolkning, som er utenfor politisk kontroll, skadelige. Følgelig er det til imperiets fordel at verdensfreden opprettholdes. Derfor er det til dets fordel at alle dets deler samarbeider økonomisk. Dette kan bety tap av utenlandske investeringer, men i løpet av kort tid vil dette tapet bli fullt ut kompensert av stadig økende velstand.

Å ivareta denne velstanden bringer oss direkte til forsvarsproblemet. Hvor ligger forsvarsmakten? For det første i den britiske marinen, fordi Dominions i mange år fremover ikke vil være i stand til å bygge og vedlikeholde kraftige krigsflåter. For det andre i luftforsvaret og hæren.

Når det gjelder det tredje av disse forsvarsinstrumentene, som moderne, det vil si mekaniserte, hærer er den typen vi trenger, vil det samme kostnadsproblemet oppstå for Dominionene som de står overfor ved bygging av moderne flåter. Men når det gjelder det andre, Luftforsvaret, utfolder det seg en helt annen historie, for Dominionene, som dekker store landområder, er de naturlige yngleplassene for sivile fly, og sivile fly er grunnlaget for militær luftmakt.

Derfor løser problemet seg slik: Storbritannia må først og fremst være ansvarlig for sitt eget luftforsvar, og deretter imperialt ansvarlig for all sjøkommunikasjon og for opprettholdelsen av en liten, men kraftig mekanisert hær som i krig vil operere i tråd med en imperial brannbrigade. Dominionene må på sin side være ansvarlige for sitt eget luftforsvar, og følgelig etablere sterke og effektive luftstyrker.

Med slike styrker tilgjengelig, løser problemet seg i et samarbeidsproblem, og i løsningen er det to hovedfaktorer, nemlig etableringen av et nettverk av forsvarte landingsplasser med et lignende formål som vårt eksisterende nettverk av forsvarte kullstasjoner, og opprettelsen av et keiserlig luftråd som kan gi råd til imperiets nasjoner om luftforsvar og utvikling av luftmakt.

Selv om dette er vårt viktigste problem hvis vårt imperium skal bestå, er vårt mest presserende å reorganisere og gjenoppruste våre stridsstyrker. Helt siden krigens slutt har en rekke ustabile regjeringer redusert dem til en tilstand av avmakt. Vårt tomakts marinestandard er blitt forlatt, og i dag har vi en farlig mangel på kryssere, destroyere og ubåter. Når det gjelder dette sistnevnte våpenet, er vi nå prisgitt Frankrike. Vår hær har blitt redusert i størrelse og effektivitet, og selv om mangel på hestekjøtt delvis har tvunget oss til å motorisere, har et overskudd av arkaiske hjerner opprettholdt en så ubrukelig masse av ...

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

infanteri at det ikke er mer enn en ekstravagant dyr politistyrke. I mellomtiden har Royal Air Force sunket fra første til sjette plass blant verdens luftstyrker.

Fascisten vil ikke ha noe av dette. Han er ikke opptatt av maktstandarder og emosjonelle begrensninger. Han er realist og sier: «Hvis jeg tilfeldigvis bor, slik jeg gjør og må, i en gullrush-gruveleir, har jeg tenkt å bære en pistol på hoften.»

Hans synspunkter er som følger:

Vi har titusenvis av kilometer med sjøruter å beskytte, og for å forsvare dem mot ikke alle, men de mest sannsynlige angrepene, trenger vi en marine som på alle måter er egnet til dette formålet.

Vi har en hær fra det nittende århundre; i stedet burde vi ha en fra det tjuende århundre. Ikke en hær veid i tonnevis av menneskekjøtt, men målt i mekanisk slagkraft: få menn og flere maskiner, fordi dette er en maskinalder og ikke en muskelalder.

Vi ønsker og vil ha et luftforsvar som kan forsvare oss ved å være så kraftig at enhver Fienden innenfor effektiv rekkevidde vil tenke seg om mange ganger før de angriper oss.

Til slutt ønsker vi et strategisk forsvarsdepartement som kan planlegge og utarbeide planer for de tre forsvarsgrenene som om de var én samlet forsvarsgren. Det vil si at vi ønsker et forsvarsautokrati i fred, fordi vi vet at i krig vil eller kan ingenting annet enn et autokrati styre strategien på en målrettet måte.

Skulle andre nasjoner erklære at dette er vår forsikring mot krig, og i krig vår forsikring om seier, er militaristisk, så la dem gjøre det. Selv om vi ikke higer etter et våpenkappløp, har vi ikke til hensikt at neste gang vi blir angrepet, skal vi havne i en slik posisjon at vi blir tvunget til å løpe bort fra fiendens våpen. Vi foretrekker å møte fakta åpent og direkte i stedet for å blunke blindt til dem.

Jeg tror jeg nå har dekket de viktigste problemene vi står overfor angående krig og dens forberedelser, og har gjort det klart at forskjellen mellom fascistens og de fleste andres syn er at mens de anser krig som uunngåelig eller forhindrelig under alle omstendigheter, anser han krig som nødvendig eller unødvendig avhengig av fredsforholdene. Faktisk er denne forskjellen identisk med den som skiller alkymisten fra vitenskapsmannen.

Krig er en realitet og må behandles deretter. Det er forståelig at folket etter den siste krigen vendte seg mot idealisme, om ikke annet for å få et klimaforandringsmønster. Det er også forståelig at alle regjeringer som driver på folkemeningen av natur er tvunget til å helle olje på opprørt vann. Dette er fakta som ikke kan motsi, men det betyr ikke at det er fakta som ikke kan endres. Selv om fascisten ikke ønsker krig, fordi krig er et mål på fredsmisnøye, og derfor et mål på regjeringssvikt, forhaster han seg ikke til den andre ytterligheten og setter sin lit til politisk hokuspokus og narrativitet.

Videre tror han ikke at dette er en krigersk tidsalder, og han mener at denne troen bevises av det faktum at regjeringer aldri slutter å snakke om krig. Hvordan kan dette være tilfelle? Fordi det bare finnes to store kategorier av problemer i det nasjonale livet: den ene er intern og den andre er ekstern – innenrikssaker og utenrikssaker. Hvis du ikke vil at folket skal undersøke den første, fokuser oppmerksomheten deres på den andre. Dette trikset, som er vanlig for enhver tryllekunstner, er drivkraften i demokratisk politikk.

Han mener at krigsproblemet er et vitenskapelig problem og ikke et emosjonelt: oppdag årsakene, isoler viruset og dyrk et antitoksin i stedet for jabber og kjeve. Som det er nå, og det

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Selv om det skulle se ut til at ingenting utover en universelt høy levestandard i fremtiden vil eliminere kriger som følge av overbefolkning, mener fascisten at væpnede styrker vil være nødvendige, og at effektive styrker følgelig vil vise seg å være mer brukbare og økonomiske enn foreldede. Selv om et menneske er påvirket av tradisjoner, og virile tradisjoner er av største verdi i krig, kan våpen åpenbart ikke være det. Derfor blander ikke fascisten følelser med kanonkuler.

Selv om et samlet Europa er et stort ideal, og et som fascisten ønsker velkommen og tror er mulig under fascistisk kontroll, fordi alle regjeringer da vil forhandle med hverandre gjennom et organisert system, er det viktigste faktum i dag at det eneste virkelige folkeforbundet i verden er det britiske imperiet. Her er da vårt sanne utgangspunkt på veien mot en kreativ fred. Et utgangspunkt som omtrent dekker en fjerdedel av kloden og omfatter en fjerdedel av innbyggerne. Freden er i våre hender hvis vi bare vil gripe den på en realistisk måte. Skal vi, som nasjon, etter århundrer med slit, nå falle ut av marsjlinjen og bli en pøbel av etternølere? Fascisten svarer «nei»; derfor er hans slagord «fremover».

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Fremover i fascismen

av Oswald Mosley

FASCIST-propaganda er etablert som en integrert del av vårt nasjonale liv. To års arbeid og offer ga som belønning folkets anerkjennelse av denne bevegelsen som en patriotisk, revolusjonær og iboende britisk makt.

Den britiske arbeideren har endelig blitt i stand til å identifisere sin naturlige kjærlighet til landet med sin rettferdig og nødvendig ønske om grunnleggende forbedring av sine kår.

Imperialisten som tidligere ikke hadde tenkt på elendigheten og nøden som undertrykte millioner av hans eget folk, har blitt i stand til å forstå at det for arbeidsledighet og fattigdom verken kan finnes unnskyldning eller formildelse i denne moderne vitenskapelige tidsalderen.

Det tredje året av vår bevegelses levetid har sett enestående seire innen propaganda; men dens største prestasjon har vært etableringen av den vitenskapelige og fullstendig pålitelige organisasjonen uten hvilken ingen propaganda kan produsere resultater av varig verdi.

Den organiske strukturen til bevegelsen som helhet omfatter nå nesten 500 distriktsformasjoner som er i ferd med å bli organisert i henhold til parlamentarisk område, og alle korrelert og samlet av en organisasjon som hviler på svartskjorteaktivitet. Konstruksjonen av denne fullstendig pålitelige maskinen er faktisk desto mer bemerkelsesverdig fordi den ikke har absorbert så mye av bevegelsens energi at den har svekket propagandaen. Tvert imot har den bidratt enormt til suksessen til to av de største propagandaoperasjonene i moderne britisk historie. Den nå berømte «Mind Britain's Business»-kampanjen vekket folkets motstand mot en meningsløs krig i et mål som blir mer og mer verdsatt fra dag til dag, ettersom politikerne trekker seg tilbake fra den fantastiske og bombastiske holdningen de inntok da de, uvitende om vår propagandamakt, først vurderte bruk av militær- og sjømakt i en tvist som ikke kan

angår oss.

Den andre store operasjonen vil bli husket med mottoet «Fascisme neste gang».
Gjennom den siste valgkampen holdt bevegelsen vår så mange møter som noen av de gamle partiene kunne organisere. Møtene våre var generelt fulle, deres var ofte så godt som tomme. Møtene våre var, nesten uten unntak, fredelige og ordnede; deres var svært ofte preget av scener med hooliganisme og vold som ikke ville være tillatt på noe fascistisk møte. Til syvende og sist har vi opprettholdt ytringsfriheten; de har forsøkt å fornekte den og mistet den selv.

På møtene våre ble et stort antall rekrutter registrert midt i valgkampen.
At vi skulle bli hørt med interesse, trodde vi; at vi ikke skulle bli brakt til taushet av de orientalske undermennene vi kjente; men at massevis av mennesker skulle slutte seg til våre rekker nettopp på et tidspunkt da vi nektet å nominere kandidater, er den største hyllesten som kan gis til visdommen i å avstå fra valgkamp inntil vi kan angripe fienden med det svært tekniske maskineriet som er nødvendig, gjennom hele hans ramponerte og splittede front.

Når året 1935 går mot slutten, kan vi dermed reflektere over like stor suksess innen propaganda og organisering. Selv om vi aldri kan være lykkelige før oppgaven vår er fullført, kan vi alle være stolte av hver times arbeid vi har gjort, hvert lille offer vi har gjort for saken som er å ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Redd vårt folk ved å forene alt som er edelt i nasjonalismen med alt som er tjenlig i sosialismen.

I ettertid må det dessuten erkjennes at vår motstand mot det jødiske angrepet har vært like triumferende som den viste seg å være nødvendig. Fordi jødene ikke ville la en britisk bevegelse arbeide, tenke og føle for Storbritannia alene, fordi de ville ha kastet oss ut i katastrofal strid med et stort folk hvis leder har reddet Europa fra kommunismen, har de funnet seg selv kastet tilbake på et stadig synkende defensivt nivå, ettersom de fremkaller en antisemittisk følelse i Storbritannia som de alene har skylden for. Vi kan stolt tenke over at med mindre vår bevegelse hadde hatt motet til å utfordre trusselen fra jødisk internasjonal finans og jødisk bolsjevisme, ville den ikke bare ha unnlatt å rettferdiggjøre folkets tillit: den ville ha unngått den avgjørende testen, fra hvis ild den har kommet frem som et redskap av herdet stål.

Vi gleder oss over slike prøvelser, for de alene kan sikre at våre medlemmer skal være standhaftige, sanne og villige til å ofre seg i en strålende manifestasjon av den høye menneskelige kvaliteten som fremkalles av fascistisk kamp, «kraften til å holde ut».

I året som kommer må all innsats dobles og alle suksessrekorder må slås. Nå har vi engasjert oss i å kjempe mot neste valg, og denne forpliktelsen vil bli oppfylt gjennom det enorme arbeidet med å danne valgorganisasjoner i flere hundre valgkretser som er bedre enn de gamle partienes. Oppgaven er vanskelig, men vårt aktive medlemskap overgår betraktelig det gamle partienes.

En tre ukers turné, avsluttet like før jul, har avslørt både et personell og en ånd som ingen annen styrke i Storbritannia kan etterligne. Offiserer fra hvert distrikt samlet seg til områdekonferanser hver kveld og mange ettermiddager. De var verdige representanter for den karakteristiske britiske manndommen de leder i sine respektive områder. Kvinnelige offiserer representerte også den stadig voksende styrken til vår bevegelse av ekte britisk kvinnelighet. Lokale problemer knyttet til organisering og politikk ble undersøkt med en detaljfokus som var umulig i de korte, vage og uventede årlige konferansene til de gamle partiene. Nasjonale planer for det kommende året ble diskutert grundig og åpent, og over hele landet ble de mottatt med en oppmuntrende universell entusiasme. Fremfor alt ble den nære personlige kontakten og forholdet opprettholdt selv i den nåværende store veksten av bevegelsen, som så levende preget de tidlige dagene av det fascistiske brorskapet.

Et nytt år med fascistisk styrke ligger foran oss. Bevegelsen som har vært dristig nok til å le av den samlede styrken til jødisk internasjonal finans og propagandaen den har råd til; bevegelsen som har trosset «vestmakt, rød front og massive rekker av reaksjon», kan ikke lenger være fornøyd med defensiven. Etter å ha overvunnet de mektige hindringene som er lagt i vår vei, må vi nå jobbe for vår egen seier. Omfanget og hastigheten av denne erobringen må avhenge av den utrettelige og målrettede innsatsen til hvert medlem.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Styrke gjennom glede av Dr. Robert Ley

Den nasjonalsosialistiske organisasjonen « Kraft *Through Joy*» ble opprettet på kommando fra vår leder, Adolf Hitler. Han sendte bud etter meg en dag og sa: «Jeg ønsker at den tyske arbeideren skal ha tilstrekkelig med fritid og ferie, slik at nasjonens nerver skal være i god form; for det er umulig å oppnå noe, selv med statsmannskunst av det største geni, hvis nasjonens nerver blir ødelagt.» Det ble min plikt å utføre denne lederens kommando, og i november 1933 ble *«Kraft Through Joy»* opprettet. Mange, selv blant mine mest nære samarbeidspartnere, forsto ikke hva jeg siktet til, og heller ikke hva lederens intensjon var. Mange trodde det var å gi et middel til å kaste støv i øynene på arbeideren og avlede hans legitime ønske om sosial rettferdighet. Andre så igjen i det et nytt aktivitetsfelt for opprettelsen av nye verv. Bare noen få anerkjente den gang det enorme foretaket som i dag pulserer gjennom hele Tyskland og allerede strekker seg ut i verden langt utenfor grensene til vårt eget land. Det virker som et mirakel når man reflekterer over hvordan en idé som er blitt ledd av av mange, foraktet av andre, fornærmet og dekket med skjellsord av motstandere, og selv av våre nærmeste venner bare sett på med angst og skepsis, i løpet av litt over to år har vunnet folkets hjerter og blitt ført ut i livet av folket selv.

Som en beskrivelse av objektet vi har i sikte, er navnet helt riktig: Nasjonalsosialistisk fellesskap *Styrke gjennom glede.* Man må nøye vurdere betydningen av hvert enkelt ord: Nasjonalsosialistisk fellesskap. Fellesskapet er dets grunnlag, og her er nok en gang et klart uttrykk for det faktum at fellesskapet alene er i stand til og kompetent til å være gledens leverandør. I dette ser vi nasjonalsosialister nok en gang tydelig at kultur og kunst er knyttet til nasjonens og rasens fellesskap, og ikke kan ha en isolert eksistens i et vakuum. *Styrke gjennom glede* Jeg ble rådet til å kalle det «Etter jobb». Men jeg har aldri vært for imitasjon, og foretrukket alltid å se om det ikke var mulig å skape noe selv.

«Dopolavoro» i det unge Italia kan absolutt vise til store resultater; det er utvilsomt en stor prestasjon. Men det samsvarer ikke helt med målet vi har i sikte. Det er et nøytralt uttrykk som ikke formidler vårt ønske eller hva lederen befalte. Lederen sa: «Jeg ønsker å ha en sterk nasjon: sørg for at arbeidstempoet, som rasjonalisering og hele utviklingen av hendelser uansett har gjort meningsløst, oppveies av rekreasjonen og feriene som disse mennene får; og sørg for at folkets nerver ikke blir ødelagt.» Lederen befalte å gi nasjonen styrke, og samtidig viste han hvordan denne styrken skulle oppnås: gjennom rekreasjon, gjennom ferier, gjennom glede.

Styrke gjennom glede er kanskje det korteste og mest konsise uttrykket for hele nasjonalsosialismens formål. Det er legemliggjørelsen av et livssyn som nasjonalsosialismen har gitt Tyskland; det uttrykker den positive holdningen til livet som pulserer i oss, og som erstatter livsfornektelsen som dominerte vår nasjon i det forrige århundret. For det vi så i fortiden i alle livets samfunnslag, det som karakteriserte alle våre forsvunne partier, var livsfornektelsen!

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Vi nasjonalsosialister ønsker ikke å tenke på livet som en reise gjennom en jordisk tåredal, som en konstant forberedelse til et bedre hinsides. Vi ønsker å gjøre livet – og spesielt livene til våre fattigste tyskere – så vakre og lyse som mulig. Vi tror at dette livet vårt er verdig å leves; og vi tror at vår Herre Gud ikke skapte mangfoldet av våre liv for å overlate det til evig ødeleggelse og utslettelse igjen. Alle som tror at de gjennom sitt liv og sine gjerninger har et hellig oppdrag å oppfylle i denne verden, alle som er fylt av denne troen, er i sitt eget hjerte nasjonalsosialister.

Derfor trenger vi styrke til kampen. Vårt liv er ikke fylt med paradisets rikdom; for oss er det viktigste kampen. Livet er kamp, og kamp er å leve. Vi kjenner ingen endestasjon der noen i evig lediggang venter på sin egen nytelse og de andre er evig fordømt. I all evighet kjenner vi bare kamp som uttrykk for vår tro og vårt liv. Og for denne kampen søker vi å gi vårt folk en konstant tilførsel av ny styrke.
Arbeid er faktisk bare et annet uttrykk for kamp. Enhver av våre landsmenn, enten det er arbeider eller bonde, kunstner, lærd eller soldat, er i hvert øyeblikk midt i denne kampen for sitt folks og sin egen eksistens. Og siden denne kampen fortærer nerver og substans, trenger mennesket midlene til denne kampen, og derfor også påfyll av disse midlene og fornyelse av sin styrke. Følgelig er rekreasjon og ferier en indre nødvendighet for oss.

For en tid tilbake ble jeg spurt av en dyktig utenlandsk student i sosialøkonomi: «Hva er din holdning til spørsmålet om ferie? Vil dere i Tyskland lovfeste mengden ferie, og samtidig regulere betalingssatsen?» Jeg svarte: Vi vil ikke bare tolerere den generelle innføringen av ferie, men vi vil gjøre dem juridisk obligatoriske, fordi dette er et av våre krav.» «Men unnskyld meg,» sa han, «i alle land kjemper arbeidsgiverne mot sine ansatte, og likevel hevder dere i Tyskland at selv arbeidsgiverne gradvis vil komme til å kreve disse feriene?» «Ja, tiden kan ikke være langt unna da de ivrigste forkjemperne for ferie og rekreasjon ikke vil være arbeiderne, men arbeidsgiverne.»

Nasjonalsosialisme er fornuftens seier over ufornuften, og det er bare rimelig at en utmattet og nedslitt mann skal gjenskape seg selv, slik at han kan utføre sitt fremtidige arbeid desto bedre. Dette betyr at ferie blir et krav fra sunn, fornuftig sunn fornuft. Vi krever ikke ferie av medlidenhet, men i erkjennelse av at de ytterligere vil øke folkets produksjonskraft. Arbeidsgiveren har ingen fordel av å ha en sliten og utmattet mann i arbeid for seg; en slik mann bruker bare opp energi, mens maskinene fortsetter å gå, forbruker strøm, koster penger og slites ut. Mannen slutter også å være produktiv, slik at arbeidsgiveren har et dobbelt tap: han betaler ikke bare lønn for redusert produktivitet, men han betaler også for energien og kraften til den uutnyttede maskinen. På den annen side, hvis mannen er frisk, dekker arbeidsgiveren lett inn differansen som er gjort av ferien han har betalt for. Og arbeidsgiveren vil se at saldoen hans ikke vil bli en debetsaldo, men tvert imot vil vise en forbedring på kreditsiden; han vil se at han, så vel som arbeideren, har å tjene på det.

Det er virkelig karakteristisk for nasjonalsosialismen at den ikke gjør noe til fordel for bare én side. Hvis vi skulle gjøre noe som bare ville hjelpe arbeideren og samtidig skade arbeidsgiveren, ville det ikke være noen fordel for nasjonen som helhet; noe er bra for individet hvis det er bra for det tyske folket som helhet, og det er bra for det tyske folket at menn har rekreasjon og ferie. Det har ofte vært vår erfaring, og det er det fortsatt i dag, å høre en mann si: «Jeg skulle gjerne hatt åtte dager fri; gi meg pengene mine; men jeg vil ikke reise bort for rekreasjon, jeg blir hjemme. Nei, det er galt; det ville være

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

kaste bort penger; for hjemme kan en mann ikke finne fritid. Selve ideen bak saken er at han en gang i blant skal bli dratt ut av loftet sitt, hvor han stadig bare ser nød og mangel, og sendt på sjøreise, eller til fjells, eller til Rhinen, og lære å glemme arbeidsdagen i åtte dager. Det marxistene forkynner er ikke nok: «Vi vil ha ferie»; noe må gjøres med ferien – det er *styrke gjennom glede.*

Ved slutten av det første året kunne jeg si at *Styrke gjennom glede* har erobret Tyskland med stormskritt. I dag er våre prestasjoner så store at også utlandet legger merke til dem. Uansett om de er for eller imot Tyskland, følger alle i utlandet med interesse vår unge organisasjon, som har muliggjort noe som hittil har blitt ansett som umulig, en drøm i mange år for enhver sosialist i verden. Vi håper å lede verden til å tenke på det nye Tyskland på en annen måte enn den en ondsinnet presse ofte vil ha oss til å tro.

Diario da Manha gir for eksempel et eksempel på den økende velviljen i verdensopinionen; i et nummer datert 12. oktober 1935 leser vi følgende om en sjøreise *med «Kraft Through* Joy»: «Det er den revolusjonen som Tyskland, med den faste og disiplinerte viljen til sitt folk gruppert rundt Adolf Hitler, forbereder seg på å gjennomføre. Hva vil dens virkninger og endelige resultater bli? Det er fortsatt for tidlig å kunne anslå dem; men én ting er sikkert, og det er at den tyske ånden arbeider med å skape nye livsbegreper og løse de mest uavklarte problemene i vår tid.» Den norske avisen Karmøy Posten av 27. september 1935 publiserer en interessant diskusjon om verdien av « Kraft *Through Joy»* -reisene mellom en nordmann og en herr Rabinowitz. Nordmannen skriver med henvisning til skissene du gir oss om hvor forferdelig sjøreiser er: «... livet om bord må være under en slik tur, med liten plass og trangt på alle måter, jeg vil gjerne påpeke at jeg personlig har deltatt i en av dem, og vet at dette er tull...»

· Du har absolutt aldri vært om bord på en *Strength Through* Joy-dampbåt. Man må ikke. Ethvert demokratisk land du liker, kaste all rettferdighetssans over bord. · kan godt være stolt av. *Styrke gjennom* glede-organisasjonen.»

Jeg kunne utvide listen over lignende vennlige presseuttalelser fra utlandet i det uendelige; men én ting er tydelig fra vurderingene dannet av alle de som har vist en seriøs interesse for vår organisasjon, og det er at ideen om *styrke gjennom glede* etablerer seg på styrken av sine prestasjoner som er uutfordret i andre land også.

Vi gjorde derfor rett i å foreta reiser til andre land. Vi vil fortsette på den veien vi har begynt, og i mars i år skal vi reise med vår *«Strength Through Joy»* -flåte over Atlanterhavet til Lisboa og Madeira. Videre skal vi fra 1936 og utover hver vår og høst foreta reiser til Sør. Erfaringene vi hadde under våre første Atlanterhavsreiser til Portugal var så gunstige at vi har besluttet oss for den ovennevnte utviklingen av disse reisene. Ingen kan representere det nye Tyskland bedre enn den tyske arbeideren som reiser med *«Strength Through Joy».*

Bortsett fra dette skal vi i år gjennomføre en rekke store spesialprosjekter. Når man tenker på hvor de fem millioner *Strength Through Joy* -feriegjestene fra 1934 og 1935 faktisk reiste, oppdager man at av disse fem millionene dro mer enn tre millioner til grenseområdene i landet vårt. Der har de bygget en levende mur av tysk sosialisme. Befolkningen i grenseområdene ble besøkt av tyske brødre fra alle deler av Tyskland. Og det store kameratskapet, som nettopp skiller *Strength Through Joy* -reiser fra private reiser, ga disse brødrene på grensen en ny åndelig støtte. ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

Vi skal fortsette dette metodiske arbeidet og utvide det betraktelig. For å nå dette målet har vi startet en storsatsing, og har til hensikt å redusere de allerede lave *Strength Through Joy* -prisene med ytterligere 30 prosent. Da dette ble foreslått, ristet mange eksperter på hodet og mente at dette aldri kunne oppnås. Nå, etter en kort forberedelsesperiode, kan jeg si at i dette året vil de billigere prisene være tilgjengelige for 350 000 ferierende, og dette uten at de som tilbyr overnatting må avvike fra de godkjente tariffene.

Dette betyr at den tyske arbeideren over gjennomsnittlige avstander kan reise bort på en hel ukes ferie til en kostnad av 12 til 15 eller 16 mark, inkludert billett, helpensjon og losji, og kollektive aktiviteter av alle slag. Dette vil gjøre det mulig for oss å inkludere nye deler av arbeiderne, som på grunn av sin økonomiske situasjon hittil ikke har vært i stand til å delta på en *«Kraft Through Joy»* -reise. Disse nye massene vil være de beste ferierende, fordi de vil være de lykkeligste og mest tilfredse. Vi skal ta dem med til vakre grenseområder, som samtidig har størst behov for den omsorgen som nasjonalsosialismen kan gi dem.

I alle aktiviteter i *Styrke gjennom glede* -bevegelsen som strekker seg utover vårt fedrelands grenser, er vi oppmerksomme på våre tyske brødre i utlandet. Vi ønsker å gjøre dem til en levende bro som forbinder oss med andre land, og våre ferierende skal være vennskapsbudbringere som lar andre land se Tyskland slik det virkelig er. Og slik skal vi bringe våre brødre som bor i utlandet og deres barn til Tyskland, som ellers aldri ville kunne tenke seg å besøke Tyskland. Vi skal bruke vår *Styrke gjennom glede*- flåte om vinteren og mellomsesongen, og vil gjennomføre disse reisene til svært lave priser. I alle disse foretakene tilbyr vi ingen konkurranse med noen industriinstitusjoner overhodet, for de personene som skal delta på disse reisene vil bli nøye utvalgt av oss. Hvis en mann har nok penger til å ha råd til en vanlig reise til Tyskland, la ham reise på vanlig måte.

Vi tilbyr de ovennevnte rimelige fasilitetene for et besøk til Tyskland kun for de som ikke er i en så heldig situasjon.

For å avslutte mine bemerkninger om reiser og ferier, vil jeg gjerne berøre én liten bekymring som er utbredt i noen kretser. Alt i alt er alle entusiastiske over *Strength Through Joy* -ekspedisjonene, både vertene våre og ferierende. Alle er fulle av lovord for institusjonen som, som det har blitt bevist, på mange måter utøver en svært gunstig innflytelse. Det er bare én kritikk som kan høres av og til: det sies at en stor del av ferierende består av folk som selv uten oss kunne ha reist på ferie. Men denne innvendingen er uberettiget. Mine samarbeidspartnere har undersøkt sammensetningen av et stort antall tog. Dette var lett mulig, siden hver deltaker behandles ved hjelp av et spesielt detaljert spørreskjema. Resultatet av undersøkelsen av alle ferietog fra fire distrikter var som følger: ikke mindre enn nøyaktig 50 % av passasjerene var arbeidere i industrien. Resten besto av små ansatte, uavhengige håndverkere, folk med private midler, medlemmer av liberale yrker osv. Jeg kan også gi tall om inntekten til *Strength Through Joy* -ferierende. Undersøkelsen av de samme togene viste at en tredjedel av alle ferierende hadde inntekter på under 100 mark per måned. En annen tredjedel tjente mellom 100 og 150 mark hver måned. Inntektene til de resterende var høyere, men lå i gjennomsnitt mellom 150 og 250 mark per måned. Bare 6 % tjente mer enn 250 mark. I denne kategorien finner vi hovedsakelig ektepar med mange familier, som på grunn av de store byrdene de har, har rett til å delta på « Strength *Through Joy»* -reiser.

Vi må nå punktet – og alt frem til i dag tyder på at vi skal nå det –

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

når en reise fra Berlin til Rügen med transport frem og tilbake og åtte dagers ferie ved sjøen, er tilgjengelig fra 12 mark. Det endelige målet er som følger: I henhold til Tysklands nåværende befolkningsnivå må vi hvert år kunne sende 14 millioner arbeidende menn og kvinner på rekreasjonsreiser på 12 til 14 dager. De eksisterende fasilitetene for transport og overnatting er fullstendig utilstrekkelige til å håndtere dette problemet. I dag har de allerede nådd grensen for det mulige. Da vi profeterte dette for to år siden, ble vi ledd av.

Vi skal derfor uten forsinkelse sette i gang med byggingen av nye overnattingsfasiliteter og nye skip. I løpet av de neste tre årene vil den tyske arbeiderfronten oppføre bygninger til en verdi av 100 millioner mark. Disse vil inkludere et sjøbad på øya Rügen med 20 000 senger og alt som er nødvendig for rekreasjon. Planene og modellene for dette unike foretaket er allerede lagt. Vi skylder dem en generøs kommando fra vår leder, Adolf Hitler.
Videre skal vi bygge to skip med plass til 1500 personer hvert, uten massesovesaler, alle lugarer skal være for to eller fire personer, hver lugar skal være utstyrt med koøye, og hele skipet skal være utstyrt med et dekk med enestående kapasitet. I tillegg til de to skipene, Der Deutsche og Sierra Cordoba, som vi allerede har, skal vi i vår kjøpe fire skip til av lignende størrelse. Bortsett fra disse prosjektene, vil antallet senger i fritidsboligene på landet som Arbeiderfronten allerede eier, økes til 30 000. Når det hele er ferdig om tre år, vil vi kunne tilby overnatting til 1,2 millioner mennesker i våre egne fritidssteder. Selvfølgelig vil kravene til den private hotell- og restaurantbransjen alltid få privilegert behandling. Så vi skal jobbe iherdig for å nå det endelige målet, inntil den siste arbeidende tyskeren er i stand til å tilfredsstille sitt legitime krav på rekreasjon og ferie i fullt mål.

Blant de ulike delene av organisasjonene til det nasjonalsosialistiske fellesskapet *«Kraft gjennom glede»* har idrett en spesielt viktig posisjon. Dette kontoret har det fine, men uendelig krevende ansvaret å gjøre den tyske arbeiderens frikveld tilbrakt i munter fysisk kultur til en kilde til styrke så vel som rekreasjon. I dag, etter to års arbeid, kan vi med tilfredshet konstatere at resultatet langt har overgått våre forventninger. Mer enn tre millioner har fulgt 8500 kurs i de ulike idrettskategoriene (svømming, gymnastikk, lett friidrett, ski osv.) som vi arrangerte. Medisinske sentre for idrett, saker og spesialkurs for de som lider av fysiske defekter, bidrar til å sette i gang selv de siste av våre landsmenn. Våre seilekspedisjoner på åpent hav har alltid vært fullbooket, og mange søknader måtte avvises. Også i denne retningen vil vi utvide arbeidet vårt, og spesielt gjennomføre reisene med en større aksjonsradius enn i fjor. I løpet av denne vinteren, i skrivende stund, holdes det undervisningskurs i ski i de vakreste vintersportdistriktene i Tyskland; 35 000 vil delta i disse. I forbindelse med disse kursene er det tilgjengelig 30 000 *Strength Through Joy* -skiutstyr, bestående av ski med stropper, støvler og stokker til 35 mark. Dette tallet kan virke høyt, men i fjor ble det solgt 18 000 utstyr i vanlig detaljhandel. 42 000 *Strength Through Joy*- feriegjester fulgte entusiastisk de olympiske leker i Garmisch-Partenkirchen, og ble brakt til arenaen med våre *Strength Through Joy* -tog.

For utallige tyskere betydde dette oppfyllelsen av en lenge kjær og tilsynelatende urealiserbar drøm; for i Tyskland i dag er sport ikke lenger et spørsmål om rekordbryting for noen få utvalgte eller økonomisk mer heldige individer, men det har blitt en nasjonal hobby. Det er allerede mangel på passende treningsbaner, og tilstrømningen til *Styrke gjennom glede*

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Idrettskursene opprettholdes jevnt og trutt. Det tredje året vil, ifølge tidligere erfaringer, igjen vise en balanse som vil bevise at det i Tyskland ikke bare er mesterskapsidrett som dyrkes, men mer spesielt den folkelige kroppstreningen. Vi vil ikke hvile før selv 50- og 60-åringer anser sport eller fysisk trening som en daglig nødvendighet.

Den nyopprettede avdelingen for «Styrke gjennom glede», for skolegang og folkeopplæring, startet sitt praktiske arbeid for bare kort tid siden. Men i løpet av de få månedene den har eksistert, har den allerede ytet verdifull tjeneste for den tyske nasjonen gjennom tusenvis av lanterneforelesninger, gjennom biblioteker som har hundretusenvis av bøker, og ved å gjennomføre besøk og omvisninger av alle slag.

Frem til året da det nasjonalsosialistiske partiet kom til makten, hadde millioner av tyske menn og kvinner aldri sett et teater fra innsiden. Ikke bare virket det helt naturlig for dem å ikke gå på teater, men de hadde også, som et resultat av den marxistiske innflytelsen de hadde blitt utsatt for, et slikt mindreverdighetskompleks at det til og med virket uforenlig med deres sosiale situasjon å gå dit. Også her har det skjedd en fundamental endring. Nasjonens kulturelle eiendeler skal ikke lenger være et privilegium for de eierklassene. Én tilfeldig valgt figur kaster et slående lys over den svært betydelige betydningen, fra et kulturpolitisk synspunkt, av arbeidet som er blitt utført bare i «Stor-Berlin»: fra 1. desember 1934 til 30. november 1935 har *«Kraft Through Joy»* ført mer enn halvannen million arbeidere i Berlin til teatret. Selv om denne figuren er slående, verdsetter vi dens sanne verdi betydelig mer når vi husker at dette representerer menn og kvinner som enten aldri, eller praktisk talt aldri, gikk på teater. Disse menneskene representerer derfor en ekstra støttespiller for teatret. Årsakene til at de aldri besøkte et teater før var hovedsakelig økonomiske. En arbeider eller ansatt med en månedsinntekt på 100 til 200 mark var rett og slett ikke i stand til å betale de vanlige teaterprisene for seg selv og sin kone.

Som et resultat av våre generøse tiltak har teatret og konserthuset vunnet støtte fra de store massene – massene som bare kjente disse institusjonene av rykter og så på dem med fullstendig likegyldighet. Dette er et faktum som ikke må ignoreres, og som selvfølgelig har en gunstig innvirkning på de private teatrene som ikke besøkes av *Styrke gjennom glede.*

Undersøkelsene vi utførte i begynnelsen av 1934 i Siemens-fabrikken angående besøk på teatre, bekreftet disse observasjonene. Ett par tall beviser dette lett: 87,6 % av mennene og 81,3 % av kvinnene som ble spurt hadde aldri sett en opera; 63,8 % av mennene og 74,2 % av kvinnene som ble spurt hadde aldri besøkt et teater. Siden disse spørsmålene ble stilt til alle ansatt i Siemens-konsernet, uten hensyn til person eller stilling, fra regissøren til reservesjefen, kan det med rette hevdes at de medlemmene av fabrikkens ansatte som allerede hadde vært vitne til teater- eller operaproduksjoner, var å finne blant de økonomisk bedre stilte gruppene av ansatte.

Nylige observasjoner i de forskjellige fabrikkene viser det gode resultatet at manuelle arbeidere er spesielt godt representert i aktivitetene som organiseres av *Styrke gjennom glede.* Det utføres et arbeid med kulturell utdanning, og effektene av dette vil bli sett senere.

Bare i Berlin er det sju teatre som enten utelukkende eller hovedsakelig tilbyr *«Kraft Through Joy».* Mens det gjennomsnittlige antallet publikummere i hele Riket ligger mellom 60 % og 70 % av antall tilgjengelige seter, er teaterproduksjonene av « Kraft *Through Joy»* heldigvis alltid utsolgt lenge i forveien. Publikum av denne kvaliteten kan knapt noen gang ha blitt matchet av

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Tyske privatteatre.

«Mesterkonsertene», som ble introdusert for et år siden, og «Musikalske timer», som vi besøker, nyter tilsvarende stor popularitet. Våre store konserter, som dirigeres av de mest berømte tyske dirigentene, er vanligvis utsolgt lenge før starten. Kjente orkestre som har deltatt i konsertene inkluderer blant annet Berlinerfilharmonien, det lokale orkesteret fra Berlin-regionen (das Landesorchester Gau Berlin) og orkesteret i den tyske operaen. Beethovens niende symfoni har to ganger blitt fremført for fullt hus.

I museene har arbeideren hittil sett en definitivt borgerlig institusjon, som han av prinsipp ikke besøkte. Siden det også var vanskelig for oss å få arbeideren inn i et museum, arrangerte vi mange tusen organiserte fester. Men i tillegg til dette brakte vi kunst inn i fabrikken ved hjelp av utstillinger av verk, som ble utført i stor skala og med enda større suksess over hele Riket. Kontakt med Tysklands manuelle arbeidere gir dessuten kunstneren sterk inspirasjon til kunstnerisk skapelse i samsvar med tiden.

Innen få år vil hver eneste større fabrikk ha ordninger for en permanent utstilling. Hvert år vil millioner av tyskere kunne hylle verkene til tyske kunstnere. Det vi har ført til, er altså at den tyske kunstneren har dratt dit nasjonens arbeidermasser strømmer sammen, det vil si til arbeidsplassen og fabrikken; og at kunstneren for sitt strev og for de kunstneriske skattene han bringer til håndarbeideren blir rikelig belønnet med den stimulansen som hans kunstneriske skaperverk får fra kontakt med håndarbeideren og med maskinrom.

Til sammen ble våre 66 000 *Styrke gjennom glede* -arrangementer besøkt av 25 millioner mennesker.
Med filmbilene våre har vi besøkt de ensomme landsbyene og de merkelige hjørnene av Tyskland gjemt bort i skogen og på udyrket mark, for å gi våre brødre der, for én gangs skyld, en livlig forandring og avslapning fra dagens byrde og tretthet.

Men aktivitetene våre strekker seg enda lenger. I tusenvis av fabrikker har skitt satt seg fast i kriker og kroker gjennom mange år, og ingen har noen gang tenkt på å gjøre arbeidsplassen vakker. Folk var blitt så vant til skitne, tette og fuktige arbeidsrom at de ble akseptert som en selvfølge.

Med nytt mot og energi tok « Skjønnhet *i arbeidet*» -avdelingen en hånd med dette. En frisk vind blåste gjennom alle fabrikkene og feide skitt og støv av vinduene og ut av hver krik og krok av gårdsplassene og fabrikkene. Godt over 200 millioner mark ble brukt av ledere, ofte med hjelp fra fabrikasjonspersonalet selv, på å gjøre arbeidet, på initiativ fra « Skjønnhet *i arbeidet*» -avdelingen, egnet for mennesker. Der det før lå gammelt skrot og søppel rundt omkring, er det i dag små hager, grønne områder, ryddige baner, idrettsplasser, lyse og luftige arbeidsrom, svømmehaller, toaletter og vaskerom. Arbeidsplasser som det er en glede å se har blitt opprettet de siste to årene. Frem til i dag har omtrent 17 000 fabrikker blitt håndtert. Sammen med utallige forbedringer av større eller mindre betydning ble følgende bygget: 4314 kantiner og fellesrom for fabrikasjonspersonalet; 1580 prydhager; 276 idrettsplasser; og 93 svømmehaller.

Dette arbeidet som i dag utføres av *Strength Through Joy* i fabrikkene, reagerer automatisk på hjemmene til den tyske arbeideren. For en mann som er vant til et vakkert og rent sted å jobbe, vil bare føle seg komfortabel i et vakkert og rent hjem.

Byggingen av fabrikkgrupper i fabrikker går svært raskt fremover. Ideen er å sveise ******ebokkonverter DEMO Vannmerker*******

Machine Translated by Google

medlemmene av NSDAP og dens avdelingsorganisasjoner i fabrikken sammen med de beste arbeiderne mellom 18 og 25 år til en solid, ubrytelig blokk, for selv i krisetider, i forening med «celle»- og «blokk»-lederne, å holde liv i ideen om fellesskapet.
Videre bør disse arbeidsgruppene danne nye skikker i fabrikken, og bør inspirere til arrangementer som inspeksjoner og felleskvelder.

Når det gjelder organiseringen av *Styrke Gjennom Joy,* kan følgende tall gis: Det nasjonalsosialistiske fellesskapet *Styrke Gjennom Joy* er delt inn i 32 regioner, 771 distrikter og 15 051 lokale grupper med et tilsvarende antall lokale oppsynsmenn. I tillegg til disse kommer arbeidsoppsynsmennene, hvis jobb ligger inne i fabrikken, til sammen 57 000. Alle disse 75 000 samarbeidspartnerne gir sine tjenester gratis til *Styrke Gjennom Joy.*

Styrke gjennom glede har kun 2547 lønnede tjenestemenn.

Dette mektige foretaket, som i løpet av de to første årene krevde subsidier fra den tyske arbeiderfronten, vil forhåpentligvis bli uavhengig i år. Dette er kanskje det mest bemerkelsesverdige og mest interessante faktum, spesielt når man tenker på at mengden penger som er mobilisert og satt i omløp av *Kraft gjennom glede* er mer enn en million riksmark, mens den italienske Dopolavoro ikke engang har nådd dette nivået, og den amerikanske fritids- og kveldsorganisasjonen krever betydelig subsidiering; mens fra alle marxistiske bestrebelser, som – enten i det gamle Tyskland eller i det bolsjevistiske Russland eller i industrilandene i Vesten – overalt har mislyktes fullstendig, er nasjonalsosialismen på rett vei.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Det tyske vinterhjelpsarbeidet

av Max Hunger

Vinterhjelpsarbeidet, som ble innviet av Det nasjonalsosialistiske partiet og tatt opp med stor innsats av hele nasjonen, har blitt en anerkjent institusjon i Det tredje riket og en velsignelse for mange millioner trengende, svekkede og syke menn, kvinner og barn.

Selv om staten gjennom direkte handling gjør alt for å bekjempe arbeidsledighet og overvinne nød ved å tilby arbeid i omfattende skala, har den ennå ikke hatt tilstrekkelig tid til å finne arbeid til alle arbeidsføre menn og kvinner som er villige til å arbeide, selv om den har oppnådd det nesten utrolige mirakelet i møte med verdensomspennende handelsvansker å redusere antallet arbeidsledige i løpet av tre år fra 7 millioner til under 2 millioner. Men som enhver familie vil den alltid ha sine fattige i sin folde.

Sosial lovgivning og offentlig støtte har gjort, og gjør fortsatt, mye for å lindre ønsker, men disse institusjonene kan ikke avskaffe ønsker helt.

Det er for å hjelpe alle dem som har livsgrunnlag like under grensen at Vinterhjelpsarbeidet ble opprettet. Vinterhjelpsarbeidet skal ikke erstatte offentlig støtte, dets hovedformål er å supplere den.

Da nasjonalsosialismen tok makten 30. januar 1933, etablerte den staten, slik Dr. Goebbels beskrev det: «et ruinfelt», et politisk kaos, med tomme kasser og hver femte mann som mottok sosialhjelp.

Det krevde sterke hjerter og en jernvilje å mestre en nesten håpløs situasjon som tidligere regjeringer forgjeves hadde forsøkt å bøte på. Måten disse gigantiske problemene ble håndtert på er allerede blitt et historisk spørsmål, men det vil bli husket for all tid som et fantastisk eksempel på dristig og konstruktiv statsmannskunst.

Kjernen i den store nasjonalsosialistiske velferdsforeningen ble allerede dannet våren 1932, men dens virkelige handlinger kom ikke i gang før partiet hadde kommet til makten. Foreningens første offisielle seremoni ble holdt 6. mai 1933, da sjefskommissær Hilgenfeldt, som var blitt satt i spissen for organisasjonen, i nærvær av føreren kunngjorde førerens ordre som sanksjonerte foreningen som et offisielt organ innenfor partiet for riket, autorisert til å håndtere alle spørsmål knyttet til offentlig velferd og støtte.

Foreningen ble kalt til aksjon for første gang på Førerens fødselsdag den 20. april, da den ble betrodd utdelingen av matpakker til arbeidsledige, og 1. mai, da den foretok den første gateninnsamlingen til barneferiefondet.

Sommeren samme år fikk foreningen fullmakt til å organisere vinterhjelpen som hadde blitt planlagt av føreren, og den begynte umiddelbart med de organisatoriske forberedelsene til den store oppgaven. 13. september åpnet føreren kampanjen og erklærte at ingen i Tyskland skulle lide sult eller kulde om vinteren, og dr. Goebbels sa i sin avskjedstale at dette vinterhjelpsarbeidet skulle gjennomføres med

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

de reneste og mest anstendige metodene man kan tenke seg, og at hele nasjonen i sympati med de fattige skulle ha en «enrettsgryte» den første søndagen i hver måned og tilby differansen i prisen på den vanlige middagen til hjelp for de trengende. Datoen for vinterhjelpsarbeidets begynnelse ble satt til 1. oktober, og 16. september dro sjefskommissær Hilgenfeldt med en stab på 36 hjelpere til kontorer som var stilt til hans disposisjon i Riksdagsbygningen.

I en tale holdt 11. desember 1935 beskriver Hilgenfeldt noen av vanskelighetene han måtte kjempe med i organiseringen av arbeidet han var blitt betrodd. Fra starten av var det klart at prosjektets suksess avhang av å bygge opp effektive maskiner for innsamling og distribusjon og av å få hele nasjonen til å delta aktivt i det. Derfor måtte de lunkne og likegyldige vekkes til en høyere følelse av medborgerskap og de egoistiske til en ny altruisme; det måtte bringes hjem til hver tysker at ekte fellesskap var basert på selvoppofrelse og gjensidig støtte. Føreren erklærte, da han åpnet vinterhjelpsarbeidet: «Denne store aksjonen mot sult og kulde må iverksettes under mottoet: Proletariatets internasjonale solidaritet er blitt knust av oss. I dens sted skal vi reise det tyske folkets levende nasjonale enhet.»

Hilgenfeldt erkjente fra starten av at organisasjonen, for å være effektiv, måtte være elastisk i sin anvendelse på nødvendigheter og tilpasningsdyktig til de varierende forholdene av faktiske behov den var ment å avhjelpe.

«Ingen skal lide sult og kulde!» Dette var Førerens påbud til hans betrodde tilhengere.

Hvordan skulle det gjøres? Det var omtrent 17 millioner mennesker som måtte tas vare på: nesten en tredjedel av hele Tysklands befolkning. Sannelig en formidabel oppgave! Imidlertid visste sjefskommissær Hilgenfeldt at han i utgangspunktet kunne stole på det hengivne samarbeidet fra omtrent 30 000 lokale seksjoner av partiet, men han visste også at de ikke kunne fungere tilfredsstillende med mindre det var lagt detaljerte planer på forhånd, som omfattet alle mulige muligheter.

Av denne grunn tilkalte han hjelp fra eksperter innen finans, industri og transport, og innen potet-, mel- og kullhandelen; han benyttet seg også av eksisterende veldedige institusjoner fra kirkemisjonene, det tyske Røde Kors, det tekniske beredskapskorpset og helt ned til den lille gruppen entusiastiske arbeidere, kalt «adventistene». Det var en generell mobilisering av alle krefter som var trent og erfarne i offentlig hjelpearbeid, og av de som var klare og villige til å hjelpe som æresarbeidere, uavhengig av parti og sosial status.

Alle lokale partilag over hele landet samlet inn og registrerte navnene på alle personer som trengte ekstra støtte. Etter hvert som arbeidet økte, ble en egen seksjon av den nasjonalsosialistiske velferdsforeningen tilknyttet hver lokale lagdel, hvor menn og kvinner fra alle klasser arbeidet sammen med én vilje for ett felles mål.

Ved organisering av nødhjelp måtte de spesielle behovene i de forskjellige områdene studeres og ivaretas. Ettersom levevanene var forskjellige i de forskjellige distriktene, selv i matkjeden, og ettersom de kriserammede områdene hovedsakelig sammenfalt med de tett befolkede industrisentrene, måtte foreningen legge til rette for å møte alle disse spesielle kravene. Disse vanskelighetene illustreres best av et konkret tilfelle: befolkningen i den rhinsk-westfalske provinsen er for eksempel vant til å spise en gul potetsort; det samme gjaldt Essen og Hamburg; følgelig måtte alle hvite og røde potetsorter sendes til andre deler av Tyskland hvor de var populære, spesielt Baden.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Innsamling og distribusjon av poteter la en usedvanlig belastning på organisasjonens ressurser på grunn av befolkningens ulikhet i lokalsamfunnet. Til Bayern, for eksempel, som er selvforsynt med poteter, ble det knapt foretatt noen leveranser, mens det til distriktet Essen var behov for en tilleggsmengde på 1,45 millioner cwt, og til Sachsen 0,92 millioner cwt. Blant andre byer og distrikter som trengte ytterligere forsyninger, var Berlin, Sentral-Tyskland, industriområdene i Rhinen-Westfalen, Baden og deler av Württemberg. Under felttoget 1933/34 ble omtrent 60 000 jernbanelass med poteter samlet inn og distribuert. Av denne mengden mottok Berlin alene daglig fra 700-800 lastebillass. Den månedlige potetrasjonen som ble distribuert tilsvarte omtrent 30 pund per innbygger av hele befolkningen. Men siden bare omtrent en tredjedel av befolkningen mottok tilleggshjelp, utgjorde rasjonen per innbygger av de som faktisk fikk hjelp omtrent 100 pund per måned. Lignende forhold rådet med hensyn til behovet for og distribusjonen av drivstoff.

I noen distrikter brennes det hovedsakelig ved, i andre torv, kull eller brunkullbriketter. Naturligvis er ovner og komfyrer spesielt tilpasset brenselet som brukes. Derfor måtte man sørge for at hvert sted ble forsynt med nødvendig brensel i tilstrekkelig mengde. Mengden brensel som var tillatt for hver husholdning ble beregnet til å være tilstrekkelig til oppvarming av ett rom gjennom hele vinteren. Familier med 3 eller 4 barn fikk tildelt nok kull til å varme opp 2 rom gjennom vinteren.

For transport av alt drivstoff som var nødvendig i 1933/34, var det behov for omtrent 140 000 jernbanevogner, og mengden kull representerte omtrent 16 % av den totale mengden drivstoff som ble brukt i Tyskland. Mengden kull som ble levert om vinteren til én familie med 2 barn representerer omtrent 9 cwt., mens hver husholdning i gruvedistriktene, hvor kull brennes mer ekstravagant, mottok omtrent 22 cwt. i samme periode.

Distribusjonen av kull skjer av de lokale kullhandlerne. De som har rett til avdrag, mottar leveringsordrer på 1 cwt hver. Ordrene overleveres til kullhandleren, som deretter leverer kullet mot betaling av et lite gebyr for portør. Mottakere som ikke kan betale, får kullet levert gratis.

Det vil kanskje gi en bedre idé om størrelsen på kullforsyningen hvis det forklares at det ville kreve tre måneders arbeid av gruvearbeiderne i Saar-bassenget for å få den mengden kull som trengs til vinterhjelpsarbeidet.

Vinterhjelpen inkluderer også forsyning av sko og klær. Stofflengdene som brukes til
klær ville utgjøre en total lengde på ganske 5000 miles.

I tillegg til poteter deles det også ut andre matvarer: ris, mel, kakao, melk, fett, kjøtt, fisk og andre spiselige varer. Det tilbys også gratis måltider, og ved juletider deles det ut juletrær til de unge. I 1933/34 ble det delt ut 300 000 juletrær bare i Berlin.

For innsamling av gavene som er nødvendige for kjøp av alle disse enorme forsyningene, har det blitt tatt i bruk forskjellige metoder: gateinsamlinger der selv de høyest rangerte statsfunksjonærene deltar som samlere, veldedighetsarrangementer, sosiale arrangementer, gatelotterier, månedlige «én-retts-gryte»-innsamlinger, gaver i form av pundpakker med mat, offentlige bidrag, spesielle avgifter på inntekt, private innsamlinger, gatesalg av merker, osv., osv.

Organisasjonens grundighet illustreres best av metoden der «én-rett-»
«lapskaus»-samlingene gjennomføres i Berlin.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Byen Berlin består av omtrent 125 000 hus; for hvert hus utarbeides en innbyggerliste, og i hvert hus blir hver familie eller uavhengig losjerende tilkalt, og pengene samles inn. Bidraget, i henhold til bidragsyterens midler, føres inn på listen, som innen få timer returneres til den lokale avdelingen sammen med det innsamlede beløpet. Bare i Berlin er det i gjennomsnitt 140 000 frivillige hjelpere engasjert i vinterhjelpsarbeidet.

Det bør også nevnes at produksjonen av merkene og gavene, som selges på gatene ved spesielle anledninger, ga arbeid og brød til mange arbeidsledige i de kriserammede industriområdene. Vinteren 1933/34 ble det for eksempel lagt inn bestillinger på 4 millioner mark hos produsenter i Bayerischer Wald, Thüringen og Sachsen, og til og med Øst-Preussen med sin ravindustri ble ikke glemt. For 1934/35 ble verdien av disse bestillingene økt til 5 millioner mark.

Lettelsen gis til alle berettigede personer, uavhengig av rase eller nasjonalitet.

I 1933/34, for eksempel, ble 69 336 utlendinger hjulpet, hvorav 29 108 var jøder. Bare i Berlin ble 13 818 jøder og 8 054 utlendinger tatt vare på av vinterhjelpsarbeidet. De totale summene i penger og pengeverdier som ble samlet inn til vinterhjelpsarbeidet var:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Antall assisterte var som følger:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Spesielt bør nevnes den enestående hjelpen som bøndene ga til vinterhjelpsarbeidet. Noen få tall vil illustrere dette: I 1933/34, for eksempel, leverte Pommern 841 477 cwt. poteter.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******

Machine Translated by Google

Alle varene til vinterhjelpsarbeidet ble fraktet gratis av Statsbanene.
I felttoget 1933/34 utgjorde Statsjernbanenes bidrag i denne forbindelse 14 672 957 Mks., mens den totale vekten av transportene utgjorde 59 025 995 cwt.

Antallet æreshjelpere som var engasjert i vinterhjelpsarbeidet nådde et gjennomsnitt på 1½ million hvert år, mens følgende antall tjenestemenn, kontorister osv. var ansatt i administrasjonen av denne organisasjonen:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

De totale administrasjonskostnadene er i underkant av 1 % av de totale inntektene.

Da Føreren og rikskanzleren Adolf Hitler mottok sjefskommissær Hilgenfeldt i følge med sine viktigste arbeidere den 27. mai i fjor, uttrykte han sin store takknemlighet for arbeidet som organisasjonen utførte. Da han avsluttet med å si at «vinterhjelpsarbeidet er en unik historisk bragd innen sosialt arbeid», ga han bare uttrykk for følelsene til enhver sann tysker med hensyn til denne store nasjonale innsatsen preget av gjensidig god vilje og personlig offer.

******ebok-konverter DEMO Vannmerker******